

Những điều ta chưa nói

Mùa Đông

Mục lục

Phần 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Phần 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Phần 3

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Phần 4

Đối lời của tác giả

Vào một ngày đầu tháng ba, tôi nhận được bức ảnh chụp hàng hoa sưa trước cổng kí túc xá cũ. Những cánh hoa li ti vương đầy trên lối đi đã rong rêu kỉ niệm không khỏi khiến tôi nhớ về những tinh khôi thuở ban đầu.

Tôi tự hỏi mình thời gian đã trôi đi đâu khi tất cả chúng tôi của năm xưa vẫn còn mãi ở đây. Thật lạ là khi nhìn lại những gì đã đi qua, tôi có cảm giác như mình bị bỏ lại. Tình yêu, ước mơ, tuổi trẻ, vung dại, ngây ngô, và, cả niềm tin nữa. Là tôi đã thay đổi, là thời gian đã khiến mọi thứ thay đổi hay còn vì điều gì tôi chưa biết? Phải chăng cuộc đời này là như vậy, để chúng ta lớn lên, để chúng ta chọn lựa rồi vấp ngã, vỡ lẽ, rồi cố gắng, chấp nhận và... chỉ có thể hoài niệm trong những tiếng thở dài, giá mà có thể quay trở về.

Tôi bỗng nhớ về sự tiếc nuối của mình mỗi khi bắt gặp ở đâu đó tà áo dài trắng nữ sinh khi tan tầm, ở đâu đó nụ cười rạng rỡ trên khoe môi dịu dàng của cô gái trẻ bên người mình yêu, ở đâu đó cái nắm tay đầy khích lệ và ánh mắt khát khao bừng cháy tuổi trẻ. Tất cả những điều ấy đều từng là của tôi và mãi mãi là thứ quý giá duy nhất tôi có thể mỉm cười nhìn lại trong thanh xuân của mình. Nhưng, “từng”, bản thân nó đã mang một nghĩa phủ nhận, là điều ta không còn nữa nên khi nhớ lại cảm giác hân hoan này, cô gái 26 tuổi như tôi đã thấy mình thua mất rồi. Làm sao có thể một lần nữa được vô tư, được ngây ngô, được tin và mãi tin khi thời gian có thể khiến chúng ta chấp nhận và hiểu ra rằng, mọi thứ là thật ngày hôm nay, nhưng ngày mai chỉ còn lại là phép thử, là ví dụ, là sự viễn tưởng, thậm chí là nỗi đau.

Tôi chợt nhớ về một câu hát cũ mà mình từng nghêu ngao, “Bao nhiêu năm rồi làm gì và được gì/ Ngày tháng sao vội đôi khi không nhu ý/ Trôi qua bao nhiêu năm nữa có lẽ ta không ngây ngô như bây giờ”. Sức mạnh của thời gian hóa ra chính là vậy. Nó không chỉ biến một người từng yêu thương ta sâu sắc trở thành xa lạ mà còn biến ta xa lạ với cả chính bản

Đào Tiếu Vũ eBook

thân mình. Nhưng biết làm sao được đây, Trái đất
chẳng phải vẫn cứ quay sao. Dẫu có chênh chao
trong lòng người, ta đâu biết làm gì hơn ngoài sống
tốt và tốt hơn, để nhiều năm sau ngoảnh lại có thể
thấy mình bớt ngây ngô, bớt buồn và yên nhiên hơn,
với cuộc sống, với thời gian, với con người.

Tôi đã viết cuốn sách này trong những ngày
thương nhớ thanh xuân một đi không trở lại của mình
bằng tất cả sự tiếc nuối, yêu thương và trân trọng.
Cuốn sách được đặt tên là “Những điều ta chưa nói”,
tôi dành tặng bạn, dành tặng những lặng thính trong
đôi mắt bạn, dành tặng những giọt nước mắt cả đau
thương lẫn hân hoan bạn từng có, dành tặng ký ức và
những điều mãi mãi trong trái tim bạn.

Những điều ta chưa nói, những điều ta dành cho
nhau, những điều ấy, tôi tin, khi nhớ về bạn có thể
mỉm cười tri âm, vì một thời như thế.

Tôi dành tặng thanh xuân, dành tặng bạn!

Mùa Đông

Phần 1

*"Thật khó để có thể gọi tên ký ức, nhất
lại là khi đó là thứ ký ức không bao giờ có
thể lặp lại trong cuộc đời."*

Chương 1

- Thế giới này rất quan trọng với Hòa đúng
không?

- Rất quan trọng, quan trọng hơn bất kỳ thứ gì
mình từng muốn.

Đã năm năm kể từ khi Hòa nói với tôi như vậy. Mùa thu năm ấy, chúng tôi mới chỉ là học sinh lớp mười một của trường THPT Tam Dương. Ngoài trời gió se và cây trút lá. Tôi nhớ mãi khung cảnh đó, bên cửa sổ, ngay cạnh chiếc bàn gỗ đặt quả địa cầu ở thư viện, Hòa xoay xoay quả địa cầu chăm chú rồi đặt tay giữ lại những hình thù không rõ ràng của một vùng đất nào đó thuộc châu Âu. Đứng phía sau cậu ấy, tôi không dám chắc đó là nơi nào nhưng tôi biết chắc một điều rằng, thế giới của Hòa rất quan trọng, rất to lớn, rất xa, hơn cả mùa thu ngoài kia, hơn cả những cơn gió và hơn cả thế giới trong tôi.

- Vậy Hòa sẽ đi đâu à?

Phải một lúc lâu sau, khi di chuyển ra những giá sách cũ kỹ đã sờn màu và dừng lại ở khu sách khoa học thường thức, tôi mới hỏi lại Hòa.

- Mình không chắc nữa, mình rất muốn đi Đức.

- Vậy chúng ta vẫn sẽ gặp nhau chứ?

Hòa im lặng, cậu với tay lấy một tựa sách về châu Âu, tôi không nhớ rõ tên, chỉ loáng thoáng trong trí nhớ về chiếc bìa màu vàng nhạt có in hình tháp Eiffel. Tôi lơ đãng lấy một quyển sách ngang tầm với của mình chờ đợi câu trả lời của Hòa, dù khi đó, ý nghĩ đi Đức của cậu chỉ dừng lại ở lời nói.

- Chúng mình vẫn đang đứng ở đây mà.

Hòa mỉm cười, chúng tôi quay trở lại chỗ cô Oanh thủ thư đăng ký mượn sách. Năm 2006, ở vùng quê trung du miền núi, hệ thống thư viện vẫn chỉ là những giá sách gỗ chưa được đóng kính và việc đăng ký mượn - trả được ghi chép bằng sổ sách thủ công, không có hệ thống cơ sở dữ liệu máy tính. Chúng tôi phải xếp hàng chờ đến lượt đăng ký. Đứng phía sau Hòa, tôi cứ nhìn dán vào tấm lưng của cậu ấy, cảm giác như những con đường đã từng đi qua, những giấc mơ và tất cả thế giới trong tôi đều có thể dựa vào đó, vững chắc và yên bình, dẫu ngoài kia mùa thu có đang rơi, nắng chơi vơi trước thềm cửa sổ và lòng tôi rối bời về ý nghĩ một ngày nào đó chúng tôi sẽ không còn có thể nhìn thấy nhau mỗi ngày.

Mọi thứ về Hòa cũng chỉ mới là câu chuyện cách đó ba tháng. Tôi học lớp Lịch sử, khu nhà dành cho ban Khoa học Xã hội và Nhân văn nằm cách biệt phía cuối khuôn viên trường, đằng sau cả vườn cây lộc vừng có hàng thông cảnh bao quanh. Đó là ngày đầu tiên của tháng bảy, tôi nhận được thư của Ngọc Ánh, cô bạn học chung hồi lớp 9. Ngọc Ánh học ở trường chuyên danh tiếng của tỉnh, cách xa nơi chúng tôi ở khoảng ba mươi cây số. Bạn ấy kể cho tôi về Hòa. Tôi vốn là người ít nói, không có quá nhiều bạn. Trong phạm vi một trường học, có lẽ tôi chỉ có thể biết những bạn học chung lớp, nhất lại là khi khu ban C nằm cách biệt như vậy. Tôi không biết Hòa, tôi không biết bất kỳ bạn nào học ban Khoa học Tự nhiên. Đọc thư Ngọc Ánh, tôi có thể nhận ra một thứ tình cảm đặc biệt về một chàng trai dịu dàng. Tôi gửi lại thư cho Ngọc Ánh, không quên hứa với bạn ấy sẽ xin được số điện thoại nhà Hòa. Đó chỉ là việc băng qua vườn cây lộc vừng, đứng trước cửa lớp Toán và gặp Hòa thôi mà.

Giữ lời hứa, ngày hôm sau, tôi đến trường sớm hơn. Đứng trước cửa lớp Toán, tôi hỏi về Hòa.

- Bạn ơi, cho mình hỏi bạn Hòa.

Tuấn, mãi sau này tôi mới biết tên cậu ta, nhìn tôi lâu hơn bình thường rồi ngó vào lớp học hỏi lại tôi:

- Lớp mình có hai bạn Hòa, Đức Hòa và Hữu Hòa. Bạn muốn tìm Hòa nào vậy?

Câu hỏi này giống như khi học thuộc bài mà không hiểu bản chất vấn đề rồi bị hỏi thật sâu, thật xoay, khiến bạn không thể trả lời, chỉ có thể ngó ra. Phải, tôi đã gần như ngó ra trước ánh mắt của Tuấn. Cậu ấy lại nhìn tôi, như đợi chờ, một sự đợi chờ kỳ quặc khiến tôi không biết phải nói như thế nào.

- Đừng nói với mình là bạn không biết là Hòa nào đâu nhé!

Tuấn hỏi lại tôi.

- Nhưng nếu thế thật, mình vẫn sẽ gọi cả hai ra cho bạn.

Tuấn mỉm cười nói tiếp, cứ như thể cậu ấy đã nhìn ra những bối rối trong tôi.

- Không phải, mình có thể nhận ra bạn ấy.

Tôi không muốn việc này lan rộng ra thêm cho bất kỳ người nào biết nữa. Tôi bỗng thấy việc này thật đên rồ, lẽ ra tôi không nên nhận lời Ngọc Ánh, có lẽ ngay bây giờ tôi nên quay về. Đầu nghĩ vậy mà chân cứ bước về phía Tuấn, tôi ghé mình nép sau cánh cửa và đưa mắt nhìn theo chỉ dẫn của cậu ấy.

- Kia là Đức Hòa còn kia là...

Tôi không còn nghe thấy tiếng Tuấn nói bên cạnh mình, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Đức Hòa, tôi đã biết chắc chắn là cậu ấy. Hòa ngồi đọc sách ở bàn thứ hai, dãy thứ ba, ngay cạnh chiếc cửa sổ nhìn thẳng ra ngoài vườn thông cảnh của trường. Nắng sớm mai hắt thành từng vạt trên gương mặt cậu ấy. Tôi không chắc mình miêu tả đúng về Hòa, nhưng tất cả đều giống như một hồ nước của mùa thu, trong vắt và tĩnh lặng.

- Vậy là Đức Hòa à, mình gọi cho bạn nhé.

Tuấn đưa tôi ra khỏi những cảm xúc dịu dàng về Hòa. Tôi quay lại mỉm cười e ngại gật đầu.

Hòa bước ra, cậu ấy có lẽ phải cao tới 1m73 hoặc 1m75. Đứng trước cậu ấy, tôi bỗng thấy mình hồi hộp một cách lạ thường. Nó khác với cảm giác gặp Tuấn, hay gặp bất kỳ ai trước kia, có thứ gì đó lạ lẫm khiến tôi không sao gọi tên nổi.

- Chào Hòa!

Đó là câu duy nhất tôi có thể thốt ra được.

- Chào bạn, bạn tìm mình có chuyện gì vậy?

Hòa đáp lại, giọng cậu ấy trầm trầm như một cái ôm. Tôi lấy hết can đảm nói một lèo trọn tru:

- Mình là bạn của Ngọc Ánh học lớp Pháp chuyên Vĩnh Phúc, Hòa nhớ chứ? Ngọc Ánh nhờ mình xin số điện thoại của Hòa.

Tôi cố gắng mỉm cười chờ đợi câu trả lời của Hòa. Nhưng cậu ấy im lặng nhìn tôi một lúc rồi quay trở lại vào trong lớp mà không nói bất kỳ điều gì. Lúc ấy tôi đã nghĩ Hòa vào viết ra giấy ghi cho tôi nhưng tôi đã nhầm, việc này không chỉ đơn giản là băng qua khu vườn và đứng trước Hòa, không phải chỉ nói đôi ba câu như thế.

Cậu ấy quay trở lại bàn đọc sách tiếp, bỏ lại tôi phía sau lưng đang hết sức bàng hoàng. Đáp lại tôi chỉ có nụ cười khó hiểu của Tuấn.

- Mình chứng kiến nhiều rồi. Có rất nhiều bạn nữ tới xin số điện thoại nhà Hòa nhưng cậu ta lúc nào cũng như vậy. Chỉ là hôm nay mình hơi bất ngờ khi bạn đến. Hóa ra bạn xin hộ. Dù sao thì cũng chia buồn với bạn.

- Cảm ơn bạn. Đừng nói chuyện này với ai nhé!

Tôi cố mỉm cười với Tuấn. Cậu ấy thật dễ mến, ít nhất thì so với cách ứng xử của Hòa, Tuấn cũng lịch thiệp hơn.

- Chắc chắn rồi.

Chúng tôi chào tạm biệt nhau. Suốt quãng đường trở về lớp học tôi đã thầm trách Hòa rất nhiều. Lẽ ra cậu ấy nên nói gì đó với tôi, lẽ ra cậu ấy nên từ chối tôi thay vì im lặng. Lẽ ra... tôi không nên nhận lời giúp Ngọc Ánh một cách bốc đồng như thế. Lẽ ra tôi không nên nghĩ về cậu ấy thêm một phút giây nào nữa. Tôi bật khóc trên đường mà chẳng thể biết được rằng mình rơi nước mắt chính xác vì điều gì, một chút xấu hổ, một chút tự ái, hay vì một thứ gì đó tồn thương hơn?

***

Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết phải gọi tên những điều này như thế nào. Duyên phận, định mệnh hay bất kỳ điều gì đó tương tự đều khiến những ký ức này trở nên quá đỗi to tát. Tôi chỉ muốn những điều bé nhỏ, những vô tình ngẫu nhiên giữa tôi và Hòa có thể được gọi bằng một từ ngữ nào giản dị hơn, như chính cái cách chúng tôi đã nhìn nhau, đã lặng im. Thế nhưng thật khó để có thể gọi tên ký ức, nhất lại là khi đó là thứ ký ức không bao giờ có thể lặp lại trong Đào Tiếu Vũ eBook

cuộc đời.

Một tuần sau, nhà trường quyết định không phân chia khu vực lớp học theo ban mà sẽ phân lại theo khối. Theo sự thay đổi này, khối 11 sẽ học chung một dãy và khu vực để xe cũng vậy. Lớp tôi chuyển về sát ngay cạnh lớp Hòa.

Có một sự trùng hợp thật ngẫu nhiên, tôi được xếp ngồi đúng ở chiếc bàn thứ hai, dãy thứ ba, ngay cạnh cửa sổ. Từ chỗ tôi có thể nhìn rất rõ ra bãi để xe của khối và vì là lớp đầu tiên của dãy khối 11 nên các bạn lớp khác đều phải đi qua lớp tôi.

Từ vị trí ấy của mình, tôi đã nhìn thấy Hòa mỗi ngày. Lần nào cũng vậy, Hòa bước qua khung cửa của tôi mà không bao giờ ngoặc nhìn xung quanh. Con đường của cậu luôn thẳng tắp.

Mỗi buổi sáng khi ấy đều trở nên hồi hộp và đáng chờ mong. Tôi đã ghi nhớ tất cả những gì thuộc về cậu. Dáng đi xe, cái cách cậu ấy xách cặp, những chiếc áo sơ mi in phù hiệu trường phẳng phiu, những đôi giày sạch sẽ. Hòa rất thích đi giày và cậu có khá

nhiều giày. Những điều ấy dần trở thành một phần cuộc sống của tôi. Mùa thu khi đó đã đi được nửa chặng đường. Hai hàng cây xà cù mùa thay lá dưới lán xe cứ thế buông rơi. Đôi khi nhìn cậu ấy tiến về phía cửa sổ, tôi đã nghĩ đó là một trận tuyết đầu mùa, như những phân cảnh lãng mạn trong phim, một người nào đó thật đặc biệt bước về phía mình, dưới những bông tuyết, nhẹ bỗng...

Cứ như vậy, tôi vu vơ cười và mặc nhiên gọi đó là *mùa tuyết đổ* của riêng mình. Tôi lặng im ngắm nhìn Hòa, lặng im chờ mong Hòa, lặng im lo lắng cho Hòa mỗi khi trời mưa, lặng im và lặng im. Có lẽ mọi chuyện sẽ cứ mãi như thế nếu không có kỳ thi Học sinh giỏi cấp tỉnh thường niên năm đó. Tôi dường như đã phát điên lên vì vui sướng khi trong danh sách phòng thi Lịch sử có thêm các bạn thi Toán. Ôi những tình cờ đến đáng yêu! Số báo danh của tôi cũng giống của cậu ấy, LS17 và T17, tôi điên lên vì phấn khích, điên lên vì tin rằng chúng tôi thực sự đã có một điều gì đó, thật vô hình, thật kỳ diệu.

Buổi thi ngày hôm ấy đã diễn ra suôn sẻ, có Hòa ở ngay bàn cạnh bên giúp tôi làm bài tốt hơn. Đó là Đào Tiểu Vũ eBook

như thể là một cơ hội để tôi chứng minh, ít nhất là tôi cũng khá được. Thừa 30 phút cuối, tôi lén nhìn cậu ấy, mặt hồ trong vắt của mùa thu vẫn cứ tĩnh lặng trước tôi. Thứ cảm giác yên bình đến mức khiến con người ta muốn mãi ngả đầu vào. Tôi mỉm cười, ừ, ai lại không cười trước một mặt hồ trong veo nhu thế. Tôi vô thức gấp tờ giấy nháp thi thành một chiếc máy bay, viết lên cánh dòng chữ nắn nót: "Tớ là Kim, chúng ta làm quen nhé!" rồi đợi chờ, đợi chờ một lúc nào đó có thể đưa cho cậu ấy.

Chúng tôi nộp bài, tôi ra ngoài trước và đứng chờ ở hành lang. Hòa bước ra, cậu nhìn tôi. Đây có lẽ là lần thứ hai chúng tôi nhìn vào mắt nhau, những bối rối lại một lần nữa được thề bùng lên khiến giọng tôi run rẩy.

- Tặng Hòa này!

Tôi lấy hết can đảm đứng trước Hòa, chìa chiếc máy bay ra tầm tay của cậu. Khi đó, tôi không thể biết biểu hiện trên mặt hồ phẳng lặng ấy sẽ như thế nào, cậu ấy có cười không hay đang nhìn tôi kỳ quặc lắm, tôi chỉ cảm nhận được cái rút tay nhận chiếc

máy bay nhẹ như một cơn gió. Tôi không biết phải làm gì hơn ngoài chạy, chạy thật nhanh, chạy khỏi nhịp đập loạn xạ của trái tim, chạy khỏi niềm vui đang khiến sự bối rối trở nên quá độ. Tôi đứng dựa mình vào một góc tường nhỏ, cố gắng thở đều lại rồi bắt đầu lo sợ, tôi sợ cậu ấy sẽ vứt chiếc máy bay của tôi, sợ cậu ấy nhò ai đó trả lại, sợ rất nhiều chuyện như thế. Nghĩ vậy tôi lại chạy, chạy thật nhanh như ban nãy, chạy nhanh như chính những suy nghĩ vừa rồi. Thật may là Hòa vẫn ở lán xe.

- Hòa có thể trả lại mình chiếc máy bay được không?

Tôi vừa thở gấp vừa nói với Hòa. Cậu ấy nhìn tôi đầy khó hiểu rồi nói.

- Kim gửi nhầm à.

- Không phải.

- Vậy có thể để mai trả được không?

- Tại sao?

- Lỡ cát kỵ rồi.

- Ồ... vậy cũng được.

Chúng tôi nhìn nhau rồi Hòa bỗng bật cười. Mặt hồ mùa thu im lặng của tôi không ngờ có thể vang vọng đến thế. Bất giác tôi cũng cười.

- Mình phải về rồi, chào Kim.

Hòa mỉm cười chào tạm biệt tôi.

- Mình cũng vậy, chào Hòa.

Tôi vẫy tay nhìn theo cậu đi ra xa khỏi con đường nhỏ từ lán xe, con đường nhỏ với hai hàng cây xà cù cổ thụ cứ thế đỗ *tuyết*. Tôi bỗng thấy *mùa tuyết* năm nay thật đẹp biết bao nhiêu!

***

“Có lẽ Hòa đã vứt nó thật rồi và Hòa không thể trả mình ngay vì cậu ấy phải về nhà và gặp lại một chiếc máy bay như thế. Rồi cậu ấy sẽ viết lên chiếc cánh của nó một dòng chữ tương tự, sau đó nhỏ nước cho nó nhòe, rồi sẽ trả lại mình. Và nói xin lỗi vì nó đã không còn nguyên vẹn. Cậu ấy đâu thể nhận một chiếc máy bay ngớ ngẩn như thế. Chắc chắn là vậy rồi.”

Tôi đã thẫn thờ ngồi ở bàn và chờ Hòa đi qua trả mình chiếc máy bay như cậu nói. Hôm nay Hòa đã đi học muộn hơn mọi khi, bình thường chỉ sáu giờ hai mươi phút hoặc sáu giờ hai mươi lăm phút là cậu ấy đã có mặt ở trường nhưng bây giờ đã là sáu giờ ba mươi ba phút rồi. Tôi nhìn chăm chăm về phía lán xe của lớp Toán. Hòa bị óm chăng? Vừa nghĩ vậy thì nhìn thấy cậu ấy đang đập xe tới. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Đúng như tôi nghĩ, cậu ấy mặc chiếc quần tây màu xanh tím than và đi giày thể thao màu trắng. Thứ năm nào cậu ấy cũng mặc bộ đồ này. Hòa hơi tụt lại so với đám bạn, cậu ấy đang tiến về phía tôi và tim tôi cũng đập nhanh dần lên, Hòa đi qua mép cửa sổ, giữa cửa sổ rồi ngay khi cậu ấy đi qua khung cửa của tôi, chiếc máy bay giấy được thả vào bàn.

“Mình là Hòa, rất vui được làm bạn với Kim”. Đó không phải chiếc máy bay của tôi. Nhưng điều ấy giờ không quan trọng nữa. Những nét chữ thanh thanh hơi có nét nghiêng sang phải ấy đã khiến tôi vui cả một ngày dài. Và chúng tôi bắt đầu bên cạnh nhau từ ngày ấy.

*"Tôi lén nhìn cậu ấy, mặt hồ trong vắt
của mùa thu vẫn cứ tĩnh lặng trước tôi. Thú
cảm giác yên bình đến mức khiến con người
ta muốn ngả đầu vào mãi."*

Chương 2

- Một lít nước mắt, Lê Kim?

Cô Oanh gọi to tên tôi và tựa sách để một lần nữa xác nhận lại thông tin. Tôi ngỡ ngàng dạ một tiếng. Thật không ngờ lại ngẫu nhiên lấy được một cuốn truyện trong giá sách Khoa học thường thức.

- Hôm nay Kim đọc truyện à? Bất ngờ đây.

Hòa mỉm cười hỏi tôi khi chúng tôi quay trở lại

khu vực đọc sách.

- Bình thường mà, mình vẫn thường đọc sách văn học khi rảnh.
- Kim hay đọc thể loại sách văn học nào?
- Nhiều lắm, mình không kể hết được đâu.
- Mình thì chẳng thích mấy quyển sách quá phức tạp về mặt cảm xúc ấy đâu. Mình chỉ thích sách khoa học thôi.
- Thế nào là sách phức tạp về mặt cảm xúc? Hòa thấy thế thì Hòa chẳng hiểu gì về sách văn học cả.
- Ít nhất thì sách khoa học cũng cho mình biết ngay cái gì sai, cái gì đúng, cái gì là mãi mãi như hằng số. Còn sách văn học khiến mình khó hiểu lắm. Nhiều khi cô Phụng bình giảng xong mà mình vẫn không thể hiểu nổi.
- Thế nên Hòa mới học lớp Toán đấy. Sách khoa

học giúp chúng ta hiểu về thế giới, còn sách văn học giúp chúng ta hiểu về con người. Hòa hiểu không?

- Tìm hiểu về con người thì chỉ có sách sinh học thôi.

- Hòa giờ lần lượt những trang giấy xốp ngả màu ngà của cuốn sách “Châu Âu có gì xa” ra.

- Hòa chán quá! Đó là hiểu ra chính bản thân mình. Mình không thèm tranh luận với Hòa nữa.

Tôi hờn dỗi nhìn cậu rồi cũng quay trở lại cuốn truyện của mình.

***

- Hòa ơi?

- Ủm?

Hòa trả lời nhưng mắt vẫn nhìn vào cuốn sách.

- Sau này chúng ta đều sẽ già đúng không?
- Đúng.

Cậu ấy vẫn đọc sách.

- Chúng ta đều sẽ già, sẽ trở nên lẩn thẩn, sẽ kể một câu chuyện nhiều lần và rồi sẽ bị lãng quên.

Hòa dừng lại, cậu nhìn tôi như cố đoán bắt những ý nghĩa trong câu nói ấy.

- Mình tưởng đây là một cuốn sách văn học? Sao nó lại làm Kim trở nên sinh học và tâm lý vậy?

- Không phải, đây là một cuốn truyện rất ý nghĩa, rất cảm động, rất rất... khó có thể nói hết ý nghĩa của nó. Và cô gái trong truyện cũng đã qua đời.

- Sao cô ấy lại chết? Cô ấy bị bệnh à?

- Ủ, cô ấy bị bệnh nặng lắm... Cậu biết không?

Mình chỉ là một người rất bình thường, mình biết. Nhưng thực sự mình rất muốn có thể sống như một câu chuyện có ý nghĩa như vậy. Sống như một câu chuyện để sau này có già, có lần thẩn kẽ lại nhiều lần thì nó vẫn ý nghĩa, sẽ không bao giờ bị lãng quên.

- Vậy thì Kim mau mau viết lại tự truyện đi. Nó sẽ đạt giải Nobel và mọi người đều nhớ đến Kim. - Hòa bật cười trêu tôi.

- Mình không mong ước xa xôi thế đâu. Dù Hòa có giành giải Nobel thì người ta cũng chỉ nhớ Hòa vì cái tên Nobel áy thôi. Đến một lúc nào đó, chúng ta cũng sẽ quên hết những gì to lớn như thế. Mình không muốn vậy. Mình muốn mình lúc nào cũng có thể ở trong lòng những người thân yêu, chẳng cần phải là thế giới to lớn này đâu... Và mình muốn chúng mình cũng sẽ có một câu chuyện thật đẹp.

Chúng tôi nhìn nhau, có lẽ là nhiều hơn những gì tôi còn nhớ được. Ở ngay giây áy tôi đã thấy Hòa khẽ mỉm cười. Ánh mắt của cậu cứ gần như một cái nắm tay ấm áp. Chúng tôi bỗng thấy e ngại một cách lạ lùng, cả hai dần im lặng rồi đọc tiếp cuốn sách của Đào Tiếu Vũ eBook

mình.

- Hòa ơi.

Tôi lại bắt đầu. Lần này Hòa không đọc sách tiếp nữa, cậu quay lại ngay với tôi.

- Mình nghe.

- Bây giờ mình không nói về văn học nữa. Mình sẽ nói về toán học nhé.

- Nghe có vẻ thú vị đây.

- Hòa thấy đấy, ngay sau số 1 là số 2, chúng là hai số liền kề nhau đúng không?

Tôi dừng lại nhìn Hòa, cậu ấy vẫn im lặng, tôi nghĩ là cậu ấy luôn cố gắng để hiểu những điều tôi muốn nói.

- Nhưng thực ra chúng không hề gần nhau. Hòa biết mà, giữa chúng vẫn còn hàng ngàn số khác, 1,1

rồi 1,12 rồi 1,111,... rất nhiều.

- Đúng, nhưng vậy thì sao?

- Mình chỉ sợ một ngày nào đó giữa chúng ta cũng giống như vậy... Mà không có gì đâu. Mình luyên thuyên thôi.

Tôi mỉm cười kết thúc cuộc nói chuyện ấy, rõ ràng trong ngôn ngữ thấu hiểu, chúng tôi dường như quá xa nhau. Sự im lặng vẫn ăn sâu vào câu chuyện này, dẫu ngay từ đầu nó đã là những cảm xúc không lời. Tôi muốn chúng tôi sẽ có một câu chuyện thật đẹp, một câu chuyện thật đáng nhớ về nhau, cho tới mãi mãi sau này.

- Ủ, Kim đừng nói về khoa học viễn tưởng nữa. Böyle giờ nói về cái gì thực tế đi.

Hòa bật cười.

- Ví dụ đi.

Tôi để cầm mình ghì trên chiếc bút chì nghiêng
nghiêng nhìn cậu ấy.

- Ví dụ như sao bọn con gái cứ thơm thơm ấy.

- Thật à?

Tôi nhồm dậy khỏi chiếc bút.

- Ủ, hay là mùi dầu gội đầu nhỉ, hay mùi xà vải,
có phải các cậu đều dùng rất nhiều hóa chất đấy
không. Gần cậu mình thấy mùi thơm lắm.

Hòa băn khoăn, cậu đưa bàn tay lên xoa xoa
chiếc cầm của mình, ra vẻ suy nghĩ lắm. Tôi cười.

- Đấy cũng là khoa học à?

- Tất nhiên rồi. Kim không biết mỗi người đều có
thể tỏa ra một mùi đặc trưng à?

- Mình không biết, nghe cứ như động vật ấy, hay
Hòa về thử xả Comfort và dùng dầu gội Sunsilk đi,

xem có giống mùi của mình không?

- Không, mùi đây ái lầm. Mình là “men” chính hiệu. Mùi của mình phải uy lực.

Chúng tôi cứ cười với nhau như thế, cho đến khi thư viện đóng cửa.

Chương 3

Đó là buổi dã ngoại của bộ môn Tiếng Anh, tất cả khối 11 đều tham gia. Chúng tôi di chuyển từ trường đến vườn quốc gia Tam Đảo bằng những chiếc xe ô tô 32 chỗ được thuê từ công ty du lịch nào đó. Tôi không mấy quan tâm lắm, tôi chỉ buồn vì không thể đi chung xe cùng Hòa.

Tôi chưa bao giờ đến Tam Đảo dù nó chỉ cách nơi tôi sống độ 30 cây số. Ngắm nhìn con dốc cao quanh co còn vùi mình trong sương sóm, tôi khẽ đưa tay viết lên tấm kính đọng sương mờ những chữ H liền kề nhau một cách ngẫu hứng. Trong vô thức, cái tên ấy cũng dần trở nên quen thuộc như một phản xạ vô điều kiện.

Chúng tôi dừng chân trên một khoảng đất trống lớn gần ngay giữa trung tâm thị trấn Tam Đảo. Đây

Đào Tiểu Vũ eBook

có lẽ là khu vực dành cho các đoàn dã ngoại. Theo như chương trình, cả đoàn sẽ tham quan vườn trúc và một phần của vườn quốc gia Tam Đảo. Do đã hẹn từ trước, tôi và Hòa tách lốp đi cùng nhau phía gần cuối đoàn.

Tôi chưa bao giờ thấy trúc nhiều và đẹp đến thế. Ngay cả những bức tranh phong cảnh mà người ta vẫn bán đầy đường vào mỗi dịp Tết cũng không thể đẹp như rừng trúc chúng tôi đang ngắm nhìn. Hòa chạm tay vào từng thân trúc xanh rì và khảng khiu. Tôi mỉm cười chạm theo, cảm giác như mình đã chạm vào cả thế giới, trong mát như một giọt nước tinh khiết.

Chúng tôi đã nghĩ rằng đó là mùa xuân. Có rất nhiều khi, cả tôi và Hòa đều nhận định về một điều gì đó xung quanh mình hoàn toàn bằng xúc cảm, hoặc có thể chỉ mình tôi đang cảm nhận như thế, còn Hòa, có lẽ cậu ủng hộ cách nghĩ của tôi trước cả khi cậu kịp hiểu những suy nghĩ lẩn lùng ấy trong tôi. Giống như cảm giác giữa rừng trúc vào những ngày cuối thu này. Màu xanh tràn ngập cả không gian và thời gian, thứ màu quen thuộc ở đồng quê và cảm giác yên bình

Đào Tiếu Vũ eBook

quá đỗi bên cạnh Hòa khiến tôi nghĩ rằng mùa xuân đang ở đây.

Tôi khẽ rút từ trong túi áo khoác ra chiếc lọ thủy tinh nhỏ có nắp và dây treo mà người ta vẫn dùng để thả những mẩu giấy có ghi điều ước vào. Trong một tiết học nào đó tôi đã được nghe kể rằng, khi bạn tin vào một điều gì đó hãy viết nó ra giấy và cất giữ cho riêng mình ở nơi đẹp đẽ nhất. Tôi đã chuẩn bị chiếc lọ thủy tinh này từ rất lâu, nhưng ở mỗi thời điểm khác nhau, mẩu giấy ghi trong đó lại đổi thay. Có lẽ vì tôi chưa biết rằng mình tin ở điều gì cho đến ngày gặp gỡ Hòa. Tôi cũng không thể cất nghĩa được niềm tin xúc cảm mơ hồ ấy, chỉ biết rằng, trong lòng tôi luôn muốn được ở bên cạnh cậu như thế này, cho đến mãi về sau.

- Mình muốn lưu giữ chiếc lọ thủy tinh này ở đây. - Tôi nói với Hòa rất khẽ, tôi sợ mình sẽ đánh thức cả một khu rừng đang im lìm trong bình yên và xanh mát này.

- Sao lại là ở đây? - Hòa cũng gần như thầm thì.

Tôi kể lại câu chuyện mình được nghe. Hòa khẽ cầm lấy chiếc lọ thủy tinh xoay đi xoay lại trên tay rồi ngắm nghía.

- Kim đã viết gì thê?

- Một điều ước.

- Kim vẫn tin vào điều ước à?

- Tại sao lại không?

- Vì chúng ta lớn rồi.

- Điều ước chẳng liên quan gì tới tuổi tác cả. Nó là niềm tin, Hòa không có chút niềm tin nào sao?

- Mình có chứ. - Hòa vừa nói vừa đặt lại chiếc lọ thủy tinh vào tay tôi.

- Hòa tin vào điều gì?

- Mình tin vào niềm tin của Kim. Chỉ vậy thôi.

- Vậy chúng ta cùng nhau cất giữ nó ở đây nhé.
Mình nghĩ đây là nơi đẹp đẽ nhất rồi.

Chúng tôi đứng giữa mùa xuân của riêng mình
mà chẳng bao giờ có thể nghĩ được rằng nó chỉ là thứ
tồn tại trong tâm tưởng. Dù rằng có thể khi ấy, nó có
thực như bầu không khí chúng tôi đang thở, thật như
trái đất, thật như mọi chân lý. Khi cuộc đời chẳng có
gì ngăn cách chúng ta với niềm tin, thì át hẳn đó là
khoảnh khắc mạnh mẽ và hạnh phúc nhất. Cả khu
rừng như đang lặng im lắng nghe những nhịp đập bé
nhỏ và nghĩ suy bình dị ấy trong tôi. Đâu đó vài lá
trúc rơi nhẹ giữa không trung thật lâu trước khi chạm
vào nền đất ẩm, chúng tôi ngược nhìn lên rồi nắm lấy
bàn tay nhau.

- Năm mươi tuổi, mình đã nghĩ mình sẽ trở
thành một cảnh sát. - Hòa nói, đôi mắt cậu nhìn xa
xăm ra những hàng trúc xanh rì khảng khiu.

- Mình cũng thích trở thành nữ cảnh sát lắm. Đó
là ước mơ của mình đấy.

Chúng tôi vẫn nắm lấy tay nhau và đi theo con
Đào Tiểu Vũ eBook

đường mòn trở về bãi đất rộng tập trung. Gió lay nhẹ, trúc rì rào lá, còn cái nắm tay của Hòa thì mang hương vị của lá trúc, thanh thanh và mỏng mềm.

- Mình nghĩ khi ấy là do ảnh hưởng của phim ảnh. Dòng phim anh hùng mình vẫn mê.

- Những điều lớn lao thường bắt đầu khi chúng ta còn rất nhỏ, như cứu thế giới, như bảo vệ mọi người, như trong những bộ phim siêu anh hùng. Đó là một cách giáo dục tốt của điện ảnh, gieo trách nhiệm, lòng quả cảm và tình yêu vào trong trái tim những đứa trẻ, những trái tim thuần khiết nhất. - Tôi mỉm cười nói với Hòa.

- Nhưng bây giờ mình không thích nữa dù phim siêu anh hùng vẫn trở thành bom tấn mỗi khi công chiếu, và mình vẫn xem. Thế giới đâu đó vẫn còn chiến tranh cục bộ, xung đột vũ trang, tranh chấp biên giới, và tội phạm vẫn ngày một nhiều hơn, nhưng mình không còn muốn trở thành cảnh sát anh hùng nữa.

- Tại sao vậy?

Đào Tiếu Vũ eBook

- Mình chỉ muốn mình trở thành người đàn ông của mẹ. Mình muốn kiếm thật nhiều tiền. Phim ảnh thì đâu thể giống cuộc đời thực được.

Tôi nhìn Hòa, còn cậu vẫn nhìn về khu rừng xanh rầm rì kia.

- Ba mẹ mình đã ly hôn rồi. Em ả, không cãi vã, không trách móc, không tranh chấp tài sản hay con cái. Ba để lại tất cả cho mẹ, ngay cả chị em mình ba cũng đồng ý cho ở lại cùng mẹ, dù xét về mọi mặt ba có thể cho hai chị em mình một cuộc sống tốt hơn. Cuộc hôn nhân ấy đã chấm dứt lặng lẽ tới mức mình không nghe thấy tiếng khóc nào của mẹ. Nhưng mình và chị đều khóc rất nhiều, sau khu vườn, trong lớp học, bên cạnh nhau. Chị em mình giận bố, chẳng lẽ tình yêu của bố lại có thể khiến bố quên đi rằng chúng mình cũng cần tình yêu gia đình trọn vẹn.

Tôi siết nhẹ bàn tay Hòa, lặng lẽ đi bên cậu...

- Mình lúc nào cũng cố gắng để trở thành người

đàn ông của mẹ và chị. Mình nấu ăn cùng mẹ, chăm sóc hoa, cây cảnh, rau xanh ở khu vườn bé xíu phía sau nhà, sửa cái bóng đèn bàn màu vàng cam ám áp trên bàn đọc sách cho chị... Mình từng ước bố sẽ quay trở về nhưng đã gần tám năm trôi qua rồi, mình không còn tin vào điều ước ấy nữa. Mình chỉ muốn mình có thể có một cuộc sống tốt nhất có thể để lo cho mẹ, lo cho chị,... và cho Kim nữa.

Tiếng Hòa thật nhỏ, hòa trong âm thanh khe khẽ của gió và lá trúc mỏng manh. Tôi thấy thương mến Hòa hơn bao giờ hết, không phải vì trong cậu có nghĩ tới tôi, mà chính là nỗi ám ảnh trong trái tim cậu.

- Mình sẽ luôn ở bên cậu, không bao giờ rời đi cả.
- Chúng tôi siết lấy bàn tay nhau trong im lặng.

Tôi chợt nhớ về câu nói của một ai đó, rằng, nơi hoang tàn nhất chính là nơi con người ta bỏ đi. Chúng tôi khi ấy, với tất cả sự ngây thơ và niềm tin mãnh liệt về những thứ tưởng rằng chỉ cần đinh ninh là có thực, đã cùng nhau bước thật chậm trên con đường mòn. Những hòn sỏi sẫm màu gồ ghề lạo xạo dưới chân,

Đào Tiếu Vũ eBook

con đường nhẹ bước cùng nhau năm ấy, trong tôi mãi
mãi là con đường đẹp đẽ nhất.

Chương 4

Mùa thu năm ấy đã đi qua chúng tôi nhẹ như một cơn gió. Heo may nhường chỗ cho những đợt gió mùa và buổi sáng chìm ngập trong sương. Thật khó để có thể nhận ra cậu ấy trong màn sương mờ ảo của mùa đông vùng này. Tôi vẫn nhắm mắt thật khẽ để thảm về ra Hòa đang bước đi như thế nào. Trong màn sương của mùa đông lạnh lẽo, cậu vĩnh viễn là mùa thu tĩnh lặng của tôi. Điều ấy ám áp hơn cả chiếc áo khoác dày và những đôi găng tay tôi vẫn mang khi đạp xe đi học. Những buổi sáng như thế trong tâm tưởng của tôi cứ đọng lại như làn hơi ấm mà mỗi khi lạnh ta hít hà vào bàn tay và giữ mãi nơi khuôn mặt mình.

Mùa đông ngày càng trở nên khắc nghiệt và nhấn chìm tất cả vào làn sương mù dày đặc của buổi sáng. Chúng tôi không còn có thể dễ dàng nhận ra

Đào Tiếu Vũ eBook

nhau khi cát xe vào lán, khi thênh thang trên sân trường Hòa đi trước tôi đi sau, khi cậu ấy đi qua khung cửa sổ của tôi, khi chúng tôi lặng lẽ nhìn về nhau. Mọi thứ vẫn cứ diễn ra trong tâm tưởng của tôi, rằng buổi sáng hôm nay cậu ấy sẽ như thế nào.

Nhưng rồi mùa thu hay mùa đông cũng không còn bên cạnh chúng tôi nữa. Số phận vẫn luôn là một điều gì đó vừa tuyệt diệu vừa nghiệt ngã, vừa hân hoan vừa buồn bã, vừa đáng yêu vừa đáng trách. Bố tôi bị tai nạn. Bố bị ngã khi kiểm duyệt công trình ở quê nội. Gia đình tôi ngay hôm đó đã bắt chuyến xe về Bắc Sơn - Lạng Sơn. Mọi chuyện đều trở nên thật khó khăn cho ba mẹ con tôi. Bố bị vỡ xương bánh chè, vỡ xương quai hàm, dập lá lách và nhiều thứ khủng khiếp khác. Bố gầy như không thể đi lại được nữa. Cái còn lại trong lòng chúng tôi là hi vọng. Tất cả đều chóng vánh, sự chóng vánh ấy đã như một cơn bão lồng, nhưng chỉ âm i, âm i trong con đau dữ dội mà chúng tôi cố kìm néń để giữ lại chút hi vọng trong lòng nhau. Nỗi đau khi ấy buộc phải trở thành một sự im lặng.

Chị em tôi chuyền trường mà không có một cơ
Đào Tiếu Vũ eBook

hội quay lại đó. Mẹ cũng vậy, mẹ chạy vạy xin luân chuyển công tác về trường vùng sâu ở huyện để dạy và tiện chăm sóc cho bố con chúng tôi. Tôi bước vào những năm tháng mà mùa đông hay mùa thu đều không có Hòa nữa. Mọi thứ nơi đây khắc nghiệt hơn màn sương mờ ảo của Tam Dương rất nhiều.

Đã hơn một tháng, bố tôi dần hoàn thành các ca phẫu thuật mổ ghép xương rồi chuyển từ Việt Đức về Bệnh viện Đa khoa tỉnh Lạng Sơn. Bố đang phục hồi và chúng tôi vẫn cố gắng, để mọi nỗi lo vào trong im lặng, để tiếp tục hi vọng. Tôi viết cho Hòa lá thư đầu tiên, kể cho cậu ấy nghe về việc chuyển trường, về cơn đau và nỗi niềm của bố mẹ, về những âm i trong lòng tôi, về hi vọng, về mùa đông lạnh lẽo của Bắc Sơn, về những lần đạp xe đi học qua những cánh đồng làm lũi trong sương, về khoảng trống vĩnh viễn của sân trường mới – không phải vì sự nghèo nàn, không phải vì sự xa lạ, không phải vì những con dốc cao... Tôi kể tất cả như đang nói chuyện rất nhẹ với cậu ấy trên con đường nhỏ có hai hàng cây xà cù.

Tôi gửi bức thư đó đi và chờ đợi. Sự chờ đợi của những năm tháng này trong lòng tôi dù là việc gì, vì

Đào Tiếu Vũ eBook

ai đi chăng nữa đều nhuộm sẵn trong nó những khắc khoải và vô vọng, như chiếc lá rơi cuối mùa mà không thể biết mình sẽ thuộc về nơi đâu.

"Tôi chợt nhớ về câu nói của một ai đó, rằng, nơi hoang tàn nhất chính là nơi con người ta bỏ đi."

***

Tôi vẫn nhớ chính xác ngày nhận được lá thư đầu tiên của Hòa. Đó là ngày 14 tháng 1 năm 2007. Lá thư dường như đã mang cả ngôi trường cũ, khung cảnh cũ và một Hòa mà tôi yêu mến về Bắc Sơn. Hòa viết không dài lăm, chỉ vén vẹn một tờ giấy tập đôi.

Gửi Kim,

Mình rất mừng khi nhận được thư của Kim. Thời gian qua mình rất buồn, còn tưởng rằng sẽ không bao giờ có thể gặp lại Kim nữa nhưng bây giờ tốt rồi, ít nhất chúng ta vẫn có thể nói chuyện được với
Đào Tiếu Vũ eBook

nhau. Mình rất tiếc vì chuyện của bác trai, ước gì những lúc như thế mình có thể ở bên cạnh Kim. À không, đúng hơn mình ước chuyện này không nên xảy ra.

Kim không biết đâu. Mình đã chờ Kim rất lâu sau buổi tan trường, mình chờ tới lúc sân trường chẳng còn ai cả. Mình tìm Kim ở lớp học, ở tất cả mọi nơi. Cứ như tất cả là một giấc mơ ấy, khi tỉnh dậy Kim đã biến mất. Mình nhiều khi còn không tin được là ngay bên cạnh lớp thôi Kim đã không còn ở đó nữa. Mình buồn lắm. Thỉnh thoảng mình vẫn đếm lại số bước chân từ lán xe tới cửa sổ của Kim, ba mươi lăm bước đúng như Kim nói vậy mà lâu nay mình chẳng để ý. Thật buồn cười đúng không, có những chuyện tưởng rằng chỉ cách mình mấy bước chân thôi ngoảnh lại đã xa mất rồi.

Trên đường đi học về cũng không có Kim bên cạnh nữa. Điều ấy nhiều lúc khiến mình như bị mất trí ấy. Thỉnh thoảng mình định nói điều gì đó, nói rồi mới nhớ ra người đi bên không phải là Kim. Thế mà mình vẫn lỡ gọi là “Kim ơi” đấy.

Còn nhớ mấy tuần trước, phải đi tới thật gần
mới có thể thấy Kim đang cười ở cửa sổ. Bây giờ
mùa đông chuyển sang hanh khô, sương không còn
nữa, khung cửa rất rõ mà chẳng có gì để nhìn. Đôi
khi là thói quen, đôi khi là mình nhớ, mình rất nhớ.
Kim có nhớ mình không?

Vừa rồi trường mình dán kết quả thi học sinh
giỏi. Năm nay giải rất cao. Kim được giải nhì đây.
Mình tìm kết quả của Kim trước và mừng lắm. Kim
của mình dẫn đầu đội tuyển Lịch sử cơ mà. Chỉ tiếc
mình không đạt giải thôi.

Trường đang xây cảng tin đáy Kim ạ, ở ngay
vườn hoa địa lan y ấy. Xây bằng nứa nhìn đẹp lắm.
Nhiều lúc thấy tiếc ghê, giá mà có thể cùng nhau
uống một thứ gì đó thật ấm vào mùa đông này
trong cảng tin đẹp đẽ độc đáo đó.

Mình viết lủng củng lắm đúng không. Mình chỉ
muốn nói mình nhớ Kim lắm mà không biết Kim có
thấy không. Mình dừng bút nhé. Mình mong nhận
được thư của Kim.

Tôi gấp thư lại, khẽ nhắm mắt nghĩ về khung cảnh đẹp đẽ của khu vườn địa y lan đăng sau thư viện, một căn phòng két bằng nứa nổi lên trên thảm địa y lan màu xanh lục thẫm, lác đác đôi ba bông trăng tráí mùa, chúng tôi ở trong đó, cùng trò chuyện, cùng mỉm cười, cùng áp tay thật chặt vào những cốc trà nóng còn khói nghi ngút. Trong tâm tưởng của tôi, hình ảnh ấy thật như chính cảm giác yên bình này, như chính cái lạnh đang bao quanh vùng thung lũng này và thật đến mức tôi thấy cô đơn với chính tâm tưởng của mình.

Tôi viết thư lại cho Hòa, kể về ngôi trường mình đang học. Những dãy nhà cấp bốn được trát ve màu vàng đã cũ xỉn và bong tróc từng mảng xi vữa lớn. Sân trường lát gạch đã rêu mốc, trơn trượt mỗi khi trời mưa ẩm, cả những đám cỏ mọc dài theo những khe nứt... rồi những bộ bàn ghế đã cũ mọt. Tôi đã từng nghĩ nó tồi tàn và kinh khủng, nhưng qua một thời gian lại thấy mình ích kỷ và hẹp hòi. Không phải nơi đâu trên thế giới này cũng có thể giống nhau và mọi thứ đều có những sự tương thích ngẫu nhiên. Thế giới đơn giản thì con người cũng sẽ chân thực, giống như các bạn học của tôi ở vùng quê sâu xa này,

những thầy cô giáo mà tôi chắc chắn đã nhiều nghìn lần trong đời họ thấy mình nên ở lại đây bằng tất cả lòng nhiệt huyết và niềm hi vọng. Họ đối với nhau như thể ngày mai thế giới này sẽ không còn, chẳng có lý do gì để lừa gạt, giấu giếm hay chê bai. Một thế giới thật khác.

Chương 5

Chúng tôi sống giữa thung lũng, làng xen làng và nằm giữa những ngọn núi nhỏ đã qua nhiều nghìn năm phong hóa, mưa gió xói mòn. Đa số là những ngọn núi đang tái tạo lại, cây cối và thảm thực vật không có gì thực sự quý giá. Mùa đông nơi đây đã cạn, song sương và mây vẫn chòn vòn như khói mỗi khi mặt trời mọc hay lặn. Tôi kể lại tất cả những điều ấy cho Hòa. Tôi muốn chúng tôi có thể biết tất cả về nhau dù không ở bên cạnh nhau. Tôi muốn sự gắn kết ấy mãi mãi là một sợi dây tinh thần trong cuộc sống của chúng tôi.

Mọi khó khăn ban đầu đều đã dãn ra. Cuộc sống gia đình tôi dần quay trở lại nhịp sống cũ, mẹ đi dạy hàng ngày, bố tuy luân chuyển công tác từ sở xây dựng tinh về làm công tác địa chính - xây dựng ở huyện nhưng gia đình tôi bằng lòng với cuộc sống

Đào Tiếu Vũ eBook

hiện tại. Ít nhất, bố tôi đã khỏe lại, gia đình chúng tôi vẫn có một cuộc sống tốt, tốt nhất ở đây. Đôi khi định lượng cuộc sống ở nhiều thời điểm cũng rất khác nhau, lúc bình thường mọi thứ đều có thể bị bình thường hóa nhưng có những lúc, ngay cả sự bình thường cũng trở thành một niềm hi vọng và mong mỏi, khi ấy mọi khoảnh khắc ta đang trải qua đều trở nên quý giá.

Mùa đông bước vào những ngày cuối cùng. Tôi cùng mẹ và chị thu hoạch hoa hồng trên khu đất của gia đình rồi gửi về xuôi cho người quen bán. Hồng nhung, hồng phai, hồng bạch. Tất cả đều đương độ chún chím hé nở đẹp đẽ nhất của mình. Tôi nhớ về khoảng thời gian đã qua, về những gì tôi đã làm, về những điều trong tâm tưởng tôi đã định ninh, cũng chún chím, cũng tuyệt đẹp như thế. Có khi nào, một ngày nào đó, cũng vì bàn tay của số mệnh mà buộc phải ra đi? Tôi không biết mình đang suy nghĩ những gì hoặc có thể thuở thiếu thời, phụ nữ ai cũng sẽ có những nghĩ suy đầy dự cảm và lo lắng như thế. Chỉ thấy mình ngày càng dễ rung động, dễ tư lụy hơn. Tối đó, tôi về viết thư cho Hòa, kể cho cậu ấy nghe về những bông hồng, về loài hoa mà tôi yêu mến: hồng

Đào Tiếu Vũ eBook

bạch; kể cho cậu ấy nghe rằng chúng có thể mong manh như thế nào.

Chúng tôi đều đặn viết thư cho nhau. Đây là lá thư số ba mươi ba Hòa gửi cho tôi. Lá thư nào tôi cũng đánh dấu số thứ tự và đọc đi đọc lại mỗi khi nhớ cậu ấy. Hòa kể về mong muôn muôn thi vào Đại học Công nghiệp ngành Cơ khí ô tô, kể về lễ kỉ niệm bốn mươi năm ngày thành lập trường Trung học phổ thông Tam Dương, kể về hội trại đêm sắc sỡ và chương trình ca nhạc. Tôi có thể cảm nhận được sự chộn rộn, hò hởi trong lá thư của cậu. Hòa viết khá dài, cậu kể lại những kỉ niệm ngày ban đầu chúng tôi gặp nhau. Rằng Hòa đã rất ngạc nhiên khi tôi tìm cậu ấy và xin số điện thoại, ngạc nhiên vì tôi là bạn của Ngọc Ánh; rằng Hòa đã biết tôi từ năm lớp 10 khi luôn đứng đầu ban C; rằng cậu vẫn về sau tôi mỗi ngày, nhìn tôi bước vào cánh cổng với giàn hoa giấy hồng thăm; rằng cậu ấy vẫn ngược về khung cửa sổ của tôi mỗi khi dựng xe vào lán, vẫn ngó sang hàng lớp tôi mỗi khi đứng chào cờ; rằng cậu hoàn toàn bối rối khi gặp tôi ngày hôm đó...

Tôi cứ đọc đi đọc lại lá thư ấy như thế đó là điều Đào Tiếu Vũ eBook

duy nhất tôi có thể chắc chắn về Hòa, về sự tồn tại của mình trong cuộc sống của cậu ấy, về những ngẫu nhiên mà chúng tôi trân trọng và giữ gìn. Tôi viết thư lại ngay cho Hòa mà chẳng thể chờ nổi cho tới khi học bài xong. Vẫn là những câu chuyện diễn ra hàng ngày, về vườn hoa hồng, về những câu chuyện của bố, về ngôi làng lặng lẽ, về những ngọn núi già, về tất cả cuộc sống đã đi vào nhịp thở,... về cả cậu ấy, về những điều đặc biệt không thể cất lời trong tôi. Nó vẫn cứ như cảm giác yên bình của mùa thu bên một mặt hồ xanh thăm thẳm nào đó, trong veo và tĩnh lặng.

Tháng năm cứ thế dần trôi, chúng tôi sắp bước vào mùa hè. Tôi xin bố mẹ nghỉ hè được về quê ngoại chơi. Vì mẹ cũng được nghỉ hè nên mẹ đã cùng tôi về Tam Dương thăm bà ngoại. Tôi vui mừng viết thư cho Hòa kể cho cậu ấy về chuyến đi vào ngày 15 tháng 6. Tôi đã hẹn gặp cậu ấy vào buổi sáng chủ nhật của tuần đó ở trường cũ. Tôi nhớ hành lang Hòa bước qua lớp tôi mỗi ngày, nhớ khung cửa sổ nhìn cậu vào buổi sáng, nhớ mùa tuyêt đỏ nơi hai hàng cây xà cù, nhớ mọi thứ rất nhiều. Tôi đã mong mỏi điều ấy biết bao nhiêu. Tôi muốn nói trực tiếp với cậu về ước mơ của mình, ước mơ trở thành một nữ cảnh sát, về ngôi trường mới tôi sẽ học ở năm tới khi sáp nhập với cơ sở I ở thị trấn, về ngôi nhà mới mà bố mẹ tôi được cấp ở thị trấn. Tôi muốn nói chuyện bên nhau mà không phải tưởng tượng qua từng trang thư nữa. Cảm giác ấy hồi hộp biết bao nhiêu.

Tôi và mẹ trở về quê ngoại vào trưa ngày 15 tháng 6. Ngày hôm đó trôi qua thật nhẹ nhàng và đầm ấm. Tôi như sống lại những năm tháng tuổi thơ của mình qua từng câu chuyện của ngoại. Sáng ngày hôm sau, như đã hẹn, tôi đạp xe đến trường. Tôi mỉm
Đào Tiếu Vũ eBook

cười với chiếc cổng lớn sơn màu vàng có đắp dòng chữ nổi màu đỏ tươi ở chính giữa: Trường Trung học phổ thông Tam Dương. Cảm giác ấy thật giống như lúc gặp lại một người bạn thân cũ lâu năm, chỉ cần mỉm cười và nói “Chào cậu, đã lâu lắm rồi phải không” là có thể ôm chầm lấy nhau.

Mới chỉ 7 giờ 30 phút sáng, còn ba mươi phút nữa mới tới giờ hẹn, có lẽ giờ này Hòa mới đang trên đường tới đây. Tôi dựng xe vào lán cũ, dạo bước thật chậm trên con đường rải nhựa có hai hàng cây xà cù cổ thụ. Đã qua mùa thay lá, những tán cây xanh thẫm cao vút về phía bầu trời như những cây keo bông khổng lồ. Trước kia, tôi mới chỉ nhận ra một người trớn thật đặc biệt không phải vì gương mặt, giọng nói, bàn tay, hay nụ cười. Đó đều chỉ là những thứ quá vô chừng, có thể thay đổi, biến mất bất cứ lúc nào. Một người nào đó thật đặc biệt chỉ vì thứ cảm giác đặc biệt mà họ mang đến cho chúng ta. Thế nhưng hôm nay, khi nhìn những hàng cây già, nhìn bầu trời, nhìn những bậc thềm rêu bám, tôi còn nhận ra thế giới này thực sự nhỏ bé. Thế giới này vui khi tôi vui, buồn khi tôi buồn, hạnh phúc khi tôi hạnh phúc và tuyệt vọng khi tôi ngừng hi vọng. Thế giới

Đào Tiếu Vũ eBook

này hóa ra chỉ bé nhỏ như trái tim đầy cảm xúc của mỗi người, bé nhỏ như thứ cảm giác về một con người bé nhỏ.

Màu xanh thẫm phủ kín khuôn viên trường. Chỉ có tiếng chim hót, tiếng lao xao gió vờn những tán cây, tiếng bước chân của tôi. Sân trường vắng lặng, mùa hè im ắng mà trái tim tôi xao xuyến. Cảm giác như vừa tìm lại một thứ gì đó vô cùng quý giá đã bị lạc mất từ lâu.

Tới giờ hẹn, tôi quay lại con đường rải nhựa cũ, đưa mắt tìm bóng dáng Hòa nhưng vẫn không hề thấy ai. Ngồi xuống chiếc ghế đá dưới bóng cây xà cù, tôi tiếp tục đợi chờ Hòa. 10 giờ rồi 13 giờ, con đói bắt đầu khiến tôi lá đi. Tôi bước ra ngoài cổng mua vội một chiếc bánh mỳ rồi lại quay về chỗ cũ, chỉ sợ Hòa tới mà không thấy tôi. 14 giờ, 16 giờ, 18 giờ, sự đợi chờ chuyển dần sang trạng thái lo lắng và bồn chồn cực độ. Tôi cố gắng gạt đi những suy nghĩ tiêu cực bằng cách lấy giấy bút viết thư cho Hòa, nói cho cậu ấy biết tôi đã chờ cậu ấy như thế nào. Tôi cứ viết cho tới khi bóng tối buông xuống và nhấn chìm tôi xuống cùng cực của tuyệt vọng. Tôi khóc, khóc

không ngăn nổi lòng mình. Chỉ có bóng tối và thứ gì
đó trong lòng đổ xuống đáp lại tiếng khóc của tôi.
Không một ai. Không một lời. Không một hi vọng.

Chương 6

Chúng tôi bắt đầu chuyển nhà ngay sau khi tôi và mẹ trở về Bắc Sơn. Mọi người đóng đồ vào những thùng các-tông lớn. Tôi lơ đãng sắp xếp những lá thư của Hòa vào một chiếc hộp gỗ cũ của mẹ. Ba mươi tư, các lá thư dừng lại ở con số ấy và mãi mãi không bao giờ tôi có thêm bất kỳ lá thư nào khác từ Hòa nữa.

Mùa hè trở nên tất bật ở ngôi nhà mới và việc học tập chuẩn bị cho năm cuối thi đại học. Tôi vẫn viết thư gửi về nhà Hòa, nói cho cậu ấy biết về địa chỉ mới của trường học và nhà tôi. Ở thị trấn, việc lắp đường điện thoại dễ dàng hơn gấp ngàn lần ngôi làng cũ trong thung lũng ở Bắc Sơn. Gia đình tôi lắp điện thoại bàn thay vì chỉ bố mẹ mới có di động. Chuyện đã qua lâu, nhưng cho đến giờ tôi mới nhận ra, tôi vẫn chưa có được số điện thoại nhà Hòa. Tôi kiên nhẫn gửi thư và đợi chờ. Nhưng không có bất kỳ lá

Đào Tiếu Vũ eBook

thư nào trở về sau nữa, mọi thứ đã kết thúc. Cũng khoảng thời gian này, tôi rời bàn học rất muộn, thường là khi cả nhà đã chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Đó là một buổi đêm trời trong vắt và thật nhiều sao, tôi đứng ngắm nhìn bầu trời thật lâu. Tôi không còn tự hỏi mình Hòa đã đi đâu, tôi chỉ có một mong muốn thật nhỏ nhoi là liệu chúng tôi có thể gặp lại nhau giữa muôn ngàn ngã rẽ cuộc đời này không. Hay chúng tôi cũng như những ngôi sao đang lấp lánh trên bầu trời kia, lúc nào cũng hiện diện trong tâm tưởng, trong ký ức, trong cuộc sống này mà không thể nhận ra nhau, không thể gần nhau, thậm chí hoàn toàn biến mất như chưa hề từng tồn tại vào buổi sáng sớm. Dưới bầu trời ngày hôm ấy, tôi thôi gọi tên cậu, tôi chỉ mong cậu bình an.

- Chà, con thức muộn quá nhỉ.

Bố tôi trở dậy và đứng tự khi nào mà tôi không biết.

- Dạ, con ôn bài ạ. Bố bị mất ngủ ạ?

- À, bố dậy thấy đèn phòng con sáng nên nhắc con nghỉ sớm thôi. Vậy con đã chọn được trường chưa?

- Con vẫn đang phân vân nhiều lắm ạ. Con cũng không biết mình có chọn đúng hay không. Con cũng sợ bị trượt nữa. Học viện Cảnh sát nhân dân lấy điểm cao lắm.

- Nhưng con rất thích đúng không?

- Vâng, con vẫn luôn mơ được làm nữ chiến sỹ cảnh sát. Con cũng không biết nữa, tất cả những cuốn sách, con đều ghi tên trường Cảnh sát vào trang đầu tiên.

- Bố nhớ hồi trước, trung thu con không đòi đèn hay mặt nạ, con chỉ đòi súng nước về bắn nhau với mấy đứa hàng xóm.

Bố nói vậy rồi bật cười, tôi cũng cười thật vui.

- Bố cũng không biết đây có phải lời khuyên tốt

không. Nhưng cũng giống như chị con, bố mẹ chưa bao giờ bắt ép các con phải học như thế nào, phải đỗ vào những trường ra sao. Bố mẹ từ trước đến nay vẫn để các con tự lựa chọn những gì mình thích.

Bố tôi dừng lại một nhịp nhỏ, tôi lặng lẽ nghe bố nói. Có nhiều khi tôi muốn trở lại thật bé để có thể rúc đầu vào ngực bố, để được vô tư nói những điều chân thật mà thôi gượng gạo, về tình yêu đối với bố mẹ, về tất cả.

- Bố nghĩ bố nên kể chuyện này cho con. Năm ấy bố thi vào Đại học Tổng hợp. Thời bố, Đại học Tổng hợp là một ngôi trường rất danh giá. Bố cũng đã từng phân vân rất nhiều nhưng rồi vẫn quyết định thi. Thế rồi có gắng và đỗ. Bố vào khoa Xây dựng. Năm đầu tiên đã gặp mẹ con. Bố nhớ hôm đó nhà trường tổ chức chiếu bóng, phim *Ván bài lật ngửa*, mẹ con ở ngay bên cạnh bố, xem phim rồi khóc thút thít. Bố đã nghĩ cô bé này thật đáng yêu. Bố chỉ cười. May mắn sau bố gặp lại mẹ con ở thư viện và bố nghĩ, nếu mình không làm quen bây giờ biết hôm nào sẽ gặp lại mẹ con giữa sân trường rộng lớn như thế này. Thế là làm quen, rồi yêu mẹ con từ lúc nào không biết. Con
Đào Tiếu Vũ eBook

biết đây. Quê nội mình ở đây, quê mẹ ở mãi dưới Vĩnh Phúc, khi ra trường mỗi người về một tỉnh, nhưng rồi bố mẹ vẫn quyết định đến với nhau. Cuộc sống khó khăn, vợ chồng xa nhau, chỉ được gặp nhau vào mỗi cuối tuần. Nhưng bố thấy hạnh phúc, bố chưa bao giờ hối hận về bất kỳ chuyện gì. Bố nghĩ mẹ con cũng vậy, bố mẹ tự hào và hạnh phúc khi các con khỏe mạnh. Bố có lẽ đang nói nhiều và hơi lộn xộn nhưng bố không nghĩ đó là số phận. Mẹ con nghĩ cuộc đời này là số mệnh, nếu hôm đó mẹ không đi xem chiếu phim, nếu hôm đó mẹ không tới thư viện thì sẽ ra sao. Nhưng bố lại nghĩ khác, bố nghĩ đó là do sự lựa chọn của bố và mẹ. Bởi nếu hôm đó bố không gặp mẹ ở thư viện bố vẫn sẽ đi tìm mẹ... Có lẽ sẽ hơi khó hiểu nhưng bố nghĩ cuộc sống là những chọn lựa, con phải chọn, giống như hôm nay con có học văn hay không, ngày mai con có đi chơi cùng chị con không. Mọi thứ là do con chọn lựa và tất nhiên con phải có trách nhiệm với lựa chọn của mình dù có nhiều khi nó khiến con mệt. Và khi đã chọn, con nhất định phải biến lựa chọn của mình trở thành con đường đẹp đẽ nhất cuộc đời con. Con hiểu không?

Bố nhìn tôi đầy trùm mền. Tôi cảm nhận rõ tình
Đào Tiếu Vũ eBook

thương yêu và sự lo lắng của bố. Tôi đã muốn bật khóc ngay khi ấy mà phải cố gắng kìm néo rất nhiều. Tôi gật đầu mỉm cười thay vì dạ một tiếng. Tôi sợ bố nhận ra nỗi niềm rưng rưng, sự run rẩy trong giọng nói của tôi, tôi không muốn mình trở nên yếu đuối đến vậy trước bố.

- Muộn quá rồi nhỉ, ta phải vào ngủ thôi.

Bố xem đồng hồ rồi kéo tay tôi bước vào trong. Và đó là mùa hè đẹp nhất trong cuộc đời tôi.

Phần 2

*"Người ta có thể vô tình quen nhau,
nhưng không ai có thể dành thời gian cho
người khác một cách vô tình."*

Chương 1

Tôi đã tra rất nhiều thông tin về trường Đại học Công nghiệp, địa điểm, các tuyến xe buýt, đường đi, ... Không hiểu sao tôi vẫn tin cậu ấy sẽ đi theo ước mơ của mình về những chiếc ô tô ở ngôi trường này. Tôi làm sao có thể quên được ánh mắt kiên định của Hòa khi cậu nhìn về nước Đức trên quả địa cầu, làm sao Đào Tiểu Vũ eBook

quên được sự thích thú của Hòa khi cậu nhìn vào những chiếc xe ô tô đi qua trên đường phố, dẫu phố Me khi ấy chỉ là một phố thị bé nhỏ. Hóa ra niềm tin là như thế, là sự định tĩnh ngay cả khi chính mình cũng không biết điều gì đang xảy ra, là sự chắc chắn ngay cả khi mình không có gì để chắc chắn, là sự hi vọng ngay cả khi niềm tuyệt vọng vẫn hiện diện mỗi ngày.

Ngày 20 tháng 9 năm 2009, tôi nhập học. Những chuyến xe cứ nối theo nhau suốt quãng đường dài sáu tiếng từ Lạng Sơn về Hà Nội. Tôi đứng trước Ký túc xá Học viện Cảnh sát Nhân dân vẫy tay chào bố mẹ. Những chiếc bóng thân thương ấy khuất dần về cuối con đường đôi của ngôi trường. Tôi cứ vừa ngăn lòng mình vừa khóc thốn thức, cứ cố gắng không khóc rồi chực trào thành tiếng nấc lớn. Bố mẹ về rồi, tôi thấy mình bơ vơ khủng khiếp. Tôi không có một ai thân thuộc ở đây, ngay cả ký ức về nơi này cũng chưa từng có.

Tháng đầu tiên chúng tôi học điều lệnh đội ngũ, một ngày tám tiếng, chia hai lần, buổi sáng bốn tiếng và buổi chiều bốn tiếng với các nội dung đi đầu, đi

Đào Tiếu Vũ eBook

nghiêm, nghi thức chào, đi, đứng, ngồi, nói chuyện, báo cáo,... của lực lượng vũ trang nhân dân. Dưới cái nắng tháng chín của Hà Nội, một ngày với chúng tôi như thế thực sự rất dài.

Chúng tôi không được về nhà, sinh hoạt tập trung một phòng ở khoảng mười bạn. Mỗi người một quê nhưng không vì thế mà chúng tôi xa cách nhau. Ngay từ đầu tôi đã thân thiết với Nhung và Trang. Nhung ở Nam Định còn Trang ở Hà Nội. Tôi nghĩ chúng tôi đã cho nhau một cuộc sống mang tình chị em thực thụ ở ngôi trường này. Mỗi tối khi nghỉ ngơi, các bạn khác đều đi họp đồng hương, đi dạo, trò chuyện, hoặc hẹn hò dưới sân trường đầy gió thì ba đứa chúng tôi lại ở phòng cùng đọc truyện mượn dưới thư viện hoặc kể chuyện cho nhau nghe. Tôi kể cho Trang và Nhung về Hòa, về tất cả sự yêu mến và đợi chờ của tôi.

- Trời ơi, không thể tưởng tượng được. Cứ như mấy câu chuyện trên phim vậy. Theo mô típ sau này các bạn sẽ gặp lại nhau và yêu nhau tới chết đi sống lại luôn!

Trang đã thốt lên ngay như thế khi tôi dứt câu chuyện.

- Đừng nói vậy. Mình đã hoàn toàn mất liên lạc với bạn ấy rồi.

- Mình linh cảm nhu vậy thật mà.

Trang vẫn cười và nói. Cô ấy lúc nào cũng lạc quan, dù, đôi khi điều ấy hơi “lệch pha” với sự thật.

- Kim đã gửi bao nhiêu lá thư mà không nhận được hồi âm? - Nhung bắt đầu.

- Mình không chắc nữa, khoảng 20 lá thư, cả về nhà và về trường.

- Kim có địa chỉ nhà mà, sao bạn không thử đến nhà Hòa?

- Với khoảng cách hơn 200 km? Với ngàn ấy bức thư không hồi âm? Với ngàn ấy thời gian im lặng? Với lý do gì? Khi Hòa không muốn, mình cũng không

muốn việc đó trở thành nghĩa vụ hay trách nhiệm. Hòa hoàn toàn có quyền im lặng, hoàn toàn có quyền không viết lại thư cho mình mà. Và mình cũng sợ nữa, sợ cái cảm giác Hòa quay đi không nói bất kỳ điều gì, giống như lần đầu tiên mình gặp cậu ấy.

***

Sau một tháng, tôi có đợt nghỉ phép cuối tuần đầu tiên. Những bạn có quê gần đây đều bắt xe trở về nhà. Trang cũng vậy. Chỉ còn tôi và Nhung ở lại phòng. Rồi Nhung cũng có cuộc hẹn đầu tiên với cậu bạn đồng hương ở rạp chiếu phim. Bạn ấy rủ tôi cùng đi nhưng tôi từ chối.

Tôi đã xem phim online suốt một buổi sáng. Khi không còn gì để giết thời gian, tôi quay trở lại với căn phòng trống trơn và nỗi nhớ nhà khủng khiếp bắt đầu ập xuống, nhấn chìm tôi trong sự bơ vơ và buồn bã. Tôi không thể chịu nổi không gian trống toát của những bức tường và nền gạch bóng loáng phía dưới chân mình. Mặc vội vàng bộ quần áo, tôi bước nhanh ra khỏi phòng, bước xuống sân trường, bước ra khỏi hòn cái khói vuông ám ảnh ấy.

Tôi bắt xe buýt số 13 và 32 tới trường Đại học Công nghiệp. Tôi không biết nữa, rằng mình sẽ làm gì với ngôi trường ấy, mình sẽ tìm Hòa ở đâu, tìm như thế nào và tìm bằng gì. Bằng ký ức và những thắc mắc đeo đẳng? Tôi không thể biết được. Có lẽ sâu trong lòng tôi vẫn mong chờ một điều gì đó thật ngẫu nhiên, thật tình cờ, như ngày xưa tôi và Hòa gặp nhau.

Tôi đứng trước cánh cổng lẫm của trường Đại học Công nghiệp, nhìn thật kỹ nơi Hòa bước chân tới mỗi ngày. Tôi tự hỏi, cậu ấy liệu đã từng chạm tay vào cánh cổng vuông vức với những hàng chữ đơn giản này chưa, cậu ấy có từng ngược lên nhìn những hội trường thăng đứng chồng lên nhau nhiều tầng với màu sơn vàng cũ này không, cả hàng cau vua thăng tắp về phía sau, những thảm cỏ xanh, những viên gạch đã cũ. Mỗi thứ ấy, đều đã từng có cậu ấy, đều trở nên thân thuộc với cậu ấy. Tôi cứ vẽ lại tất cả trong tâm tưởng của mình, rằng cậu ấy sẽ đi như thế nào, cậu ấy trông sẽ như thế nào ở nơi đây.

Tôi bước đi và thấy mình ở nhà hiệu bộ từ lúc nào không biết. Tòa nhà vẫn còn mới, những bức

Đào Tiếu Vũ eBook

tường sơn màu trắng mịn, những viên đá lát lớn có đường vân hình sóng vỗ, những bức bích truong được đóng khung kính cẩn thận và trang nghiêm. Tôi ngắm nhìn tất cả, như muốn ghi nhớ mọi thứ thuộc về nơi cậu ấy yêu mến, nơi cậu ấy lựa chọn, để thấy vẫn còn đó, sợi dây gắn kết giữa chúng tôi.

Rời nhà hiệu bộ, tôi lang thang trên các hành lang hội trường. Tôi chợt nhìn lên các biển tên ở khu hội trường này. *Lớp cơ khí thực hành, lớp điện tử thực hành*, tôi cứ đi, hi vọng ngày một lớn dần lên theo những bước chân vội vã. Cuối cùng cũng có thể thấy cái tên thuộc về niềm đam mê của cậu, *Lớp cơ khí ô tô thực hành*. Tôi ngó vào trong, hội trường rộng lớn với những dãy ghế nhựa được xếp sát tường, ở giữa là những chiếc bàn lớn với rất nhiều máy móc, mô hình. Vài bạn sinh viên đang chăm chú nhìn vào những tấm biển điện tử trên màn hình phông chiếu. Tôi rụt rè bước những bước thật chậm vào trong, có thể lầm chứ, Hòa đang ở trong kia. Tôi cứ dán mắt về phía đông người cuối hội trường tìm kiếm bóng dáng Hòa. Sự xuất hiện của tôi cuối cùng cũng được chú ý khi vô tình làm xô một hàng ghế. Mọi người quay lại nhìn tôi. Ánh mắt nửa dò xét, nửa ngờ ngợ, nhưng rồi

họ cũng nhận ra họ không hề biết tôi.

- Bạn tìm ai vậy?

Một cô gái trong nhóm lên tiếng.

- À... Mình đi qua... Mình muốn tìm bạn Hòa ở khoa Cơ khí ô tô. Xin lỗi vì làm gián đoạn. Mình tìm nhầm phòng.

- Bạn tìm Hòa nào vậy? Khoa mình nhiều Hòa lắm.

Cô bạn ấy vẫn tiếp tục. Tôi nghĩ, có lẽ cô ấy thực sự nhiệt tình và muốn giúp tôi.

- Bạn Lê Đức Hòa, quê ở Vĩnh Phúc, khóa vừa nhập học à.

- Có ai quen bạn ấy không?

Cô bạn ấy ngoái lại phía sau hỏi nhóm sinh viên còn lại.

- À, Hòa quê Vĩnh Yên, Vĩnh Phúc, lớp cơ khí 2.

Một bạn nam nói to. Tôi nghe tim mình đập thình thịch trước câu nói ấy. Vậy là có thể gặp lại Hòa.

- Cảm ơn bạn. Mình tìm lớp Hòa như thế nào bây giờ?

- Lớp bạn ấy đi học quân sự tập trung ở Xuân Hòa rồi. Khoảng ba tuần nữa mới kết thúc.

- Vậy à, mình cảm ơn nhiều nhé. Làm phiền quá. Chào mọi người.

Tôi chào tạm biệt nhóm sinh viên lạ, họ quay lại với công việc của mình. Trước khi ra khỏi phòng, tôi vẫn nghe loáng thoảng giọng cô bạn nữ:

- Có phải Hòa thi học bổng không nhỉ?

- Hình như thế.

Tiếng ai đó góp thêm vào.

Tôi đứng hẵn lại cố gắng tìm kiếm thêm chút thông tin, nhưng rồi họ lại bắt đầu nói về những thứ đang làm. Mọi thứ về Hòa lại im ắng như cũ.

***

Tôi bắt tuyến xe buýt 32 quay trở lại điểm trung chuyển Cầu Giấy. Đang ngồi chờ xe tuyến 13 kế tiếp để quay về trường, tôi phát hiện một tay móc túi đang giở trò trộm cắp ví. Tôi hét lên:

- Móc túi!

Tất cả mọi người đều nhìn lại ví của mình, người đàn ông suýt mất của cũng vậy. Riêng gã ma cô đó thì quay lại nhìn tôi đầy hờn thù. Hắn kéo sụp chiếc mũ xuống che khuất gần hết đôi mắt lưu manh rồi tiến về phía tôi. Tôi cảm nhận rõ sự nguy hiểm mình sắp phải đón nhận mà không biết nên làm gì vào lúc này khi hắn chỉ cách tôi độ mười lăm mét. Bất ngờ, một bàn tay chạy tới nắm chặt lấy cánh tay tôi kéo

đi. Tôi không kịp nhận hay phản ứng gì ngoài nghe theo tiếng người ấy:

- Chạy mau!

Chúng tôi chạy băng qua làn đường trong của đường xe buýt, leo lên những bậc thang cao vút lên trên mặt đường lớn dẫn sang cổng công viên Thủ Lệ. Chúng tôi cứ chạy một mạch, không ngoái lại phía sau, chỉ có cảm giác phải chạy thật nhanh. Thật may khi ấy đã quá tầm nghỉ trưa nên xe cộ qua lại khá vắng. Chúng tôi hòa vào đám đông ở cổng công viên, chàng trai lạ khi ấy mới buông tay tôi ra để lộ vết đỏ rát rất rõ hằn lên. Chúng tôi nhìn nhau, cúi đầu xuống thở dốc rồi cười với nhau thật lớn.

- Cảm ơn anh nhiều ạ.

- Không có gì đâu. Lần sau có biết cũng không được nói. Nguy hiểm lắm em có biết không?

- Sao lại vậy ạ, ở đó đông người mà. Mọi người sẽ cùng biết rồi bắt hắn.

- Em mới đến Hà Nội, mới đi buýt lần đầu đúng không?

- Sao anh biết ạ?

- Trời ơi, biết ngay mà. Ở cái bến trung chuyển này có tới chục tên trộm cắp móc túi hoạt động. Dù có bao nhiêu người ở đây cũng không có ai dám nói tên chỉ mặt chúng đâu. Ai dám như em là chúng đánh luôn, kể cả nữ cũng không tha. Chắc em không để ý xung quanh. Ngoài tên đội mũ phớt ra, cách đó mấy mét cũng có một tên áo đen. Cả hai đều tiến về phía em đây.

- Vậy không ai vào cuộc ạ?

- Ôi, cứ bắt nhom này một thời gian sau lại có nhom khác. Phúc tạp lăm em ạ.

- Phúc tạp vậy ạ?

- À, em ở trong Cổ Nhuế à, anh thấy em đi xe 13.

- Sao anh biết em đi xe 13?

- Anh đi cùng chuyến với em mà. Anh cũng xuống điểm ngay sau em. Sau đó anh về nhà. Nhà anh ngay Kim Mã, gần rạp chiếu phim Ngọc Khánh.

- Trùng hợp vậy à? Em cũng không nhớ nữa. Em học trong Cổ Nhuế à.

- Trường nào vậy? Mở địa chất, Tài chính hay... Cảnh sát?

- Ngại quá, em mới nhập học trường Cảnh sát khóa này à.

Tôi mỉm cười đầy ái ngại, chỉ sợ sự ngu ngơ của mình khiến anh ấy cười sinh viên của trường.

- Thế à, em tên gì, lớp nào đây? Anh tên Quân, khóa 34, trên em một khóa. Trùng hợp quá!

- Anh nói thật à? Không đùa em chứ?

- Đùa em làm gì, thật mà. Vui quá! Em ăn gì chưa?

- Em chưa ạ, định về trường mới ăn ạ.

- Vậy anh em mình đi ăn trưa đi, cách đây mấy bước chân là quán vịt, cũng ngon lắm. OK?

- Dạ... Vậy cũng được ạ.

Nhin nét hò hỏi của anh ấy, tôi cũng không nỡ từ chối. Dù sao hôm nay cũng phải cảm ơn anh ấy rất nhiều.

Chúng tôi cùng nhau ăn hết một con vịt nướng trong vui vẻ. Quân kể cho tôi rất nhiều về trường, đa số là những chuyện hài hước, những kinh nghiệm, những trò hay mà sinh viên các khoa vẫn làm. Chúng tôi cùng nói về Harry Potter. Quân yêu Quidditch, bác Hagrid, chú Sirius, anh em sinh đôi nhà Weasley. Còn tôi cứ nói mãi về thầy Snape, về tình yêu của thầy với cô Lily, về ánh mắt cuối cùng của thầy, về tất cả câu chuyện của thầy. Có một thứ gì

đó ám ảnh tôi mãi, không phải cái chết, không phải cuộc chiến giữa thiện và ác, mà là tình yêu. Một tình yêu như thế....

- Anh thấy em có khả năng về cảm nhận nghệ thuật, văn học đây. Em có muốn tham gia vào Câu lạc bộ làm báo của trường không?

Anh vừa cười vừa nói khi tôi kết thúc những dòng suy nghĩ của mình về thầy Snape.

- Trước kia em cũng từng viết bài cộng tác cho tạp chí *Văn học và tuổi trẻ*, em cũng rất thích làm báo. Trường mình cũng có ạ?

- Có chứ, mỗi tháng ra một số luôn. Tạp chí *Người cảnh sát trẻ*. Thằng bạn cùng phòng anh làm kỹ thuật ở CLB này. Anh sẽ giới thiệu em.

- Nghe cũng rất thú vị nhưng không biết em được nhận không nữa. Em sẽ thử ạ. Cảm ơn anh!

- Khách sáo quá! Cùng là anh em đồng chí đồng

đội mà. Mấy khi vô tình gặp nhau, chắc có duyên lăm
đây.

Quân là một người phóng khoáng, nhiệt tình và
hài hước, tôi cảm nhận rõ những điều ấy ngay từ lần
trò chuyện đầu tiên này. Thêm nữa, tôi biết mình
vui, hôm nay tôi đã rất vui, tôi biết mình có thể gặp
lại Hòa, tôi biết mình sẽ có thêm một người bạn, một
người anh rất thú vị, rất tốt bụng.

Chương 2

“Bài của em được đăng ở số tháng này rồi nhé! Chắc em sắp nhận được thông báo từ chị Thu biên tập đây. Bạn anh bảo ban biên tập đã duyệt bài và tuyển em vào nhóm cộng tác viên. Chúc mừng em nhé!”

Quân gửi tin nhắn cho tôi sau hai tuần gặp gỡ. Nhận được tin nhắn này của anh tôi rất vui. Ít nhất tôi vẫn có thể làm gì đó với sở thích của mình ở đây. Tôi nhắn tin cảm ơn anh đã báo tin cho mình và mời anh ăn tối vào 6 giờ chiều ngày hôm đó ở căng tin sinh viên.

Anh nhận lời.

- Em viết hay lắm! - Quân bắt đầu khi chúng tôi gặp nhau ở chỗ hẹn.

Đào Tiếu Vũ eBook

- Thật à? - Tôi cười. Cảm giác anh ấy thật vụng về khi bắt đầu câu chuyện này.

- Vậy anh đã đọc rồi à?

- Tất nhiên, Họp cho anh đọc mà. Nó làm kỹ thuật nên mọi bài viết được duyệt đều tập hợp về chỗ nó.

- Vậy anh thấy truyện ngắn đó như thế nào?

- Anh thấy về cảm xúc nó rất đẹp, ngôn từ hay, nhưng nói thật nhé anh không thích một tình huống buồn như thế.

- Vâng, nó chỉ là một câu chuyện trên trang giấy của em thôi mà.

- Anh biết, nhưng em viết buồn vậy chắc hẳn lúc ấy em cũng đã nghĩ buồn. Ít nhất là trong tâm trạng. Anh vẫn biết truyện không giống cuộc đời. Những câu chuyện trên trang giấy thường là sự tưởng tượng,

là ký ức, là sự giả tưởng. Và tất cả những điều ấy thì đều không bao giờ có thể thật như khi chúng đang diễn ra, với em, với anh, hay với bất kỳ ai. Cuộc đời lại khác, nó có thể biến mất hoặc tiếp diễn rất bất ngờ... Ý anh là ta làm sao có thể biết được, đúng không? Vậy tại sao ngay khi có thể thay đổi mọi thứ chỉ bằng những con chữ, em lại không thể biến nó thành một câu chuyện vui, hạnh phúc?

- Em không biết nữa.

Tôi cười, không phải vì những điều anh ấy nói nghe có vẻ triết lý. Tôi cười vì chính sự lả lãm này của anh. Tôi thấy anh ấy cũng có chiều sâu. Tôi cũng không biết mình nên dùng từ ngữ gì cho phù hợp. Có lẽ anh ấy sống cũng tình cảm.

- Vậy trước kia anh học văn à?

- Tất nhiên, đó là một môn chính trong chương trình phổ thông mà. Anh còn phải thi tốt nghiệp với nó nữa chứ.

- Ý em là anh học ban C à?

- Tôi phì cười với câu trả lời và điệu bộ ban nãy của anh.

- Không, anh học khối A, trước kia anh học lớp Hóa. Sao à?

- Không, em nghĩ anh cũng nên viết báo đi thôi.

Chúng tôi đã cười nói vui vẻ suốt bữa ăn hôm đó. Tôi thích nói chuyện với Quân, cảm giác rất thoải mái và vui vẻ. Cảm giác ấy hoàn toàn đối lập với khuôn khổ của ngôi trường này. Nó khiến tôi nhẹ nhõm.

***

Tôi bước vào kỳ học đầu tiên sau tháng tập điều lệnh. Môn học đầu tiên là thể chất và bắn súng của khoa Quân sự võ thuật. Những bài thể lực, những tiết học bắn rát tai cứ thế đi vào vùng trời bình yên trong ký ức về Hòa. Nhưng con người ta vẫn luôn học được

hai chữ *thích nghi* rất nhanh trong cuộc sống này. Người ta có thể đau khổ vì nỗi nhớ nhung giày vò nhưng rồi vẫn có thể sống hòa hợp với nó; người ta có thể vô vọng trong những nỗi đợi chờ rồi vẫn phải tiếp tục mà không biết mình đang đợi chờ điều gì; cũng giống như tôi bây giờ vậy, mọi thứ đều dần được đưa vào guồng. Cuộc sống vẫn tuần tự trôi, như ngày mai, như mọi ngày. Tôi đã có thể bật dậy ngay khi nghe tiếng còi hiệu lệnh dù là nửa đêm hay sáng sớm, tôi đã quen với những buổi sáng chạy dài, những buổi bắn với hàng chục lượt bắn, những bài thể lực dài, những mét bơi cứ dần tăng lên. Tôi cũng đã quen với ý niệm về việc Hòa vẫn ngay bên cạnh tôi đây thôi. Cậu ấy chỉ cách tôi hai chuyến xe buýt và sẽ về ngôi trường với chiếc cổng, hàng cau vua, những thảm cỏ xanh áy trong tuần sau. Và tôi cũng đã dần quen với những câu chuyện của Quân, những lời khích lệ, những điều thú vị, Hà Nội trong con mắt anh, mọi thứ, hay chỉ đơn giản là những chai nước lạnh, những lời cổ vũ khi tôi nhích dần lên sau mỗi buổi tập.

Tôi biết chính xác những gì đang diễn ra xung quanh mình. Mọi thứ cứ như một mầm cây đang sống thật đẹp. Mỗi ngày lại một lớn lên, vì tất cả. Tôi cũng

Đào Tiếu Vũ eBook

biết những gì Quân đang dành cho tôi. Mọi thứ không còn đơn giản ở tình anh em bạn bè. Tôi cảm nhận được sự bối rối của anh ấy, những quan tâm lo lắng trong đôi mắt anh, thời gian anh ấy dành cho tôi. Thời gian, chính là thứ này đã khiến tôi dần nhận ra những điều anh chưa nói. Người ta có thể vô tình quen nhau, nhưng không ai có thể dành thời gian cho người khác một cách vô tình. Và tất nhiên, không phải ai cũng có thể dành hết thời gian cho một thứ tình cảm quá ư đơn thuần. Tôi nghĩ phải nói với Quân điều gì đó trước khi mọi thứ kịp lớn lên trong anh. Có lẽ là sau khi tôi gặp Hòa vào tuần tới. Tôi cần một thời điểm thích hợp, tôi không muốn ai buồn, ít nhất là buồn vì tôi, nhất lại là với những người tôi thực lòng trân quý.

Chương 3

Tôi đã chờ cậu ấy rất lâu. Thứ cảm giác đợi chờ lúc nào cũng chòn vòn trong cuộc sống của tôi như màn sương của những năm tháng cũ. Ngay cả khi có chút hi vọng được gặp lại, nỗi niềm đợi chờ ấy cũng không hề giảm đi, nó thiết tha hơn, rộn ràng hơn, thậm chí, có chút gì đó khiến tim tôi nhói nhói, khiến mắt tôi cay. Tôi đã từng nghĩ mình sẽ nói gì với cậu ấy khi tôi gặp lại. Tôi sẽ trách Hòa, tôi sẽ giận dỗi,... Tôi đã nghĩ như thế. Nhưng thực ra, tôi biết, có lẽ tôi sẽ chẳng nói được gì nhiều đâu. Có lẽ tôi sẽ chỉ đứng đó nhìn cậu ấy, là cậu ấy bằng xương bằng thịt, bằng tất cả những gì thật nhất trước mắt chứ không còn là ảo ảnh trong tâm tưởng, tôi sẽ chỉ đứng đó, hi vọng được nắm lấy bàn tay cậu ấy mà nói, trong nước mắt cũng được, trong nụ cười cũng được, rằng, Hòa ơi, tờ đã chờ cậu rất lâu. Rất lâu cậu có biết không?

Tôi cứ miên man với những suy nghĩ ấy. Có thể là hôm nay lầm chứ. Chuyến xe buýt chàm chậm trên con phố chật chội đông đúc. Lòng tôi rối bời nhiều cảm xúc. Theo lối cũ, tôi quay trở lại hội trường của lớp cơ khí ô tô thực hành.

- Bạn ơi cho mình hỏi lớp bạn có ai tên là Hòa ở Vĩnh Yên, Vĩnh Phúc không? - Tôi hỏi ngay một bạn nam đứng trước cửa lớp.

- Có. Bạn tìm Hòa à?

- Đúng rồi, bạn ấy có ở đây không?

- Bạn ấy trước kia học lớp mình, nhưng vừa rồi đã được chọn đi du học ở Đức rồi. Mình không biết nhiều về bạn ấy. Chơi thân với Hòa có bạn Tuấn đồng hương kia kìa...

Tôi không còn nghe thấy tiếng bạn ấy nói gì nữa, chỉ nghe tiếng nước mắt mình rơi từng giọt trên bàn tay đang cố giữ chặt lại những xúc động. Mọi thứ cứ nhạt nhòa như một ngày mưa tầm tã bên ô kính nhỏ,

ta nhìn mọi thứ vỡ nát trước mình mà không sao có thể chạm tới, để nâng niu, để hàn gắn, để cứu vớt lại.

- Kim? Kim? Bạn có sao không?

Tôi gặp lại Tuấn, cậu ấy đang rất lo lắng trước sự xúc động của tôi. Tôi cố gắng lau hết nước mắt, cứ lau, rồi lại lau, mãi mà không thể dừng lại.

- Tuấn à? Hòa đi lâu chưa? Cậu ấy đi đâu? Cậu ấy đã đi đâu vậy?

Những nức nở, những tuyệt vọng, những vỡ tan, những chờ mong dường như đã chết ngay ở khoảnh khắc ấy. Nỗi đau chỉ ở khoảnh khắc ấy mà dư âm của nó cứ mãi mãi đeo bám tâm tưởng tôi, hôm ấy, nhiều ngày sau ấy và tất cả ký ức. Nó cứ như bão, tràn về và quét sạch đi tất cả, chỉ để lại một khoảng trống vĩnh viễn không thể lấp đầy.

- Chúng ta ra ngoài kia đã.

Tuấn đưa tôi ra khỏi hội trường. Chúng tôi đi bộ

đến căn nhà nhỏ ngay sát những ki ốt bán hàng phía bên phải công trường.

- Hòa đã ở cùng từ lúc mới nhập học. Nó vẫn còn để lại đây rất nhiều thứ.

Tuấn vừa mở cánh cổng sắt đã han gi vừa nói. Tôi ngược nhìn căn nhà cấp bốn nhỏ được sơn màu xanh xám với hai chiếc cửa sổ gỗ màu trắng, phía trên có một ban công nhỏ phủ đầy hoa giấy. Nơi cậu ấy từng ở, nơi cậu ấy đã bước vào mỗi ngày, nơi đã có tất cả mọi cảm xúc và tâm tư của cậu ấy. Tôi cứ nghĩ mà thấy một nỗi tiếc nuối xót xa trong lòng.

Tôi lặng lẽ bước vào trong theo Tuấn. Căn nhà được bày biện giản tiện nhưng ngăn nắp sạch sẽ. Tuấn lấy cho tôi một cốc nước nhỏ rồi nói:

- Tớ không chắc nữa, về Hòa, dù có rất nhiều khi tớ nghĩ tớ đã bước vào trong cuộc sống của nó. Tớ nhớ hồi phổ thông, Hòa rất ít nói, nó có thể đọc sách hàng giờ và nghiên cứu rất nhiều về nền công nghiệp ô tô. Ngồi gần nó, nhiều khi tớ cũng bị ảnh hưởng rồi thích ô tô khi nào không hay. Đôi khi tớ cũng thắc

mắc sao Hòa được nhiều bạn nữ thích như vậy, tờ nghĩ có lẽ do khuôn mặt của nó, do học lực của nó. Sau rồi lại nghĩ có lẽ con trai ít nói thường gây ra sự tò mò thích thú hơn so với những đứa hay nói cười, ít ra nó có vẻ trưởng thành hơn.

Tuấn nhìn tôi, như chính cậu đang muôn giải đáp thắc mắc ấy.

- Nhưng chắc Kim không biết Hòa đã rất khác khi gặp Kim. Lần đầu tiên tờ thấy nó hỏi không biết con gái có thích đọc sách khoa học không nỉ. Cho đến ngày 20 tháng 10 năm ấy, Hòa cầm gói quà nhỏ đi đi lại lại ở lán xe, nhìn mãi về cửa sổ lớp Kim. Tờ đã bật cười đấy, hóa ra thằng bạn ngồi cùng bàn hai năm của mình cũng có giây phút bồn chồn và buồn cười như thế. Mà năm ấy Hòa đã tặng Kim thứ gì vậy?

- Một chiếc đồng hồ báo thức màu vàng.

Tôi bật cười, xong rồi cũng có thể ngậm ngùi ngay được. Chiếc đồng hồ ấy đã không còn nữa kể từ ngày chuyển về Lạng Sơn.

- Nhưng trong lúc chuyển nhà tờ đã làm mất nó rồi.

- Kim chuyển đi Hòa buồn lắm, nó còn không ra ngoài suốt một thời gian dài. Nó trễ cả các tiết học để tìm bạn, ở thư viện, ở phòng y tế, ở tất cả. Mỗi khi trông ra chơi là nó lại chạy đi. Hòa thậm chí còn đứng chờ Kim rất lâu ở trước cổng nhà cậu nữa. Hòa, nó đêm được cây hoa giấy ấy đã rụng đi ngàn nǎo cành rồi.

- Hòa đã như vậy ư?

- Phải rồi, ngày Hòa nhận thư Kim, nó cứ như một mầm cây thiếu nước được tưới mưa. Hòa đã đọc bức thư ấy nhiều tối mực tờ ngó sang thõi cũng sắp thuộc lòng nội dung rồi. Xin lỗi nhé, dù tờ không có ý, nhưng sự thật là như thế đấy.

Tôi mỉm cười ngây ngô, có lẽ tôi trong mắt người khác khi đọc thư Hòa cũng buồn cười như vậy.

- Tớ từng hỏi Hòa rằng sao lại quý mến Kim như

vậy?

- Hòa nói sao?

- Nó chẳng nói gì cả, chỉ cười thõi. Thé còn Kim. Tớ còn nghĩ Kim sẽ chẳng bao giờ để ý đến cậu bạn nào trong trường đâu.

- Tớ cũng không biết nữa. Tớ không giải thích được.

- Có lẽ vì chúng ta không thể biết được nên chúng ta không bao giờ buông bỏ có đúng không nhỉ?

Tuấn hỏi lại tôi. Tôi chỉ biết nhấp ngụm nước đã cầm trên tay bấy lâu. Tôi không thể biết được.

- Tớ cũng chỉ mới gặp lại Hòa khi nhập học vào tháng tám năm nay. Nó mới vào đã thi học bổng. Không ngờ ngôn ngữ tiếng Đức và sự chuẩn bị của nó lại tốt đến vậy. Hòa đã vượt qua rất nhiều anh chị khóa trên để giành được xuất học bổng cơ khí ô tô

này.

- Chẳng phải các bạn học chung lớp sao? Sao lại chỉ mới gặp lại nhau? Bạn chuyển trường à?
- Sao Kim lại nói vậy? Chỉ có bạn và Hòa chuyển trường thôi. Tớ vẫn học lớp cũ mà.
- Làm sao có thể thế được. Tớ vẫn gửi thư cho Hòa theo địa chỉ cũ mà.
- Khi nào?
- Cách đây một năm.
- Làm sao được. Sang năm lớp 12 Hòa đã không ở lớp mình. Nghỉ hè lên cô Thanh đã thông báo Hòa chuyển trường rồi.
- Ra là vậy... Nhưng Hòa đã chuyển đi đâu? Vì sao lại chuyển?
- Tớ không rõ, cô giáo nói do nhà Hòa có

chuyện. Nhưng theo tôi được biết, chị gái Hòa tự tử, không cứu chữa được nên đã qua đời sau hai tuần nằm viện.

- ...

- Hòa có để lại một số đồ ở đây, tôi đều cất gọn gàng trên gác xép nhỏ. Kim có muốn lên xem không, biết đâu có thể làm gì đó? - Tuấn tiếp tục sau một hồi lặng đi của tôi.

- Cảm ơn Tuấn, có thể cho mình một chút riêng tư không?

- Tất nhiên.

Tôi bước từng bước theo chiếc cầu thang gỗ dẫn lên gác xép phía trên. Ở đây, tôi có thể nhìn ra cánh đồng xanh thẳm như những thảm cỏ không lồ phía sau những khối nhà ngắn ngang cắt thành phố thành những hình thù không rõ ràng này. Lặng lẽ và yên bình, xa xăm và vô định... lòng tôi trống rỗng như chính khoảng trời thăm thẳm kia.

Tôi cứ ngồi lặng lẽ như vậy, bên cạnh những thùng các-tông chứa đầy sách của Hòa. Đa số là sách tiếng Đức, sách về ô tô, về Châu Âu... Tôi lèn mở từng trang sách cũ đã ngả màu giấy. Một thứ cảm giác thật gần gũi, những con chữ này cậu ấy từng chạm vào, từng suy nghĩ, từng nâng niu... Bất chợt, tôi tìm thấy một bức ảnh được ghép từ ảnh thẻ của tôi và ảnh thẻ của Hòa. Có một sự thật cũng buồn bã như câu chuyện này vậy, chúng tôi chưa hề có bất kỳ tấm ảnh nào chụp chung. Thậm chí, chúng tôi cũng chưa hề có bất kỳ tấm ảnh nào của nhau. Tôi có thể nhận ra bức ảnh của mình Hòa đã cắt ra từ tạp chí *Văn học và tuổi trẻ* số tháng 8 năm 2007, khi tôi được lên báo. Còn tấm ảnh của cậu ấy, có lẽ được chụp khi làm thẻ thư viện năm lớp 10. Những tấm ảnh được chắp ghép sát cạnh nhau giờ lạc lõng giữa trang sách đã bị lãng quên, có khác gì chính chúng tôi đâu. Tôi ngắm nhìn thật kỹ gương mặt cậu ấy, mặt hồ mùa thu tĩnh lặng của tôi, nụ cười hiền hòa của tôi, ký ức thân thương của tôi. Tôi khẽ đặt lên ấy nụ hôn và nỗi nhớ nhung của mình. Nếu tất cả những gì còn có thể giữ lại là ký ức, tôi sẽ chỉ còn có tấm ảnh này là thứ hiện hữu về cậu ấy. Tôi đặt nó vào vị trí dễ nhìn nhất trong chiếc ví nhỏ của mình. Vậy là mỗi ngày chúng

Đào Tiếu Vũ eBook

tôi đều có thể nhìn thấy nhau.

***

Tôi cảm ơn và chào tạm biệt Tuấn để trở về trường. Tôi thấy mình đã tạm biệt cả vùng đất này của Hà Nội ngay trong khoảnh khắc bước đi khỏi căn nhà ấy. Khi lòng trở nên trống rỗng, mọi mối quan hệ, mọi cảm xúc đều có thể trở nên dễ buông bỏ. Tôi để mình trôi đi, tuột khỏi những con đường đông đúc, tuột khỏi không gian chật chội của chuyến xe buýt và mọi thứ cứ thế trôi đi trong những nụt nhòa.

Tôi gặp Quân ở chân cầu thang kí túc xá nữ. Anh có vẻ đã chờ tôi rất lâu. Anh cười rạng rỡ còn tôi chỉ lặng im. Chúng tôi đi bộ dọc con đường đôi có hai hàng hoa sữa trong khuôn viên rộng lớn của trường. Tôi đã nói với anh ấy tất cả, những tháng năm êm đềm đã trôi qua, những không may xảy đến, những lá thư không hồi đáp, những chuyến xe buýt tìm Hòa, và, tất cả trái tim tôi, tất cả những nhung nhớ trong lòng tôi. Tất cả... tất cả khoảng trống vĩnh viễn ấy.

Chúng tôi đã lặng im bên nhau rất lâu. Tôi không biết trong lòng Quân đang nghĩ gì, tôi cũng không thể biết chính xác tôi đang nghĩ điều gì. Liệu anh ấy có đau lòng vì những gì tôi đã nói? Có đau như những thốn thức tôi đã trải qua? Chúng tôi ngược lên nhìn mùa thu rơi rụng trên những chùm hoa sữa cuối mùa. Hương nồng nàn vẫn quyện chặt vào trong gió. Trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt nhận ra, trong lòng tôi mùa thu đã hết thật rồi, dấu mai kia, thứ mùi hương này vẫn cứ phảng phất, dấu heo may vẫn hắt hiu, dấu bên cạnh tôi có là ai đi chăng nữa.

- Nhiều lúc anh muốn mình là một cái cây thật to, thật chắc chắn, để ai cũng có thể dựa vào. Một cái cây cũng không thể biết đau khổ là gì, hạnh phúc là gì, yêu thương là gì, oán hận là gì. Một cái cây vẫn luôn ở một chỗ để ai quay trở về cũng được che bóng, dù nắng, dù mưa. Một cái cây thậm chí dù người ta có càn nhà cũng có thể xé mình ra, càn một chiếc giường nghỉ ngơi mình cũng có thể làm được. Một cái cây như thế sau bao nhiêu vẫn có thể nảy mầm. Có phải không?

Quân quay sang nói với tôi bằng thứ giọng rất khẽ, tiếng nói ấy xuất phát từ sâu thẳm trong anh. Nó khẽ khàng và sâu lắng trong lòng tôi như tất cả sự quý mến thầm lặng trong tôi dành cho anh. Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ mỉm cười, lặng lẽ nắm lấy bàn tay anh. Và như thế, mùa thu năm ấy đã ra đi mà chẳng để lại điều gì.

*"Có lẽ vì chúng ta không thể biết được
nên chúng ta không bao giờ buông bỏ, đúng
không nhỉ?"*

Chương 4

Tháng năm cứ thế nối bước nhau đi qua tuổi trẻ của tôi. Quân vẫn ở bên cạnh tôi trong mọi khoảnh khắc buồn vui của cuộc sống. Đã nhiều người bạn khuyên tôi hãy đến với anh ấy. Ngay cả Nhung và Trang cũng vậy, hai cô bạn ấy nhiều khi còn nói với tôi rằng nếu tôi làm Quân buồn, họ sẽ không chơi với tôi nữa. Tôi đều mỉm cười thay cho câu trả lời. Thực ra ngay cả chính bản thân tôi cũng không thể biết được mình nên làm gì trong câu chuyện này, với anh ấy, với những gì anh ấy đã làm. Mọi thứ thuộc về anh ấy đều như một nốt lặng trầm xuống hòa lẫn mọi hoan ca, đau khổ trong trái tim tôi khiến nó không

đủ mạnh mẽ để gạt anh ra khỏi nhưng cũng không đủ chắc chắn để đón nhận anh. Thế nên suốt bốn năm qua chúng tôi vẫn chỉ có thể là như vậy.

Bốn năm qua đi, tôi cũng nhận ra rằng sự ra đi của một người khi đã trở nên hiển nhiên thì nỗi đau vì sự trống vắng ấy cũng trở nên hiển nhiên và dễ chịu hơn. Nó giống như một cơn mưa vội vã trên đường mà ta không sao trốn chạy nổi. Những hạt mưa cứ thế xối vào mặt, rát lạnh, khiến ta ướt, khiến ta hoảng sợ, khiến ta vội vã, nhưng rồi khi dừng chân trú lại bên đường ta lại thấy mọi thứ vẫn luôn có thể xảy ra như vậy và mọi thứ cũng sẽ trở nên đơn giản, như khi ta trở về nhà và hong khô tất cả. Suốt bốn năm ấy, tôi đã thôi gọi tên Hòa trong những giấc mơ, trong những dự định. Cậu ấy chỉ còn xuất hiện trong những lời cầu chúc bình an khỏe mạnh của tôi, trong những phút yếu lòng, trong những hồi tưởng mong manh còn lại. Mọi thứ thật sự đã chỉ còn lại trong tâm tưởng.

Tôi cũng đã có những tháng ngày rất khác. Quân thực sự đã bên tôi và dắt tôi đi theo những ngày tháng vui trẻ của thanh xuân. Cuộc sống ấy bắt

đầu vào một ngày đông lạnh giá. Chúng tôi đi dạo dưới sân trường. Không khí tĩnh lặng, không gian vắng người, làn sương mỏng thả mình giăng mắc lên những hàng cây đã chuẩn bị ngủ sau một ngày dài. Những con lạnh giá bắt đầu thổi về đêm nhiều hơn, tôi bắt giác nói với Quân:

- Giá mà lúc này có thể ra ngoài kia và ăn một bắp ngô nướng thật ngọt, thật ám áp anh nhỉ.

- Thế mình đi thôi.

- Làm sao có thể? Em sẽ không trốn ra ngoài đâu.

- Ai bảo em trốn. Chúng ta cứ đương nhiên mà bước ra thôi. Cứ nghe theo anh, lên phòng thay cảnh phục đi. Anh chờ em ở dưới chân cầu thang nhé.

Tôi miễn cưỡng nghe theo anh mà lòng khá lo sợ. Ở đây nếu sinh viên trốn ra ngoài là nhất định sẽ bị kỷ luật rất nặng.

Quân cứ thế dắt tôi đi ra khỏi cổng trong trang phục bình thường. Mặc dù trong lòng tôi khá lo lắng nhưng bên ngoài vẫn nhất nhất nghe theo lời anh, phải thật tự nhiên, thật tự tin. Khi chúng tôi bước sát chiếc cổng ra vào, thầy Chung trực ban bước ra hất hàm hỏi ngay:

- Các em đi đâu? Giấy phép ra ngoài đâu?
- Anh không nhớ em à? Em là nhân viên siêu thị sinh viên mà. Giấy ra vào của em đây.

Quân vừa nói vừa giơ ra một chiếc thẻ màu hồng. Thầy Chung nhìn thấy vậy mỉm cười rồi quay trở lại chốt gác. Quân dắt tay tôi bước ra khỏi cánh cổng kiên cố của trường. Anh phá lên cười khi chúng tôi đã đi xa được một quãng.

- Nhìn mặt em anh buồn cười qua, giãn cái cơ mặt ra xem nào?
- Có biết em sợ tới chết mất không? Làm sao anh có cái thẻ ấy vậy?

- Anh nhặt được đây. Bây giờ em muốn đi đâu nào? Đi ăn ngô ngọt à?

- Đi ăn ốc nóng nữa.

- Được ngay.

Quân đã chở tôi bằng xe máy mà anh thuê gần công trường. Và đây là lần đầu tiên trong đời tôi được ngắm nhìn, được sống, được cảm nhận tất cả vẻ đẹp, hương vị, thanh âm rất riêng, rất tình của Hà Nội về đêm. Những con phố chìm trong ánh sáng từ các ngọn đèn nhiều màu sắc hắt ra qua ô cửa sổ; những ngọn đèn cao áp dài tít tắp trải theo những cung đường lớn; đèn nháy, đèn xe; Hà Nội lấp lánh và kiêu kì như một cô tiểu thư xinh đẹp. Hà Nội bên Quân, bên những quán cốc vỉa hè. Mùa đông nơi phố xá đông đúc, bên cạnh những quán ăn, cửa hàng sang trọng, con người ta cũng có thể quây quần bên nhau ở một góc vỉa hè, hay những con ngõ nhỏ với đĩa ốc nóng hổi, với bắp ngô nướng thơm ngọt, cùng hít hà, cùng trò chuyện, cùng xuýt xoa và sưởi ấm. Mùa đông của Hà Nội khiến người ta gần nhau hơn. Chúng tôi cứ thế, trong màn đêm lạnh, rong ruổi trên từng

cung đường của thủ đô thân yêu, để thấy bên cạnh những hoa lệ, Hà Nội còn là thành phố của những lặng thầm, của những người lao công cặm cụi làm việc, những người lao động nghèo đi làm về trên chiếc xe đã cũ, tiếng động cơ ì ạch tới buồn thảm như chính gương mặt nhuộm bụi và nhọc nhằn lo toan của họ. Tất cả cứ như một thước phim khác, nhạt màu hơn và ám ảnh hơn. Tôi khẽ thở dài áp mặt vào lưng Quân, muốn nhắm thật chặt mắt mình trong giây phút ấy để có thứ gì đó ấm hơn, bình an hơn. Tôi ôm anh.

Khi đi qua Đại học sư phạm Hà Nội, chúng tôi bắt gặp một lễ hội lớn của sinh viên. Quân dừng xe lại, anh dắt tay tôi hòa vào dòng người nhộn nhịp và trẻ trung phía dưới sân khấu. Đường như anh biết tôi buồn, những nỗi buồn cứ vô cớ và gòm gọn trong lòng nên mới dắt tôi vào nơi vui vẻ này. Tôi mỉm cười hưởng ứng theo anh. Phía trên kia, một chàng trai trẻ chắc cũng chỉ trạc tuổi tôi đang ôm cây đàn và say mê hát khúc tình ca nồng nàn của nhạc sĩ Phú Quang, “Em ơi Hà Nội Phố”.

Mùa đông năm ấy

Đào Tiếu Vũ eBook

*Tiếng dương cầm trong căn nhà đỗ
Tan lẽ chiêu sao còn vọng tiếng chuông ngân
Ta còn em một màu xanh thời gian
Một chiêu phai tóc em bay
Chợt nhòa, chợt hiện
Người nghệ sĩ lang thang hoài trên phố
Bỗng thấy mình chẳng nhớ nổi một con đường*

Những ca từ ấy khiến tôi nhớ lại khoảng thời gian trước, nhớ về Hòa. Bất giác tôi nắm chặt lấy bàn tay Quân, sợ một điều gì đó lại ra đi vĩnh viễn. Còn điều gì buồn hơn khi những gì mình từng nắm chặt trong tay một ngày nào đó bỗng biến mất hoàn toàn, cứ như một con đường từng quen chân giờ ai đó đã chẳng thể nhớ nổi tên. Thật mâu thuẫn, người nghệ sĩ trong bài hát ấy thật mâu thuẫn khi nhớ lại được tất cả những mong manh bé nhỏ mà lại quên đi con đường cũ. Thứ gì đã ra đi là đã ra đi, đâu thể tìm lại được, dẫu lòng mình cứ mãi mãi miết loanh quanh, cứ mãi đắm chìm, mộng mị. Có phải không?

Chúng tôi dừng lại bên Hồ Tây, gió lạnh và nhiều hơn. Quân khẽ nắm lấy bàn tay tôi trong túi áo khoác của anh. Chúng tôi cùng dựa vào nhau. Mọi Đào Tiếu Vũ eBook

thứ đều tự nhiên và đồng điệu. Tôi nhìn xa xăm về phía mặt hồ, lòng bỗng xao động mạnh mẽ. Nếu không bó hẹp mặt hồ này dòng nước rồi sẽ đi về đâu? Những con sông lớn hay những con rạch nhỏ? Liệu cái êm đềm phảng lặng mặt nước ấy có khóa lấp hết những con sóng ngầm tận sâu không? Đôi khi sự bình lặng bên ngoài lại ẩn chứa bao uẩn khúc phía trong, giống như cái lặng im của mặt hồ hay sự vô định, lặng lẽ trong lòng người. Tất cả cả rồi sẽ đi về đâu, liệu có trôi về những khoảng trời rất riêng mà không còn nhau nữa? Tôi thấy lòng mình cũng ngỗng ngang và mâu thuẫn biết nhường nào.

- Lạnh lắm phải không? Hồ Tây mùa hạ sẽ lung linh huyền ảo hơn, nhất là vào đợt sen nở, gió nồm thổi, đẹp lắm em. Để mùa hạ tới anh đưa em tới đây ngắm sen nhé. Bây giờ về thôi không em cảm lạnh mất.

Tôi mỉm cười nghe theo anh. Những cơn gió lạnh cứ thế vun vút qua chúng tôi trên đường phố. Đêm mùa đông, Hà Nội với những âm thanh, mảng màu riêng biệt ấy cứ mãi trầm lắng trong lòng tôi, không bao giờ có thể quên được.

Chương 5

Năm 2012, chị gái tôi lấy chồng. Bố mẹ tôi rất vui. Nhìn mọi người hạnh phúc lòng tôi cũng hạnh phúc. Chị hơn tôi hai tuổi, nhiều năm đi học xa chúng tôi không bên nhau nhiều nhưng điều ấy chưa bao giờ là vấn đề. Gia đình là một phạm trù tình yêu rất khác, nó không thể thay thế, không thể thay đổi.

Tôi, Nhung, Trang và Quân về quê mừng đám cưới chị. Buổi tối hôm ấy, tôi nằm ôm chị như những ngày thơ bé. Nhớ hồi tiểu học những năm 96 - 97, khủng hoảng kinh tế, bố mẹ mới ổn định công việc rồi xây nhà còn gặp nhiều khó khăn. Chị học lớp 3 tôi học lớp 1, người học buổi sáng, người học buổi chiều, cứ luân phiên nhau dùng một cây bút mực Trường Sơn màu xanh tím than. Những lần tôi bom mực vào bút bị tràn cứ quét mãi lên tóc mẹ tăm cho xanh lè một chậu nước, hai chị em lại cười khúc khích; rồi Đào Tiểu Vũ eBook

những cuốn vở còn thừa giấy trắng, hai chị em tập lại cẩn thận nhờ bố đóng thành vở bài tập ở nhà; những tháng ngày hai chị em cùng đạp xe đi học,... Nhớ nhiều tới mức nước mắt cứ chảy dài ra, sợ chị buồn ngày vui, tôi cố giấu nhẹm vào trong gối.

Tôi hỏi chị về niềm hạnh phúc. Một cô gái bước vào ngày trọng đại nhất của mình sẽ có cảm giác như thế nào. Chị tôi là người đơn giản, ngay cả niềm hạnh phúc của chị cũng khiến tôi thấy bình dị. Niềm hạnh phúc của người phụ nữ trong chị không có sự góp mặt của hoa hồng, không có bóng dáng của một người đàn ông tình si, không có quá nhiều hẹn ước, chỉ là bàn tay và bờ vai vững chắc của anh rể tôi bên chị bất kể lúc nào, khó khăn, vui vẻ, bệnh tật, tuyệt vọng... Thú tình yêu ấy là cảm giác an toàn.

Đám cưới chị diễn ra vào ngày hôm sau. Tôi nhớ mãi khoảnh khắc bố mẹ trao dâu cho nhà trai. Chị khóc, mẹ tôi khóc, tôi khóc. Tất cả cứ rung rung trong những xúc cảm không rõ ràng, là niềm vui, là nỗi buồn, là chia xa, là lo lắng, là một thứ tình yêu máu mủ lớn lao... Tôi không thể biết được, chỉ tự hỏi mình tại sao phụ nữ trong ngày hạnh phúc nhất họ lại

Đào Tiếu Vũ eBook

khóc? Vì sao họ lại khóc?

***

Chúng tôi trở về Hà Nội trên tuyến đường cao tốc mới. Quân ngồi ở băng ghế phía sau. Tôi, Trang và Nhung ngồi ở băng ghế đầu. Tưởng là sẽ mệt và ngủ thiếp đi nhưng cả ba chúng tôi vẫn vui vẻ và rôm rả.

- Mọi người đoán xem, ai sẽ là người làm đám cưới sớm nhất trong ba đứa mình!

Trang ngồi giữa, cô ấy tinh nghịch nhìn tôi và Nhung rồi cười tưng tửng. Tính đến giờ, cũng chỉ có Trang là chưa hẹn hò cùng ai nên trông có vẻ đặc thắng là người cuối cùng.

- Tớ nghĩ là Kim! Nhìn xem có lúc nào thấy anh Quân không ở bên đâu. Nhớ hồi Kim bị ốm không? Mua cháo cho không ăn, cứ đòi ăn bánh cuốn. Chỉ khổ anh Quân đêm hôm phải trốn ra ngoài mua bánh. Ai ngờ hôm đấy anh bật tường ra ngoài roi

đúng xuống cái cổng mát nắp. Nhớ không mọi người?

Cả ba chúng tôi cùng bật cười nhớ về ngày hôm đó. Quân người ướt như chuột lụt lại đen ngòm xách túi bánh xuống bệnh xá thăm tôi mà bẩn quá người ta không cho vào.

- Còn cái đợt mới tán Kim. Cú mòi tó và Trang đi ăn, rồi nhẫn tin trinh sát tình hình. Hôm nào lớp mình có tiết thể chất là đã thấy anh ấy ngồi ở ghế nghỉ tay cầm chai muối khoáng đợi Kim tập xong ra chăm sóc.

- Nhớ đợt ba đứa lần đầu đi chơi Hà Nội bằng xe buýt không? Đi xe 09 ra Bờ Hồ rồi bắt 02 đi Văn Miếu đây. Ba đứa mình đi khỏe quá mà chỉ tội anh Quân phải xách đồ đi theo rồi chụp cháy cả cái máy ảnh đi mượn nữa. Lần đấy buồn cười quá! Trang còn đem máy ra sửa sửa làm như biết lầm ấy. Xong lúi huí thế nào lại *delete* hết ảnh. Chỉ giỏi cái tài lanh thôi. - Tôi cũng góp thêm vào.

- Tự dung nhớ lại thấy vui quá. Lúc mới vào còn ăn chung nhau bát mỳ tôm. Đứa cầm nước, đứa góp Đào Tiểu Vũ eBook

mỳ, đứa góp bát, đứa xuống nhà bếp xin quả chanh xong rồi xì xà xì xụp húp nước khen ngon suốt. Sau này ra trường, lấy chồng rồi mỗi đứa một nơi, nhớ lại chắc khóc mất.

Cả ba bỗng trầm lại hẳn, chỉ sợ một lúc nào đó, những điều đẹp đẽ ấy đều trở thành dĩ vãng. Ước gì sẽ mãi được bên nhau vui đùa vô tư như thế...

Chương 6

Mùa hè năm ấy, Quân ra trường. Anh được phân công về công an quận Ba Đình. Ngày anh nhận quyết định thăng cấp bậc hàm và bằng tốt nghiệp, tôi đã tự mình đi chọn những bông hồng bạch, những nhánh salem tím đẹp nhất của một cửa hàng hoa nổi tiếng trên phố Huế rồi kết chúng lại với nhau bằng những sợi ruy băng vải to bản màu tím. Khoảnh khắc anh ấy đeo trên vai quân hàm thiếu úy vẫy tay về phía tôi là khoảnh khắc tôi thấy niềm vui vỡ òa thành nước mắt. Tôi đã đứng lên giữa hội trường vẫy tay chúc mừng anh. Thứ cảm giác nhìn người mình yêu quý mỗi ngày một tốt hơn, hạnh phúc hơn, trưởng thành hơn khiến tôi xúc động mạnh mẽ. Buổi lễ kết thúc, tôi đợi anh ngoài sảnh lớn của hội trường. Nhìn thấy tôi anh đã vội chạy tới, chưa kịp nói với anh hôm nay nhìn anh rất đẹp trai, rất phong độ, rất người lớn, chưa kịp nói tôi đã tự tay kết hoa chúc mừng anh, chưa kịp

khiến anh vui, anh đã ôm chầm lấy tôi.

- Anh! Cảm thận nát hết hoa em kết bấy giờ.

- Ôi, anh xin lỗi, tại anh vui quá. Hoa em tự kết à. Đẹp thế!

- Đẹp thật không? Anh có thích không, em thích hoa hồng bạch lắm đây.

- Vậy à, sau này anh sẽ chỉ trồng hoa hồng bạch và salem tím thôi. Khi nào cưới nhất định sẽ kết hoa như thế này.

- Anh cũng biết trồng à.

- Sao lại không? Em về phòng thay cảnh phục đi. Anh đưa em tới một nơi.

- Đi đâu? Hôm nay anh có tiệc tốt nghiệp mà.

- Bí mật. Nơi này còn tuyệt vời hơn cả bữa tiệc chật chội ấy.

Quân chở tôi bằng xe máy của anh. Chúng tôi đã đi rất xa ra ngoại thành Hà Nội về phía Bắc rồi dừng lại ở một trang trại rất lớn. Tôi nhận biết được điều ấy qua tấm bảng phía ngoài cổng trang trại “*Trang trại Gió Đông*”.

- Sao chúng ta lại đến trang trại này?
- Vì chúng ta trồng hoa ở đây mà.
- Em không hiểu.
- Cứ đi theo anh.

Quân dắt tôi đi dọc con đường nhỏ có những bụi tre mai kết chặt với nhau lại thành những bức tường rào màu xanh thẫm. Chúng tôi đi qua một chiếc cửa nứa để bước vào bên trong. Tôi thấy Quân chìa ra một tấm vé có số 89 rồi người phụ nữ lạ gật đầu chỉ tay hướng dẫn chúng tôi bước vào trang trại. Quân và người phụ nữ ấy có nói gì đó với nhau rất khẽ, tôi mải mê ngắm nhìn những khoảnh đất vuông vức được đánh số thứ tự trồng đầy những hoa và quả, cúc

hoa mi, hồng nhung, hướng dương, cà chua bi,... thực sự rất đẹp mắt, rất xum xuê.

- Chúc quý khách vui vẻ.

Người phụ nữ lạ bất ngờ chào tạm biệt chúng tôi khi dừng lại ở ô đất rộng có đánh dấu số 89. Tôi mỉm cười đáp lại cái gật đầu của chị. Quân rạng rỡ, anh mở cánh cổng được đóng từ nửa dắt tôi bước vào trong khu đất ấy. Tôi thấy những luống cà rốt, những gian cà chua bi và rất nhiều cúc họa mi. Còn đang ngạc nhiên anh đã nói:

- Anh trồng để tặng em đây.

Tôi đưa tay giữ lại sự cảm động của mình, thực lòng không biết nói gì ngoài hai từ cảm ơn.

- Em thích chứ?

- Em rất thích. Anh đã trồng từ bao giờ vậy?

- Cách đây mấy tháng. Anh bắt đầu trồng vào

những cuối tuần em về nhà. Thực ra đã trồng nhiều loại hoa nhưng đều không tốt lắm, chỉ còn lại ngàn này thôi. Tặng em tất cả, sau này khi nào buồn, khi nào rảnh anh sẽ chở em tới đây trồng bất cứ thứ gì em muốn.

- Anh làm em cảm động chết mất. Làm sao anh có tiền để mua mảnh đất này?

- Anh sao có thể mua được, anh chỉ thuê thôi, tiền phụ cấp anh cũng không làm gì, để mãi trong thẻ cũng không tốt. Anh nghĩ thế này tốt hơn, chúng ta có thể mang cà chua và cà rốt về làm salad, cho em đắp mặt, cho mẹ anh nấu canh...

Quân cười, chưa bao giờ tôi thấy nụ cười giản dị ấy lại có thể khiến tôi vui và yên bình đến thế.

***

Tôi bắt đầu bước vào kỳ thực tập sáu tháng trước khi ra trường tại công an quận Thanh Xuân. Đó là những ngày cuối đông rét mướt. Trời đã sang

tháng 3 dương lịch của năm 2014 mà vẫn lạnh và ẩm. Những cơn mưa phùn cứ lây rây suốt nhiều ngày dài. Công việc cho thực tập sinh cũng không có quá nhiều, đa số là học hỏi kinh nghiệm và tiếp xúc với hồ sơ án, với công tác tiếp dân, tiếp nhận tin báo. Quân đã đi làm được gần một năm, anh cũng dành thời gian hướng dẫn tôi biết thêm nhiều thứ. Tôi chưa bao giờ thôi tự hào về nghề nghiệp mình đã lựa chọn, tôi yêu màu xanh cảnh phục mình vinh dự được khoác lên, thế nhưng khi còn ngồi trên ghế nhà trường tôi chưa hề thấu hiểu hết những gian nguy và vất vả của các đồng chí đồng đội ngoài kia. Có thấy Quân đi làm, thấy anh trở về nhà muộn vào những đêm mưa gió rét mướt, thấy anh thức trắng đêm, thấy nhiều anh chị đồng nghiệp miệt mài đêm hôm, tôi mới thấy rõ được những lớn lao âm thầm của cái nghề này.

Hôm ấy, vẫn là một ngày mùa đông rét mướt. Vì là thứ Bảy được nghỉ nên Quân đã hẹn tôi đi xem phim và ăn tối sau khi tôi tan ca trực. Mọi việc đều diễn ra bình thường và thông thả cho đến hơn 6 giờ chiều, khi tôi đang xem cách đan kết chiếc khăn len dành cho Quân trên mạng thì một người đàn ông lạ tầm 30 đến 35 tuổi mặc trang phục của hãng taxi Mai Đào Tiểu Vũ eBook

Linh đến trình báo về một chiếc cặp da nhỏ do khách bỏ quên trên xe. Anh ta nói hôm nay anh ta đã bắt được nhiều khách dọc đường nên không thể biết chính xác là của ai, ở đoạn nào, vào khoảng thời gian nào. Tôi vui vẻ hướng dẫn anh ta làm tường trình sự việc, đợi anh ta tường trình xong, tôi lập biên bản bàn giao chiếc cặp nhỏ. Theo quy định, chúng tôi cùng nhau mở chiếc cặp và kiểm kê tất cả đồ vật bên trong. Cuộc đòn luôn có những cách khiến con người ta trở nên bối rối và tró trêu. Tôi nhận ra những lá thư năm xưa, tôi nhận ra tên cậu ấy và tên tôi trên những chiếc phong bì cũ nhiều nếp gấp, tôi nhận ra nét chữ tròn tria của mình trên chiếc máy bay giấy năm nào.

- Cô à! Cô không sao chứ? Tôi phải đi chở khách bây giờ, xong chưa để tôi ký?

- Anh nhìn kỹ xem, có phải hôm nay anh đã chở người này không? Anh ấy rất cao.

- Đúng là tôi có chở một người rất cao, để tôi xem nào.

Tôi vội vàng lấy tấm ảnh cũ trong chiếc ví của mình đưa cho anh ta xem.

- Đúng, tuy anh ta vẻ già dặn hơn nhưng tôi vẫn nhận ra. Cô quen à?

- Anh đã chờ anh ấy tới đâu?

- Tôi chờ anh ta từ ngã tư cao tốc từ sân bay Nội Bài về Cầu Giấy. Anh ta về khách sạn White House.

Tôi nhòm bạn trực hộ ít phút còn lại rồi vội vã lái xe tới địa chỉ ấy. Ngoài đường phố, con mưa bụi vẫn lây rây, hàng ngàn hàng ngàn hạt nhỏ li ti cứ chòn vòn trước mắt tôi giống như những ký ức về năm tháng cũ cũng đang ùa trở lại. Hóa ra chẳng điều gì là quá khứ. Mọi thứ cứ như những đốm lửa nhỏ ti ti chỉ chờ một con gió là bùng lên mạnh mẽ, giống như bây giờ, giống như thứ cảm giác này, thật vội vã, chỉ sợ đó là một giấc mơ chóng tàn, mở mắt ra là tan vỡ hết.

Đó là một khách sạn lớn, lớn nhất tôi từng vào. Ngay từ khoảnh khắc đặt chân vào đại sảnh của

khách sạn tôi đã mơ hồ nhận ra khoảng cách giữa tôi và Hòa, có điều gì đó lạ lăm, xa lăm mà tôi không sao hiểu và định nghĩa nổi. Có lẽ vì thời gian, có lẽ vì những điều chúng tôi chưa hề nói, cảm giác thân thuộc bình dị cứ voi đi dần, điều ấy khiến tôi lo sợ, cậu ấy liệu có còn nhớ?

Tôi vẫn bước về phía lối vào, vẫn cố gắng hỏi thông tin về Hòa. Tôi hi vọng cậu ấy sẽ bước ra từ chiếc cầu thang cuốn đẹp đẽ sang trọng kia, hoặc cũng có thể từ những chiếc thang máy sáng lóa ngay sát chỗ tôi đứng, chúng tôi sẽ cùng cười, hoặc có thể, chỉ mình tôi thôi, cười thật vui, khóc cũng thật vui. Nhưng mọi thứ vẫn chỉ là hi vọng. Cô lối vào xinh đẹp nói giọng Hà Nội mỉm cười đáp lại tôi bằng một lời xin lỗi, “Anh Hòa đã gửi chìa khóa ra ngoài cách đây nửa tiếng rồi à. Chị có thể chờ anh ấy ở phía bên kia, khách sạn có phục vụ đồ ăn nhanh và trà nóng à”. Tôi mỉm cười cảm ơn cô gái ấy rồi bước sang khu vực phục vụ ăn uống phía bên kia sảnh lớn của khách sạn.

Tôi chọn khu bàn ghế ngay sát cửa ra vào với những chiếc ghế bọc nệm màu mận chín được xếp quanh những chiếc bàn gỗ lớn cũng tối màu. Tôi

muốn có một chỗ nào đó thật ấm và dễ nhìn sang bên kia sảnh lớn của khách sạn. Biết đâu đó cô lễ tân đổi ca và họ quên mất sự đợi chờ của tôi, biết đâu đó ngày mai cậu ấy lại biến mất như đã từng, biết đâu đó, tôi sợ những điều ấy.

Nhin chiếc đồng hồ cứ nhích dần lên, tôi đắn đo rồi nhẫn tin cho Quân. Tôi nói dối ở cơ quan có việc và xin lỗi anh không thể tới được, tôi sẽ qua thăm anh nếu được nghỉ sớm. Đây là lần đầu tiên tôi nói dối Quân, nhất lại là khi việc ấy có liên quan đến Hòa. Tháng năm có bao giờ thôi vội vã, có bao giờ thôi nghiệt ngã và vô tâm? Thế nhưng trái tim Quân, tình cảm của anh ấy lúc nào đối với tôi cũng vậy, không bao giờ phai nhạt. Anh vừa là một người anh, một người bạn, người tri kỉ, người đàn ông cho tôi cảm giác an toàn, cho tôi cảm giác được bình yên. Tất cả những điều ấy cứ khiến tôi thấy mình là một kẻ vô ơn, tham lam và dối trá. Tôi sợ hãi cả việc mình không thể gặp lại Hòa và việc Quân biết tôi nói dối anh vì Hòa.

Ly trà đã nguội tự bao giờ tôi cũng không biết nữa. Quán mùa đông vắng lặng, ngoài đường phố, Đào Tiếu Vũ eBook

phía sau những tấm kinh thủy lực kia cũng dần thưa thớt người. Những bàn tay nắm chặt lấy nhau lướt qua vội vã. Người ta đều muốn đưa nhau về những miền ấm áp, đi xa khỏi mùa đông. Tôi bỗng thấy mình lạc lõng. Rốt cuộc, tôi đang muốn điều gì đây?

Những suy nghĩ mông lung cứ nhảy qua nhảy lại trong đầu. Từng mảng ký ức lướt qua nhau đầy mênh mông, Quân, Hòa, niềm vui, nước mắt. Tôi không còn cảm nhận được xung quanh mình cho tới khi nhìn thấy Hòa bước vào cánh cửa xoay của khách sạn. Tôi đã muốn chạy thật nhanh, đã muốn đứng trước mặt cậu ấy bằng xương bằng thịt nhưng nhìn cô gái tay trong tay sánh bước bên cạnh, đôi bàn chân tôi cứ mãi chùng lại, có thứ gì đó khiến tôi thấy mình bỗng trở nên lạ lẫm. Cậu ấy, vẫn cao lớn, vẫn hiền hòa, vẫn trong sáng như một mặt hồ mùa thu tĩnh lặng. Tôi đứng đó, nhìn về phía cậu ấy, không phải những giọt nước mắt, cũng không phải nụ cười. Đó là thứ cảm giác không sao có thể thoát nêu lời, cứ mặc nghẹn mãi nơi cuồng họng, chỉ sợ buông ra thôi là có thể vỡ òa. Mọi suy nghĩ, mọi xúc cảm đều như muôn ngưng đọng cùng không gian và thời gian ở ngay chính khoảnh khắc ấy. Tôi đã có, đã có nói với cậu ấy

một điều gì đó, như tôi đã từng tưởng tượng hàng trăm nghìn lần trước đây, một lời chào, một nụ cười, một lời giận dỗi, hay đơn giản chỉ là sự thật, rằng, tôi đã chờ cậu ấy rất lâu, rất lâu. Tôi thấy nước mắt mình cứ chảy dài ra, thấy gương mặt cậu ấy nhòe nhoẹt trước mắt tôi. Vậy mà chẳng thể làm gì hon.

Tôi nhò lẽ tân trả lại đồ cho Hòa. Trở về nhà đêm hôm ấy, tôi đã không có được một giấc ngủ trọn vẹn, tôi không thực sự biết mình đang nghĩ gì và cần điều gì. Cô gái ấy, cô gái ngay cả khuôn mặt tôi cũng không thể nhìn rõ ấy, có thực là nguyên do khiến tôi dừng bước? Tại sao lại vậy? Chẳng phải người cuối cùng cũng đã có thể gặp sao? Bao nhiêu năm chỉ vì sự xuất hiện của một cô gái lạ mà có thể khiến tất cả lùi lại ư? Nếu vậy, rốt cuộc, mọi nhớ mong vì đó là Hòa hay vì đó là tình cảm của tôi – một thứ tình cảm vị kỷ? Tôi cứ ngồi như vậy, trước lá thư cũ của mình và chiếc khăn len đã giàn đan hết.

***

Sáng sớm hôm sau, Quân đã đến đưa tôi đi làm, tôi muốn kể cho anh ấy nghe về chuyện ngày hôm
Đào Tiếu Vũ eBook

qua. Nhìn anh hò hỏi, ân cần, lo lắng, tôi lại muốn giữ lại tất cả trong lòng. Con người quả là một loài sinh vật phức tạp, lạ kỳ và tham lam. Muốn có tất cả nhưng lại không muốn mất thứ gì; có tất cả rồi phủ nhận tất cả, để rồi đánh rơi và bỏ dở những kiếm tìm, những yêu thương, những cuộc vui chưa kịp chớm nở. Cũng giống như chính tôi lúc này, đứng giữa những điều đẹp đẽ ấy mà không biết phải làm sao. Hiện thực lúc nào cũng là một bài toán khó còn mong muốn của con người lại chỉ là một bản nháp mà tương lai lúc nào cũng có thể chối từ.

Hôm ấy, Quân phái trực. Tôi chạy xe lòng vòng trên phố Nguyễn Thái Học, chẳng hiểu sao lại muốn qua đây. Chuyện ngày hôm qua khiến tôi xao động quá, sau nhiều năm, cuối cùng tôi cũng chỉ có thể đứng nép lại mà nhìn về cậu ấy. Dẫu vậy, thấy nhau mạnh khỏe, bình an là đã đủ. Tôi đi qua những cửa hàng tranh đẹp đẽ của con phố nổi tiếng, bỗng nhớ lại buổi triển lãm nghệ thuật dành cho đoàn viên ưu tú tỉnh Vĩnh Phúc lần thứ III năm 2006. Năm ấy tôi và Hòa đều được chọn tham dự. Chúng tôi đã nói với nhau thật nhiều, làm sao quên được buổi nói chuyện đầu tiên sau sự kiện máy bay giấy của Hòa. Mọi thứ

Đào Tiếu Vũ eBook

cứ như một thước phim quay chậm và quá vãng, chỉ còn vắng lại tiếng nói của người thuyết minh trong hành lanh bóng láng của hạng mục tranh *Classic* khi ấy. Chúng tôi đã cùng nhau đứng trước bức tranh *The Kiss* và lắng nghe một câu chuyện tình yêu nổi tiếng thế giới để trong lòng thấy mộng mơ quá nhiều.

Đây là bức ảnh The Kiss chụp bởi Robert Doisneau năm 1950, được coi là biểu tượng tình yêu của Paris. Bức ảnh cặp tình nhân hôn nhau đen trắng, trước cửa Hotel de Ville, từng được in cỡ lớn choán hết khắp các đường phố của thủ đô hoa lệ này. Cặp đôi của bức ảnh chỉ ở cạnh nhau có 9 tháng nhưng bức ảnh thì mãi mãi.

- Cậu thấy sao? - Tôi thì thầm ngay bên Hòa.

- Tớ thấy thông tin này cũng chỉ mang tính chất giới thiệu thôi.

- Không, ý tớ là cậu có thấy nó đẹp không?

- Tớ thấy nó cũng giống bức tranh của Jack và

Rose của Titanic lúc trên mạn thuyền. Nó chắc cũng đẹp kiểu đó.

- Chỉ thế thôi ư?

- Vậy cậu thấy gì nào?

- Tớ không biết nữa, nhìn bức tranh này tớ thấy một điều gì đó ánh ảnh, buồn bã lắm. Sao cứ thấy nữa như mất mát, nữa như nuối tiếc trong lòng. Không phải là sự thơ thẩn của những đứa học khối C đâu nhưng khi nghe câu *Cặp đôi của bức ảnh chỉ ở cạnh nhau có 9 tháng nhưng bức ảnh thì mãi mãi*, tớ thấy xúc động lắm. Dù họ có yêu người khác, dù nhiều năm về sau khi gặp lại nhau trên đường phố họ vẫn mất đôi ba phút để kịp nhận ra nhau, dù họ không còn nhớ về nhau, thì bức ảnh vẫn hiện diện khắp nơi. Tớ thấy khoảnh khắc này là một sự vĩnh hằng. Nó vĩnh hằng vì nó là duy nhất. Một khoảnh khắc chỉ là mãi mãi khi nó là duy nhất. Cậu có thấy không?

- Tớ có thể thấy điều ấy trong cách nghĩ của cậu, tớ thích bức tranh này vì cậu thích nó. Sau này sẽ mua treo trong nhà.

Hòa cười, sao nụ cười của cậu lại có thể khiến một ngày có thể trở nên đẹp đến thế. Chúng tôi nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên Hòa nói điều gì đó về niềm yêu thích mà không phải vì cậu ấy, không phải vì ước mơ, suy nghĩ hay con đường mà cậu ấy lựa chọn. Phải chăng vì nó chỉ là một bức tranh bé nhỏ, cậu có thể treo lên và chăng bao giờ có thời gian liếc nhìn, thậm chí có thể quên rằng đã từng ngắm nhìn nó cùng tôi. Tôi chợt nghĩ, khi ấy, có phải vì nó bé nhỏ hay vì nó thực sự liên quan đến tôi?

Cậu ấy đã có gần như những gì mình từng muốn, những năm tháng tươi trẻ sống cùng mơ ước ở một đất nước đáng mơ ước, và một công việc yêu thích. Tất cả những thứ cậu ấy có đều thăng túc như chính con đường mà cậu ấy đã chọn lựa và nỗ lực. Tất cả những điều ấy, đều không có mặt tôi. Niềm vui của cậu ấy, nỗi buồn, những bước ngoặt quan trọng,... Mọi thứ trong thanh xuân của chúng tôi đều vô hình vô ảnh trong cuộc đời nhau. Tôi bất giác muốn hỏi Hòa, trong những điều quan trọng ấy, liệu có bao giờ cậu đã từng nghĩ về tôi, hay đơn giản, ước mơ của cậu mới là thứ quan trọng hơn bất kỳ thứ gì cậu từng

muốn như năm xưa cậu ấy đã nói?

Tôi dừng lại ở một cửa hàng tranh lớn, tự nhiên thấy nhớ bức tranh năm xưa. Tôi muốn tìm mua lại một bức tranh như thế. Những gian tranh rộng lớn cứ dần hiện ra, nhưng không hề có bức tranh *The Kiss*. Tôi hỏi cô nhân viên đứng gần đó:

- Chị ơi! Cửa hàng mình có bức tranh *The Kiss* không ạ

- Có phải đó là bức tranh đen trắng của hai người đang hôn nhau không ạ? - Cô ấy hỏi lại tôi ngay.

- Dạ đúng rồi ạ! - Tôi gật đầu xác nhận.

- Nhà em có một bức như thế nhưng có người đã đặt và vừa lấy đi rồi ạ. Nếu chị muốn có thể đặt và đến lấy sau ạ.

- Vậy ạ, vậy nếu đặt thì sau mấy ngày sẽ lấy được ạ?

- Khoảng một tuần chị ạ?

- Vậy chị cho em đặt một bức như vậy ạ.

- Dạ, vậy mời chị qua quầy tiếp khách ngoài kia làm thủ tục và đặt cọc ạ.

Tôi theo chỉ dẫn của cô nhân viên làm thủ tục đặt tranh rồi tham quan thêm những gian hàng khác. Đúng thật lâu trước gian tranh đèn trăng của cửa hàng, tôi chợt nhận ra mình có những điều thật lạ lẫm và giản dị. Có lẽ vì tâm trạng, có lẽ vì những cái tên mộc mạc của tranh mà bỗng thấy chúng đẹp vô cùng. Cuộc đời này vốn không bao giờ được như con người ta mong ước. Lúc nào cũng đặt con người ta vào nhiều biến cố. Mọi ranh giới đều thật mong manh, thêm một chút là sai lầm, thiếu một chút là hối tiếc. Giá mà tất cả đều rõ ràng như những gam màu đen và trắng, đen là đen, trắng là trắng, tình yêu là tình yêu, tình thương là tình thương, quên là quên, nhớ là nhớ. Giữa chúng không có một sự mập mờ, một ranh giới nào, để chúng ta được vô tư hơn trước cuộc đời, được nhẹ lòng hơn trước những lựa chọn. Thế nhưng cuộc sống này vẫn cứ khiến con người ta không thể thoát

Đào Tiếu Vũ eBook

ra khỏi những lằn ranh của xúc cảm. Nhớ và quên, nhiều khi cũng chỉ là một.

Nó vĩnh hằng vì nó là duy nhất. Một khoảnh khắc chỉ là mãi mãi khi nó là duy nhất. Cậu có thấy không?"

***

Tôi trở về nhà, nhận tin nhắn Quân gửi. Đó là đường link của một bài hát trên youtube, *Remember when* của Alan Jackson. Tôi gửi lại cho anh một biểu tượng hình mặt cười thay cho lời cảm ơn rồi ngả mình vào ghế sofa dài lắng nghe ca khúc ấy. Những giai điệu vừa thiết tha hoài niệm vừa cổ điển bắt đầu vang lên. Bài hát cứ như một bộ phim buồn và làm tôi nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra.

*"Remember when I was young and so were you and time stood still and love was all we knew
You were the first, so was I
We made love and then you cried"*

Remember when..."

Tôi đã nghe đi nghe lại bài hát không biết bao nhiêu lần. Cứ như bài hát được viết cho câu chuyện của chính tôi, của Hòa, của Quân, hoặc ít nhất, ngay lúc này, nó cũng là bài hát của riêng tôi. Cuộc sống lúc nào cũng vậy, thời gian lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng cho bất kỳ ai những cuộc gấp gõ, những kỉ niệm để một ngày thấy mình đã từng trẻ, đã từng mát mát, từng cố gắng, từng hàn gắn... để rồi thấy cuộc sống là đáng chờ mong, đáng sống, dẫu, nó có những khó khăn, có những thăng trầm, có những xa cách buộc phải để những điều cũ ra đi và đón nhận những điều mới. Như những con người đã từng đến và chia tay, đã từng hạnh phúc, đã từng làm tan vỡ trái tim nhau.

Tôi cũng không thể hiểu hết chính mình trong những giây phút xúc động ấy. Tôi quyết định nhắn tin cho Quân, tôi nói với anh ấy, tôi đã gặp lại Hòa. Một phút, hai phút, ba phút trôi qua, Quân nhắn tin lại cho tôi, "Vậy à, cậu ấy vẫn khỏe chứ?". Tôi nói với anh rằng ngay cả điều đơn giản ấy tôi cũng không biết. Tôi không muốn tồn thương ai, nhất lại là anh, ngàn lần chưa bao giờ muốn. Tôi không muốn mất đi Đào Tiếu Vũ eBook

bất kỳ điều gì nữa. Chuyện đã qua, chuyện đã đi, hãy cứ nên để nó qua đi...

Tôi bỗng muốn có một điều gì đó cho Quân, một điều gì đó thật chắc chắn, một điều gì đó giống như chính tình cảm của anh dành cho tôi, có đi đâu lúc nào quay trở về cũng thấy, thế giới đổi thay cũng không hề liên can. Trước kia khi mới nhận lời bên nhau, anh vẫn hay mơ về căn nhà gỗ sơn màu trắng với mái hiên rộng có những chậu hoa xinh xinh treo lên trên, phía dưới là bộ bàn ghế nhỏ để uống trà mỗi sớm bình minh, đọc sách những ngày nghỉ, ngắm hoàng hôn xuống ngày hạ và lá rơi vào mùa thu, ngắm nhìn những đứa trẻ ra đời, nô đùa, nghịch ngợm rồi lớn lên, ngắm nhìn bóng dáng nhau mỗi khi đi làm về, để từng khoảnh khắc anh có điều là những khoảnh khắc bên cạnh người anh yêu thương. Tôi vui vì những ước mong bình dị chân thành ấy. Khi đó, tôi nhận ra niềm hạnh phúc giản đơn mà chị gái mình từng nói, nhận ra người đàn ông mang lại cho mình cảm giác an toàn và bình yên. Tôi vẫn hay mỉm cười và áp nhẹ vào vai anh mỗi khi viễn cảnh ấy hiện lên. Ngay cả khoảnh khắc này cũng vậy.

Tôi không còn gặp lại Hòa sau buổi tối ngày hôm ấy. Tôi cũng không biết liệu cậu có còn ở khách sạn ấy hay đã đi về đâu. Thành phố đông đúc này có mấy khi cho con người ta vô tình gặp lại nhau? Có những lúc tôi thấy Hòa đã ở rất gần mình, nhưng cũng có những lúc, cậu ấy lại rất xa, xa tới mức không thể nhận ra rằng, à chàng trai ấy, đã từng nắm lấy bàn tay mình rất lâu, rất chặt, đã từng cùng mình đi qua mùa tuyêt đỗ của những ngày thu, đã từng đợi chờ mình rất lâu bên những hộp thư, đã từng nhớ về mình. Mọi thứ thuộc về cậu ấy lúc nào cũng mơ hồ, như màn sương mỏng của mùa đông vẫn nấp sau những tấm kính vào buổi sáng sớm, thật xa xăm. Có lẽ vì vậy mà tôi không sao quên đi được, cứ để mọi thứ gòm gọn trong lòng, dù, đã biết rõ chẳng thể nào có thể quay trở lại hay thay đổi những gì đã diễn ra.

*"Thành phố đông đúc này có mấy khi
cho con người ta vô tình gặp lại nhau?"*

Phần 3

*"Trái đất này quả thực tròn tới mức
khiến người ta thấy số mệnh và duyên phận
của con người méo mó tới đau lòng."*

Chương 1

- Đó là một bữa tiệc nhỏ của gia đình, mai em đi
cùng anh nhé. Chị họ anh mới về. Cả nhà làm bữa
cơm ăn mừng.

Quân hồ hỏi nói với tôi trong bữa tối. Hôm nay
anh được về sớm, tôi nấu chút đồ ăn ngon mời anh
Đào Tiếu Vũ eBook

qua. Lâu rồi chúng tôi không có nhiều thời gian bên cạnh nhau. Người vì công việc, người vì những chuyện vắn vơ. Đây là lần đầu tiên tôi xuất hiện trước gia đình anh, điều ấy khiến tôi đắn đo đôi chút, chỉ sợ có điều gì khiến anh không vui. Dẫu sao tôi vẫn vui vẻ nhận lời.

- Quân! Nếu được lựa chọn một đất nước khác, anh thích nước nào? - Tôi bất giác hỏi anh khi chúng tôi cùng nhau rửa bát trong bếp.

- Anh thích Pháp.

Quân trả lời ngay mà không cần suy nghĩ. Tôi tự hỏi mình, làm sao những người đàn ông ấy đều có cùng một thái độ, một câu trả lời chắc chắn cho một đất nước xa lắc xa lơ không hề tồn tại bất kỳ con người máu thịt nào, không hề tồn tại bất kỳ thân thuộc nào. Chỉ vì nó lạ lẫm, mới mẻ hay vì còn điều gì khác to lớn hơn?

- Vì sao? - Tôi thực lòng muốn biết, vì sao, vì điều gì?

- Anh muốn đến xem cái khách sạn *Hotel de Ville* bây giờ có còn không? Muốn đưa em đến nơi đó, muốn em cũng có được khoảnh khắc vĩnh hằng mà em vẫn hay nói về bức tranh gì ấy nha... Anh tự nhiên quên mất.

Quân cười, chắc anh quên tên bức tranh áy thật. Tôi tự nhiên nhìn anh rồi khóc. Tôi không biết nữa, vì sao con người ta cứ mãi vờn đuối nhau như vậy. Người này cứ vì người kia, vì những điều quá mơ hồ, vì những điều không sao ngăn nổi, vì những điều không sao có thể thay đổi mà vô tình làm tổn thương nhau.

- Ô, sao thế? Sao lại khóc? Anh nói gì sai à? Thôi, không đi Pháp nữa nhé, đi Nhật đi, đi Nhật cho Kim ngắm hoa anh đào nở nhé.

Quân vừa cười vừa ôm tôi vỗ nhẹ vào lưng mà tôi thấy mình cứ nắc lên theo từng lời anh nói. Thấy không ổn anh mới giữ nhẹ hai tay lên vai tôi nhìn tôi đầy lo lắng:

- Em sao thế? Bị đau ở đâu à? Đừng khóc nữa,
Đào Tiếu Vũ eBook

làm anh lo quá!

Tôi lắc đầu, ôm chặt lấy anh.

***

Tôi chọn cho mình một chiếc váy dạ màu kem đi kèm áo len màu trắng, trang điểm một chút cho tươi tắn rồi đợi Quân qua đón. Chị họ anh ấy chỉ trạc tuổi tôi, nhưng qua lời kể của Quân, tôi cũng có phần yêu quý và mến mộ chị. Nghe nói, chị là một trong mười lăm sinh viên của toàn quốc được nhận học bổng toàn phần của nước ngoài năm 2009.

Chúng tôi tạt qua cửa hàng hoa, mua một lẵng cẩm tú cầu xen hồng và bi thật đẹp rồi qua nhà chị trên đường Xuân Thủy. Nhà hôm nay sum tụ đầy đủ, người chuẩn bị đồ ngọt, người chuẩn bị bàn trà, trẻ con tíu tíu nô đùa ngoài sân lớn, nghe tiếng cười đã thấy hạnh phúc. Tôi bất chợt nhớ bố mẹ mình da diết. Bao lâu rồi không được nghe tiếng cười của người thân mỗi ngày.

Sau đỗi ba lời giới thiệu, tôi e ngại đáp lời hỏi thăm của gia đình anh. Ai nấy cũng túm tím cười, anh cũng vậy, còn tôi bối rối hết sức. Mọi thứ đâu và đây cũng là lúc chị Chi tươi cười đứng dậy nói với mọi người, “Anh tới rồi, con xin phép ra ngoài mời anh vào ạ”. Đợi chị đi rồi tôi mới ghé tai hỏi nhỏ Quân, “Chị Chi đi đón ai đây?”

- Bạn trai chị áy đây. Năm nay cả hai về ra mắt.

Nghe tiếng xe vào, tôi nhuộn ánh mắt ra ngoài nhìn người đàn ông may mắn có được cô gái giỏi giang, xinh đẹp áy. Cánh cửa vừa mở cũng là lúc tôi thấy ký ức của mình như bị đánh cắp, đánh cắp hoàn toàn. Trái đất này có thể tròn đến đâu? Tôi vẫn luôn hỏi câu áy khi những tháng năm đã qua dấu có kiểm tìm vẫn không thể gặp lại Hòa. Nhưng ngay ở giây phút áy, tôi nhận ra, trái đất này quả thực tròn tới mức khiến người ta thấy số mệnh và duyên phận của con người méo mó tới đau lòng. Tôi không còn thấy những đường nét đẹp đẽ trên gương mặt của chị Chi khi chị áy cười như một nụ hoa chớm nở đầy hạnh phúc, kiêu sa và đầm thắm. Tôi thấy Hòa, tôi thấy đóa hoa hồng bạch trên tay cậu, tôi thấy mặt hồ mùa

thu của mình không còn tinh lặng nữa. Đi bên người khác, cậu là một Hòa rất khác, đôi mắt, nụ cười, giọng nói, hoàn toàn xa lạ. Tôi thấy mình như bị nghẹt thở.

Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường, chỉ có Quân và tôi lặng im hẳn, tôi ước giá mà Quân không biết điều gì đang xảy ra trong tôi, tôi ước Hòa có thể không nhìn thấy tôi như cậu vẫn đang an nhiên với lễ ra mắt của mình. Hoặc có thể, sự có mặt này của tôi cũng chỉ là sự hiện diện bình thường đối với cậu ấy, chỉ có Quân, tôi không sao nắm bắt được anh trong lúc này.

- Em có biết chuyện này không?

- Em không. Em chỉ vô tình biết cậu ấy trở về thôi.

- Em không sao chứ?

- Không. Mọi người đang vui mà.

- Anh không quan tâm mọi người sao, anh chỉ

quan tâm em có thấy sao không. Nếu em không muốn, anh sẽ xin phép mọi người đưa em về nhé.

- Không, anh đừng làm vậy. Mọi thứ đều bình thường.

Tôi cố cười với anh và chứng tỏ mọi thứ đang bình thường. Dường như cuộc nói chuyện giữa chúng tôi đã gây đôi chút ôn ào, quay lại đã thấy mọi người đang nhìn. Ở khoảnh khắc ấy, tôi bắt gặp ánh mắt của Hòa. Cậu ấy nhìn thẳng về phía tôi, tôi cảm nhận rõ đôi mắt ấy, cứ như ngày hôm qua, chúng tôi mới chỉ chia tay nhau ở thư viện, cậu ấy chỉ vừa mới rời mắt khỏi những dãy phản ứng hóa học dài ngoằng và quay lại nói với tôi rằng, *Mệt quá Kim ơi, mới thế mà đã 5h chiều rồi, phải về thôi*. Mọi thứ xung quanh như ngưng đọng cùng thời gian, tôi không rõ ánh mắt ấy kéo dài bao lâu.

- Đây là Kim, bạn gái em họ em, Quân.

Tôi nhận thấy bàn tay Quân nắm chặt bàn tay mình, chỉ Chi một tay xách nhẹ tà áo dài cách điệu màu vòi đỗ thêu ren tinh tế, một tay khoác vào cánh

tay Hòa bước tới cạnh chúng tôi vui vẻ giới thiệu.

- Chào anh, chúc mừng anh chị.

Quân lịch thiệp đưa tay bắt chào Hòa, tôi thấy cậu ấy mỉm cười chìa tay ra đáp lời. Cái bắt tay giữa họ, tôi cũng không nhận thức được rõ khoảng thời gian ấy. Tôi và cậu ấy đều lặng im, ngay cả ánh mắt nhìn nhau cũng trở nên mơ hồ.

Chúng tôi bắt đầu bữa tiệc. Không gian rộn rã tiếng cười nói, người đông như nêm. Sự ồn ào khiến tôi thấy mình không thuộc về nơi đâu trên trái đất này ngoài sự vô định. Tôi thấy mình bỗng trở thành một kẻ dối trá và đáng thương. Mọi thứ thuộc về nhau chúng tôi đều đã từng biết rất rõ, vậy mà chỉ băng đi thôi đã không còn bất kỳ điều gì để nói cho nhau nghe. Tôi thấy ngọt ngào nên xin phép ra ngoài.

Đó là một khu vườn xinh đẹp, nằm phía trái ngay sát con đường rải đá từ cổng dẫn vào nhà của chị Chi. Có lẽ gia đình chị phải mất nhiều thời gian lăm moi có thể chăm sóc và giữ cho khu vườn xanh, sạch đến vậy. Tôi bước theo con đường nhỏ dẫn lối Đào Tiếu Vũ eBook

vào khu vườn rồi dừng lại trước những khóm hồng già đang trổ bông. Hồng bạch, hồng nhung, hồng phai, tất cả đều bung nở đẹp đẽ. Tôi khẽ hít cảng lòng ngực luồng không khí trong xanh ấy để thấy lòng mình được nhẹ nhàng hơn.

- Mình từng nghĩ mình cũng sẽ đứng trước khóm hồng này khi đến đây.

Không cần phải quay lại, không cần bất kỳ điều gì tôi cũng có thể nhận ngay ra thứ giọng trầm ấm như một cái ôm của Hòa.

- Vì chúng rất đẹp đúng không?

Tôi quay lại, nhìn cậu ấy, nhìn gương mặt bằng xương bằng thịt mà mình đã từng tưởng tượng ra rất rất nhiều lần. Hóa ra là cảm giác này, không phải thật nhiều điều để nói cho nhau nghe, không phải là những cái ôm khi gặp lại, là đứng trước nhau không sao nói lên lời, chỉ thấy mình bất lực, chỉ thấy thời gian tàn nhẫn, chỉ thấy nhân duyên như một trò chơi đầy giễu cợt, chỉ thấy rất gần mà sao không thể chạm, cứ như một làn sương mỏng manh, mỏng manh.

- Không hẳn vì chúng đẹp. Chỉ là vì mình muốn biết một cánh hồng có thể mong manh đến mức nào.

Chúng tôi nhìn nhau, tôi đã ngỡ đó mùa đông của năm 2007, xung quanh mình là vườn hồng rực rỡ của mẹ. Từng cơn gió thổi qua, trời lạnh và khô, bàn tay tôi nhẹ nhàng lẩn giở từng lớp báo cuốn quanh những nụ hồng đang chớm nở, gió rung rinh, cánh hồng rung rinh, cánh hồng mỏng manh.

- Chúc mừng Hòa.

Tôi cứ nhìn cậu ấy, ánh mắt vẫn trong trẻo và trìu mến như một mặt hồ mùa thu lặng lẽ, tôi thấy mình trong đó, tôi thấy cô gái ngốc nghếch trong mình chợt rơi nước mắt, nóng hổi, vội vã. Tôi thấy bàn tay cậu ấy, áp, khẽ kháng xoa đi từng giọt nước, trên mi, trên khoé mắt tôi. Chỉ như thế, chỉ đứng bên nhau, chỉ lặng im.

- Em sao thế?

Quân bước vội về phía tôi đầy lo lắng. Tôi nhận ra nét hốt hoảng trong ánh mắt của anh. Hòa lùi lại phía sau. Tôi thấy khóe môi cậu hơi mở định nói gì đó rồi lại thôi.

- Em không sao. - Tôi quay lại nắm vội lấy bàn tay Quân rồi kéo vào trong.

- Xin phép! - Quân quay lại khẽ nói với Hòa khi chúng tôi ngang qua cậu ấy.

"Hóa ra là cảm giác này... Là đúng trước nhau không sao nói lên lời, chỉ thấy mình bất lực, chỉ thấy thời gian tàn nhẫn, chỉ thấy nhân duyên như một trò chơi đầy giêng cát..."

Hôm ấy, chúng tôi đã xin phép về trước. Suốt quãng đường dài, chúng tôi không nói với nhau điều gì. Quân lái xe, gương mặt anh đăm chiêu về phía trước. Một tiếng thở cũng bỗng trở nên ồn ào.

- Em không sao chứ?

Giọng Quân cát lên nhẹ nhàng ngay khi tôi mở cửa phòng.

- Em không sao cả. Em hi vọng anh cũng vậy.

Quân im lặng. Anh buông mình nằm xuống chiếc

ghế bành đọc sách của tôi rồi nhắm nghiền mắt lại. Tôi nghĩ câu chuyện này nên kết thúc ở đây trước khi có điều gì kịp nổ ra. Tôi vào bếp làm chút ca cao nóng.

- Anh mệt à?

Tôi khẽ ngồi xuống cạnh anh, nâng đầu anh gối lên đùi mình rồi khẽ vuốt vuốt những lọn tóc cụt ngắn của mái tóc anh. Quân đưa tay lên giữ lại tay tôi, anh nắm chặt nó trong bàn tay mình. Chúng tôi lặng im.

- Em biết anh sợ điều gì không Kim?

- Em không biết. Anh sợ em sẽ biến mất à?

- Không phải. Anh sợ là suốt bao nhiêu lâu nay anh vẫn không thể khiến em thôi khóc về một người hoàn toàn không phải là anh.

- Không phải. Chỉ là...

Tôi không biết nói sao cho Quân hiểu vì ngay cả chính bản thân mình lúc ấy tôi cũng không thể hiểu những điều đã xảy ra. Mọi thứ diễn ra nhanh quá. Hoá ra trong đời lại có những giây phút ngăn ngừa mà khiến tim ta rời bắng những nhịp dài. Giá mà tất cả đừng xảy ra như thế. Giá mà cuộc đời này hãy cứ an bài đi.

- Chỉ là bột phát thôi. Mọi thứ đã kết thúc rồi, quá khứ đã kết thúc từ rất lâu rồi. - Tôi khẽ nói.
- Vì lẽ ra mắt hôm này à.
- Không. Kết thúc là kết thúc thôi. Chẳng vì điều gì cả.
- Vậy tại sao em lại khóc? Người ta sẽ không khóc chăng vì điều gì cả.

Tôi im lặng. Có lẽ, anh ấy đã tồn thương nhiều hơn tôi nghĩ. Tôi không biết nói gì hơn, định mở lời nhưng rồi lại thấy mọi điều đang trở nên thừa thãi ở lúc này.

- Hay anh cứ để em ra đi nhé.

Quân ngồi dậy, anh vẫn nắm lấy bàn tay tôi, đôi mắt vẫn yêu thương nhìn tôi. Còn niềm đau và nỗi tuyệt vọng của anh, tôi nghĩ, hoặc chỉ có thể là do tôi nghĩ, rằng nó đã đặc quánh cả căn phòng, cả bầu trời và cả trái tim tôi mất rồi.

- Không phải như vậy. Không phải.

Tôi lắc đầu rồi ôm ghì lấy anh. Tôi không muốn. Chưa bao giờ muốn.

- Anh chỉ sợ chính bản thân mình không chịu nổi những nỗi niềm trong mắt em. Anh không chịu nổi...

Chương 2

Mùa đông thực sự đã cận ngày, tôi thấy mọi thứ trong mình cứ rời rụng dần về những miền vô định. Tôi nghĩ mãi về Quân, về Hòa. Đằng sau tất cả chúng tôi còn quá nhiều người. Ai cũng có những câu chuyện riêng, cuộc đời riêng, làm sao có thể hiểu cho chúng tôi, rằng cuộc đời không chỉ bắt chúng tôi lựa chọn mà còn bắt chúng tôi phải từ bỏ, rằng chúng tôi đã cố gắng ghim thật sâu những gì, rằng cuộc đời này ngoài tình yêu ra còn có tình nghĩa, rằng tuổi trẻ chúng tôi đâu biết sẽ được gì và mất gì mãi mãi để rồi những tối một mình như thế này tôi thấy mình khó khăn với cuộc sống biết nhường nào. Có phải tuổi trẻ của ai cũng sẽ có những lúc như vậy không? Hay chỉ mình tôi để trái tim mình được quyết định nhiều như thế.

*“Lát anh được nghỉ, chúng mình đi ăn tối ở
Đào Tiếu Vũ eBook*

ngoài nhé”

Tiếng chuông báo tin nhắn bất ngờ vang lên trong khoảng không tĩnh mịch bấy lâu khiến tôi giật mình, là tin nhắn của Quân. Đã nhiều ngày nay anh tham gia chuyên án không được nghỉ, khoảng trống về anh cũng khiến tôi tự lự hơn. Con người vẫn luôn thế khi hàng ngày đối diện với bốn bức tường trắng và chính mình. Tôi nhắn tin lại ngay cho anh nhận lời. Thời gian của anh chắc chỉ đủ tranh thủ đọc tin nhắn rồi lại phải đi. Tôi khẽ thở dài, phải chăng mùa đông ngoài kia bót lạnh đi một chút.

Tôi bần thần để mình rơi vào ánh đèn vàng le lói hắt ra từ những chiếc đèn cao áp ngoài kia. Những ánh đèn cứ như những vì sao dài đều tít tắp theo con đường xa xăm. Tôi nhìn xuống con đường phía dưới khu chung cư mini mình ở, từng người từng người cứ lướt qua nhau vội vã, chẳng mấy ai liếc nhìn xung quanh lấy một cái. Tôi có nên để mọi thứ trôi đi như thế, như con người ta vẫn gặp nhau mỗi ngày trên đường phố, vẫn biết phía bên cạnh mình là một ai đó, vẫn biết sự hiện diện của nhau trong những khoảnh khắc vội vã, nhưng rồi có để nhau bận tâm? Có nên

Đào Tiếu Vũ eBook

để nhau bận tâm thêm nữa chăng hay rồi cứ thăng
tấp con đường mà ta đã lựa chọn? Mà tôi có còn con
đường nào để chọn lựa nữa đâu. Mọi thứ đã an bài,
mọi thứ sinh ra có lẽ vốn đã an bài để chúng tôi đứng
trong vị trí hôm nay của mình rồi.

Tôi cứ như vậy cho đến khi nhận ra người đàn
ông đứng phía bên kia đường. Cái bóng đổ dài và
những làn khói nghi ngút trong ánh sáng mờ ảo của
những cây đèn khiến cho anh ta trở nên cô độc và
lặng lẽ. Không biết anh ta đang đợi ai, đã đợi tự bao
giờ hay chỉ là một đôi ba phút dừng lại hút thuốc của
người cha, người chồng nào đó trước khi về nhà?

Tôi và anh ta để mình lạc lõng trong không gian
của nhau không biết bao nhiêu lâu cho tới khi ánh
sáng của đèn xe Quân chiểu lên vỉa hè của căn hộ
nhỏ. Tôi lấy khoác chiếc áo mỏng bước ra ngoài.
Người đàn ông lạ đã đi rồi, chúng tôi cũng bắt đầu
cuộc hẹn của mình. Mọi thứ vẫn trôi lẳng đi, chòn
vòn, chòn vòn.

***

JL Lynx

Tôi hay uống trà vào buổi tối. Nhất là khi làm việc. Một cốc trà hoa cúc hoặc hoa nhài có thêm chút đường và vài lát chanh, thế là đã có thể làm nên một buổi tối tuyệt vời. Hôm nay, tôi hoàn thành khóa luận tốt nghiệp. Chỉ vài hôm nữa tôi sẽ quay trở về trường, quay trở về ký túc xá tập trung rồi nhận bằng tốt nghiệp và đi làm, như Quân, như bao đồng chí đồng đội mình ngoài kia. Kết thúc khóa luận bằng lời cảm ơn cũng là lúc tôi nghĩ về tương lai của mình. Tôi nên về Lạng Sơn ở gần bố mẹ hay ở lại thủ đô? Nếu tôi trở về Quân sẽ ra sao? Liệu xa cách như vậy có phải là một phép thử cho tất cả những mơ hồ và vẫn vơ trong tôi?

Thật khó để đưa ra quyết định ngay được, tôi cầm ly trà vẫn còn nóng tựa mình bên khung cửa sổ nhỏ. Vẫn là con đường cũ, những ánh đèn cũ... và bóng dáng của người đàn ông cũ. Đã nhiều ngày kể từ buổi tối tôi nhìn thấy anh ta. Là do thói quen của anh ta hay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Tôi cố gắng nhìn thật kỹ, cố định hình dáng ấy trong bóng tối mờ ảo hắt chút ánh sáng từ con đường vào. Càng cố nhìn lòng lại có chút bồn chồn... có khi nào... có khi nào

chǎng?

Tôi vội vã đặt ly trà xuống mép cửa sổ, mở tung cửa căn hộ chạy một mạch xuống dưới, bỏ qua chiếc thang máy vẫn hững hờ chạy chậm qua từng tầng. Tôi băng qua con đường nhỏ, băng qua khoảng không vỉa hè tới góc đường tôi. Không có bất kỳ ai nữa, người đàn ông ấy đã đi rồi, bóng dáng cao cao gầy gò ấy đã đi rồi. Tôi cứ dáo dác nhìn quanh, cứ chạy hết góc đường này tới góc đường kia mà không hề biết mình đang đợi chờ điều gì cho đến khi bàn chân vấp phải miếng đá sắc nẹt mới nhận ra mình còn bỏ quên cả dép. Tôi bật khóc, lúc nào cũng khóc một cách ủy mị và vô dụng như thế. Tại sao lại không trả lời thư của tớ? Tại sao không gặp tớ ngày hôm ấy? Tại sao lại im lặng? Tại sao đã đi rồi lại quay trở về? Tại sao? Tôi như hét lên với chính mình, với Hòa. Tại sao?

Chương 3

- Chị Chi dọn ra ở riêng. Hôm nay chuyển đồ, chị có gọi cho anh mời anh và em qua giúp chị một tay rồi mừng nhà mới luôn.

Quân vừa tưới nước cho những chậu dạ yến thảo trên ban công nhà vừa nói. Tôi chưa kịp nói gì anh đã nói thêm:

- Lâu rồi mình cũng chưa đi đâu chơi. Anh đã tìm giúp chị ấy bên dịch vụ dọn nhà. Còn mình đi xem phim nhé.

- Làm thế sao được. Chị ấy đã có lời như vậy, hôm nay mình cũng rảnh. Em nghĩ nên qua.

- Có được không?

Quân dừng lại. Anh nhìn tôi đầy dịu dàng.

- Sao lại không? Đừng biến em thành một nỗi lo lắng trong anh như thế nữa.
- Chị ấy không biết gì về mọi chuyện chứ? - Quân ngập ngừng đôi chút.
- Chuyện gì?
- Về em và Hòa. - Quân khẽ nói.
- Vốn dĩ, giữa chúng em không có gì ngoài những bức thư đã cũ. May bức thư đâu thể là một câu chuyện đâu anh.
- Anh biết, anh chỉ sợ có điều gì hiểu lầm ở đây thôi.

Tôi cười, anh lúc nào cũng vậy, chỉ lo những điều không tốt có thể xảy đến cho tôi. Tôi hiểu ý anh, dẫu sao giữa chúng tôi cũng có mối liên hệ gia đình với nhau nếu tôi và Quân kết hôn. Hoặc có lẽ, chúng

tôi cả nghĩ rồi.

Đó là ngày 14 tháng 4 năm 2014. Tôi chính thức nhận ra mọi thứ đã thay đổi. Không phải vì thời gian, không phải vì những lựa chọn. Tôi cũng đã có nghĩ đó là sự lựa chọn của tất cả chúng tôi với cuộc đời như buổi tối đầy sao mù hè năm nào bố đã nói. Nhưng không phải. Chúng tôi đâu chọn lựa để xa nhau, đâu chọn lựa để gặp lại nhau như thế này, đâu lựa chọn để làm tổn thương nhau, đâu lựa chọn để buộc đời nhau vào những mối quan hệ. Nếu không thể thay đổi, tôi cũng không muốn trốn tránh.

***

Đó là một căn hộ rộng rãi ở tầng thứ hai mươi tám của một chung cư hiện đại với nhiều cửa sổ nhìn thẳng ra khoảng không rộng lớn của thành phố. Ở tầng này, không khí thoáng đãng hơn, trong lành hơn, nhiều gió hơn. Căn hộ được dán giấy màu xanh mực loang nhàng nhã nhặn và tinh tế. Khi chúng tôi đến chị Chi rất vui và ngạc nhiên vì có thêm cả tôi. Chị ấy cứ ríu ra ríu rít kể mọi thứ về ngôi nhà, rằng Hòa thích một không gian như thế nào, thích những

đồ vật nào. Tôi chẳng biết gì về những điều ấy, mọi thứ cứ như đang nói về một ai đó tôi chưa từng quen. Tôi bỗng nhớ về một câu rất hay của Phạm Lũy Ân, đôi khi bạn phải quen một ai đó thật sâu sắc mới nhận xa họ hoàn toàn xa lạ. Có phải thế không?

Sau khi sắp xếp sofa và những chiếc tủ gỗ, chúng tôi bắt đầu gỡ những miếng các-tông và xốp bọc lớn quanh các bức tranh để treo. Tôi gỡ một bức hồng bạch đẹp để kích thước nhỏ, có lẽ nó được chọn treo ở phòng ăn hoặc phòng ngủ. Chị Chi và Quân cùng nhau gỡ một bức tranh lớn, có lẽ treo ở phòng khách. Tôi tò mò nhìn bức tranh. Khi lật tấm các tông và giấy bọc ra, hình ảnh nụ hôn huyền thoại của *The Kiss* hiện lên trước mắt tôi.

- Đẹp không? Anh Hòa rất thích bức tranh này. Lúc mới về tìm mua mãi mà không có. Phải đi đặt đây.

Chị Chi hò hời, vừa nói, vừa lau thật kỹ mặt kính của bức tranh.

- Chị đặt mua bức này ở đâu ạ? - Tôi buột miệng

hỏi.

- Chị không đặt. Anh Hòa đặt. Hình như là trên phố Nguyễn Thái Học. Ở đó có nhiều cửa hàng tranh lăm. Em cũng thích à?

Tôi không trả lời, tôi không thể trả lời được. Tôi không thể hiểu, rốt cuộc, Hòa là như thế nào. Cậu thực sự đang làm gì? Tại sao đã yêu người khác rồi lại vẫn làm mấy việc liên quan đến tôi như vậy? Nếu đã lặng im, đã lẳng quên tôi, sao bây giờ nhất thiết phải gọi lại trong tôi nhiều như thế? Có phải muốn làm tôi đau, muốn hiện tại của tôi đau?

- Chị muốn treo nó ở đâu, để em treo luôn cho.

Quân nói, giọng anh bình thản. Tôi nhìn anh. Chỉ thấy anh nhìn bức tranh.

- Treo ngoài phòng khách. Để chị phụ em.

Chị Chi nói rồi cùng khênh bức tranh lớn ra phía ngoài. Tôi ở lại, lặng lẽ thu dọn từng mẩu giấy bọc,

từng tấm bìa gọn vào một chỗ. Giá mà những nỗi lòng của con người, nếu có vỡ vụn xuống, cũng có thể được nhặt lại và giấu đi như thế này. Có phải đã sống vui hơn?

Vì bức tranh quá to cần bệ đỡ và thêm đinh ốc nên Quân đi mua thêm. Chỉ còn tôi và chị Chi ở nhà. Chị Chi pha chút nước hoa quả atiso làm sẵn cho chúng tôi rồi ngồi nói chuyện. Người phụ nữ đang hạnh phúc sẽ chẳng có gì để nói ngoài hạnh phúc của mình

- Em biết chị gặp Hòa lần đầu tiên là khi nào không? Đó là ngày 14 tháng 6 năm 2008. Chị vẫn nhớ rất rõ ngày ấy, không phải vì màu ga và những bức tường trắng toát sắc mùi thuốc, mùi khử trùng của bệnh viện, không phải vì sự khó chịu của bụng dạ khi chị bị ngộ độc thực phẩm, không phải điều gì khác ngoài gương mặt Hòa bên mẹ và chị gái. Chị nằm cùng phòng cấp cứu với chị Mai, chị gái Hòa. Chị không biết điều gì khiến cô gái xinh đẹp ấy phải tự tử bằng thuốc ngủ, chị cũng không hiểu nổi sự vắng mặt kỳ lạ của người cha trong gia đình ấy suốt những ngày chị Mai cấp cứu rồi qua đời. Chị chỉ thấy Hòa và Đào Tiếu Vũ eBook

người mẹ hoảng loạn. Em có biết cảm giác mọi thứ xung quanh mình hoàn toàn là sự lo lắng, tuyệt vọng, nỗi hoang mang, niềm hi vọng le lói trong từng đôi mắt. Mọi thứ cứ như một cơn lũ quét, dần cuốn đi mọi thứ, tất cả đều rơi vỡ dần, duy chỉ chàng trai trước mắt em, vẫn thật vững chãi, thật bình tĩnh, là điểm tựa cho những người xung, dẫu, có thể trong tim anh ta đã tan nát hoang tàn. Chị đã thấy anh ấy như thế. Nhưng đó mới chỉ là ánh tượng ban đầu, cảm tính và mơ hồ.

Chị Chi ngồi trước mặt tôi, ngoài kia nắng vẫn rải đều trên đường phố và hắt thành từng vạt vàng óng hắt vào khung cửa sổ. Tôi cứ nhảm mãi ngày 14 tháng 6 trong đầu, chẳng phải hôm sau là ngày hẹn của chúng tôi sao? Ủ, giá mà cậu ấy là người lỡ hẹn, giá mà cậu ấy đã quên đi, giá mà cậu chẳng còn nhớ thì bây giờ mọi thứ có phải đã nhẹ nhàng hơn. Hóa ra chỉ có tôi được yên nhiên tự tại, còn cậu ấy, ngay cả khi khóc cũng không thể được là chính mình, ngay cả lúc đau đớn nhất cũng phải cô độc, ngay cả lúc khụy ngã cũng không được chùng chân... ngay cả một lời động viên nhỏ nhất tôi cũng không thể...

- Khi chị Mai không thể qua khỏi, mẹ chị ấy đã gần như tuyệt vọng tới chết lịm đi, bác ấy cứ ôm chị ấy mà lay, lay tới mức xát cả hai cánh tay đã lạnh của chị ấy. Riêng Hòa, anh ấy vẫn cứ vũng chải lo lắng mọi việc, một mình, lặng lẽ, cái lặng lẽ ấy không biết sao chị lại thấy đau lòng. Chị đã đi theo anh ấy phía sau mỗi một đoạn đường trong bệnh viện làm thủ tục và em biết không, chị đã thấy Hòa khóc, anh khóc ở một góc khuất của bệnh viện, chỉ có anh và chị nép vào mé tường. Cái bóng dáng cô đơn và tuyệt vọng ấy vừa khiến chị thấy đau, vừa khiến chị thấy nể phục. Ngay giây phút ấy, chị đã muốn cuộc đời mình sẽ mãi ở bên anh, chị muốn có thể cùng anh vượt qua những khó khăn, bên nhau những khoảnh khắc đáng có của đời người một cách kiên cường và đẹp đẽ như vậy. Trong chị, anh ấy chính là chàng trai có thể che chở và bảo vệ người phụ nữ của mình tới cùng.

Chị Chi dừng lại, nhấp một ngụm trà rồi mỉm cười với tôi. Chị ấy nói:

- Thật dài dòng và tốn mủn đúng không?

- Không, em thấy đẹp lắm!

Tôi thực lòng thấy vậy.

- Trái đất quả thực rất tròn, chị gặp lại Hòa trong chính lớp học của mình. Anh ấy chuyên về trường chí, cả nhà cũng chuyên về gần đó. Lúc mới tới, anh rất ít nói và học rất chăm, rất giỏi. Chị đã cố gắng học theo Hòa, cố gắng theo đuổi đội tuyển của anh, cố gắng để không cách xa anh ấy về bất kỳ mặt nào. Rồi chị cũng gần hơn với Hòa qua các bài tập của đội tuyển, qua mỗi lần thay mặt lớp về thăm mẹ Hòa ôm, trò chuyện cùng bác ấy, trồng rau xanh và hoa quả cùng bác ấy, chị thậm chí thi đại học cùng anh ấy, cùng khoa, cùng trường, cùng thi học bổng du học. Thực ra, chẳng có điều gì là ngẫu nhiên cả, vì chị quá ngưỡng mộ Hòa nên đã lén đi theo anh về nhà, cố tình sắp đặt những cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên để được mẹ Hòa nói chuyện, rồi tìm hiểu về các loại hoa, cách gieo trồng chúng. Chị muốn có nhiều hơn một cơ hội để được gần anh ấy hơn. Ngay cả chuyến du học này, chị cũng phải nhờ ba mẹ sắp xếp. Chị không biết nữa, chỉ cảm thấy sợ hãi một điều gì rất đối mơ hồ, dường như có một bức tường vô hình nào đó lúc nào cũng có thể hiện hình giữa chị và Hòa nên chị phải tự cho mình tất cả mọi cơ hội có thể. Đó là kỳ nghỉ cuối năm

2012, chị trở về thăm nhà khoảng một tuần. Hòa ở lại, anh vẫn tiếp tục với công việc làm thêm ở tiệm ăn nhanh. Chị thăm mẹ Hòa mỗi ngày, kể cho bác ấy nghe về Hòa.

Chi dừng lại một chút, đôi mắt nhìn về phía tôi rồi tiếp tục.

- Chị trở lại Đức sau hai tuần. Chị vẫn nhớ mãi ngày hôm ấy. Ngoài đường phố ngập tuyết, những hàng cây trên đại lộ khô thân gầy. Chị chờ Hòa trong căn phòng của anh ấy, nấu súp và một chút thịt bò cho bữa trưa. Rồi Hòa cũng về, từ lúc nào chị cũng không biết, chỉ cảm nhận được niềm hạnh phúc vô bờ khi lần đầu tiên suốt bao nhiêu năm anh ấy nhẹ nhàng ôm lấy chị từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên tóc chị, cứ nhẹ nhàng chòn vòn trên mái tóc. Bọn chị bắt đầu từ ngày ấy. Chị nhận ra Hòa thích mùi hương tóc hôm ấy chị dùng. Anh ấy thích mùi tóc Sunsilk. Đôi khi chị tự hỏi sao anh ấy lại thích thứ mùi hương phô biến như vậy. Nhưng cũng hợp lý, vì ở Đức hầu như khó có thể có mùi hương ấy. Có lẽ đó chỉ là mùi hương xúc tác hôm đó thôi, chứ về Việt Nam thì chắc đã khác. Ngay cả ở đây, có hai chị em mình, chị cũng

nhận ra mùi tóc ấy em cũng dùng.

Chị Chi cười, hạnh phúc lắm. Tôi không giấu được sự xúc động trong mình. Ngay cả bật khóc khi đó tôi cũng không có lấy một lý do. Tôi chỉ có thể nén tất cả lại, chỉ mình tôi, mình tôi mà thôi. Tôi bỗng thấy cậu ấy lẻ loi trên sân trường lạ, thấy cậu trước hàng ngàn cái quay đi vô tình của những người đưa thư, thấy cậu tuyệt vọng, thấy cậu đau đớn, thấy cậu trong chính mình của ngày xưa. Phải chăng tôi quá bé nhỏ và tầm thường nên không thể thoát ra được những câu chuyện quá nhỏ nhặt để rồi khi chúng cứ lớn dần lên tôi càng không có đủ lòng dung cảm để vứt bỏ hay quên đi? Tôi ước gì mình có thể áp bàn tay vào gương mặt cậu ấy, ước gì có thể nói với cậu ấy, ước gì có thể cùng cậu ấy bước qua những năm tháng khó khăn ấy như trúc kia cậu đã từng làm với tôi. “*Hòa oi, Hòa oi, có phải cậu cô đơn lắm đúng không?*”

*Giá mà những nỗi lòng của con người,
nếu có vỡ vụn xuống, cũng có thể được nhặt*

*lại và giấu đi như thế này. Có phải đã
sống vui hơn?"*

***

Chúng tôi từ chối ăn tối cùng chị Chi vì đã có kế hoạch. Hôm nay không ai trong chúng tôi hỏi về sự vắng mặt của Hòa. Tôi cũng không hiểu tại sao, nhưng điều ấy cũng tốt. Tôi không biết mình sẽ ra sao khi nhìn cậu ấy trước tôi, mà không còn là cậu ấy trước tôi như tôi vẫn mong, tôi cũng không biết phải làm sao khi ngay cả một lý do nhỏ nhất để nói cho cậu ấy biết về những điều đã xảy ra giữa chúng tôi. Tôi và Hòa, trước nhau bấy giờ, nếu không là im lặng thì cũng sẽ là nụ cười gượng ép. Làm vậy có gì tốt cho nhau?

Chúng tôi đi ăn bún ốc trên đường Giải Phóng. Đó là một quán bún ốc rất ngon, sợi bún dai, ốc to giòn, rau chuối và các loại đi kèm đều tươi ngon. Quán nhỏ, nằm trong một ngõ nhỏ của đường Giải Phóng, tôi không để ý đường nên cũng không nhớ

nỗi tên.

Hôm ấy Quân uống rượu. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh uống rượu một mình. Anh vẫn nói chuyện với tôi, vẫn như mọi ngày, là Quân đã ở bên cạnh tôi suốt nhiều năm qua, nhưng sao nhìn cái cách anh nâng chén rượu uống vào trong lại khiến tôi xót xa.

- Anh đừng uống nữa. Lỡ say sao đi xem phim được.

- Không say đâu. Đảm bảo vẫn cùng em đi xem phim ngon lành.

Quân cười, mặt anh đã bắt đầu đỏ lên. Tôi bắt đầu trở nên lo lắng, không phải vì sợ anh say mà vì anh chưa bao giờ như thế này.

Rốt cuộc, ngày hôm ấy chúng tôi đã không đi xem phim.

- Chúng ta về nhà đi, anh say rồi, mai đi xem cũng được.

- Không, anh hứa đưa em đi rồi mà.

Quân say. Hôm ấy anh đã say.

- Nhưng em không muốn đi xem nữa.

Quân bỗng im lặng, hai tay anh đặt trước vô lăng xe, anh nói mà không nhìn tôi.

- Em đã bao giờ yêu anh chưa?

Đây là lần đầu tiên Quân hỏi tôi như vậy, tôi không thể trả lời anh. Bỗng dung nghe anh hỏi, lòng tôi thấy nhói thắt, nhói lên khiến tim tôi đau.

- Nếu em đã từng yêu một ai, em sẽ hiểu cảm giác của anh.

Anh nói rồi lái xe đưa thằng tôi về nhà. Anh im lặng, có lẽ vì không muốn thương tổn tôi. Tôi im lặng vì tôi không muốn mình tiếp tục là những giọt nước mắt vô dụng, tôi im lặng vì muốn giữ những ấm ác ấy ở tận đáy sâu, không phải vì anh nói vậy, vì tôi cảm

nhận ra nỗi buồn trong anh, vì tôi đã khiến anh như vậy. Đó là thứ cảm giác phản bội và dối trá.

Xe đã dừng trước khu nhà tôi ở, chẳng ai nói với nhau điều gì. Tay anh vẫn đặt trên vô lăng và đôi mắt nhìn thẳng. Tôi hơi cúi mặt xuống, đôi bàn tay nắm chặt vào nhau.

- Tất cả những chuyện này rồi sẽ tới đâu?

Quân hỏi, giọng anh lảng xuống đầy mỏi mệt.

- Chúng ta sẽ cứ như thế này đúng không? Chẳng đi đến đâu cả đúng không? Hay em cứ mãi sống như thế, lúc nào cũng hoài cổ về những chuyện đã qua? Em không thể quên đúng không? Em không thể quên quá khứ thì em hãy quên anh đi. Đừng ở bên anh như một trách nhiệm như một sự thương hại. Anh không muốn thấy em phải như thế, không muốn chúng ta phải đối với nhau như thế này.

- Không phải!

Tôi vừa nói vừa quay sang níu lấy cánh tay anh.

- Không phải vậy, anh đừng nói nữa, xin anh đừng nói nữa.

Quân nhìn tôi, anh thở hắt ra. Dường như chính anh cũng không thể biết mình nên làm gì, chúng tôi nên làm gì. Anh xoa xoa nhẹ bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay anh của tôi nói:

- Anh không muốn trói buộc em, không phải là anh cũng được, là Hòa cũng được, là ai cũng được, miễn là sự thật. Nếu bao nhiêu năm anh không thể khiến em thôi khóc vì người khác thì chính anh cũng cảm thấy cảm giác bên em là một sự gượng ép. Nên em hãy cứ đi đi, cứ mặc anh, cứ đi đi, quên anh đi.

- ...

- Hãy sống thật thoái mái, còn anh yêu em, đó là việc của anh... Em lên nghỉ đi, anh không sao hết. Hãy cho anh một câu trả lời thật lòng khi em có thể.

Tôi trở về phòng đem đốt hết những lá thư cũ.
Cậu ấy đã ra đi rồi, những ngày tháng ấy cũng đã ra
đi rồi. Tôi chỉ đang làm tổn thương chính hiện tại và
ký ức của mình mà thôi, tôi chính là người ích kỷ chỉ
muốn năm hết mà không muốn buông ra. Tôi có thể
làm gì bây giờ đây? Tôi có thể làm gì bây giờ đây?
Tôi như điên với chính mình.

Chương 4

Tôi kết thúc thực tập và dọn đồ trả nhà. Quân không đến, anh vẫn im lặng suốt hai ngày qua. Có lẽ không phải là rượu, có lẽ là sự dồn nén trong anh đã qua sức rồi. Con người ta ai chẳng mong muốn được biết vị trí của mình trong trái tim người khác. Mà chính tôi cũng thấy mình không xứng đáng để anh phải từ bỏ thời gian, từ bỏ tuổi xuân như thế. Anh cũng nên quên tôi đi. Quên hết đi.

Tôi chăm chăm nhìn màn hình điện thoại, cứ nhắc lên rồi lại đặt xuống, muốn nói cho Quân điều gì đó nhưng chính bản thân mình cũng không biết nên nói gì, chỉ biết thở dài rồi thôi. Còn chút sách và giày dép ở ngoài nhưng đã hết thùng các-tông nên tôi xuống dưới siêu thị mini phía bên kia đường của căn hộ.

- Chị ơi, ở đây có bán thùng các-tông không ạ?

Tôi mở chiếc cửa kính nặng nề của siêu thị rồi hỏi nhỏ cô gái ở quầy thu ngân.

- Dạ chị mua nhiêu không ạ?

- Dạ, em chuyen nhà chỉ còn chút đồ thôii nên chắc em chỉ mua hai cái thôii ạ.

- Chị chuyen đi ạ? Nếu ít vậy em tặng chị luôn ạ.

- Thôi, chị cứ tính tiền cho em. Em ngại lắm. - Tôi ái ngại xua tay.

- Đáng bao nhiêu đâu chị. Chị cũng hay mua hàng ở đây, em tặng chị luôn. Không có gì đâu. Chị đừng ngại.

Cô gái thu ngân vừa nói vừa cười với tôi. Sự nhiệt tình của cô ấy khiến tôi cảm thấy sẽ không phải nếu từ chối nên nhận lấy rồi rồi rít cảm ơn.

- Có phải chị chuyen đi vì cái anh hay đến đây nhìn lên phòng chị không?

Cô gái ấy vừa đưa thùng các-tông cho tôi vừa hỏi nhỏ.

- Ai cơ ạ?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

- Em không biết, hôm nào em làm ca tối ở đây cũng thấy một anh cao cao đứng nhìn lên phòng chị, thỉnh thoảng anh ấy vẫn vào đây mua cà phê pha sẵn.

- Người đó... người đó ngày nào cũng đến ư?

- Em cũng không biết vì cách ngày em mới làm ca tối. Nhưng hôm nào đi làm em cũng thấy. Chị không biết à? Cũng phải vì anh ấy cũng không ở lâu đâu, khoảng mười lăm hai mươi phút thôi.

Tôi bần thần trở về phòng và nghĩ về bóng hình người đàn ông lạ dưới những ánh đèn mờ ảo. Tại sao

cứ khiến trái tim tôi phải đau như vậy?

JL.Lynx

Đào Tiếu Vũ eBook

Chương 5

Tôi thả mình trên chiếc giường lần cuối ở căn hộ này, ngày mai đã phải đi rồi. Tôi bắt đầu nghĩ lại tất cả. Tôi đang ở đâu? Tôi cần gì? Tôi đang làm gì? Tôi đang muốn điều gì và tôi nhớ ai, yêu ai, quên ai?

Những hình ảnh cứ lần lượt trôi tuột qua nhau trong tâm tưởng, mọi thứ đều gắn liền với Quân. Cả cái quay đi rất vội của anh khi tôi nhìn bức tranh nhà chị Chi. Sao tôi có thể, sao tôi có thể chứ? Tôi thấy mình đau lấm mà không sao nói cho anh nghe được một câu xin lỗi, tôi cứ thế, hai tay giữ chặt tim mình mà khóc, cứ vừa khóc vừa lau lại vừa khóc vừa lau cho tới khi ngủ thiếp đi từ bao giờ.

Những giấc mơ thường đến khi chúng ta mong ước. Hồi nhỏ, mỗi lần làm bài kiểm tra chuyên đề, học kỳ, học sinh giỏi xong tôi đều về mơ thấy mình Đào Tiểu Vũ eBook

đạt điểm cao. Thế nên, tôi vẫn nghĩ rằng bà tiên của mình là những giấc mơ. Tôi không biết giấc mơ mộng mị hôm đó bắt đầu như thế nào, tôi bỗng thấy mình đi trong một vườn cải vàng tươi màu hạnh phúc. Những ngọn hoa cao gần tới đầu ôm trọn tôi trong lòng, xa xa là bóng Quân mải miết chạy theo con đường nhỏ ven đồng hoa. Anh cứ chạy về phía ấy và với theo điều gì đó. Tôi gọi anh lớn lăm, *anh oi! Em ở đây*. Gió khi ấy nổi lên thật mạnh, cuốn cả tôi và những tiếng gọi rơi mãi về phía sau anh. Anh không ngoảnh lại lần nào cả, không một lần nào cả.

Tôi lại thấy mình ngồi ở một chiếc ghế gỗ dài màu sậm trong công viên nào đó quen lắm, bàn tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại như sợ nó biến mất. Tôi cứ nắm như thế cho tới khi chiếc điện thoại nóng bừng mà không hề có thêm một điều gì xuất hiện cả. Thế rồi từng giọt nước mắt cứ rơi xuống, mang theo những thất vọng và chờ mong, tôi tháo chiếc sim vứt xuống thảm cỏ xanh mướt phía sau mình.

Khung cửa sổ phòng tôi lại nhạt nhòa hiện lên, cánh đồng hoa cải vàng đẹp đẽ không còn nữa, chiếc ghế gỗ sậm không còn nữa, tôi hoảng sợ chạy khắp

Đào Tiếu Vũ eBook

ngôi nhà ấy lục tìm mình. Tôi thấy anh cười ở một đồng hoa, thấy anh ngồi ở công viên một chiều lá trút, chỗ nào cũng thấy anh nhưng không hề thấy tôi đâu cả. Tôi bừng tỉnh giấc nhìn quanh quắt. Tôi nhớ khu đất nhỏ ở ngoại ô Gió đông. Đã lâu lắm rồi chúng tôi chưa quay lại đó, không biết những luống hoa có còn tươi, những cây cà rốt có được khỏe, những chùm cà chua bi có còn nặng trĩu đỗ mọng? Tôi vung ra khỏi giường rồi chạy ra ngoài. Vừa mở cánh cửa phòng ra đã vô cùng bất ngờ và bối rối khi gặp Hòa. Cậu đứng đó, dựa lưng vào bờ tường của căn phòng phía đối diện. Tôi nhìn cậu mà cứ ngỡ mình đang mơ cho tới khi cậu cất lời:

- Kim đi đâu à?
- Mình... Mình đi dạo một lát. Sao Hòa lại ở đây?
- Mình cũng đi dạo. - Hòa cười.
- Vậy cùng đi đi.

Chúng tôi nói với nhau tự nhiên như nhiều năm

qua chưa từng xảy ra chuyện gì. Thật lạ lùng là ngày hôm nay tôi có thể bình thản đến thế. Trong đầu tôi thực sự có rất nhiều điều muốn hỏi, rằng có phải cậu đã đứng ở đây đợi chờ tôi không, rằng cậu có từng oán trách tôi không gửi thư cho cậu ấy năm xưa không, rằng những thứ cậu làm có thực sự là vì tôi? Tôi muốn hỏi nhiều lắm nhưng những điều ấy chưa kịp nói ra thì suy nghĩ về hạnh phúc của cậu, về thực tại, về chính tình cảm của tôi đã ngăn chúng lại. Để được gì và làm gì? Những điều ấy có thể thay đổi được điều gì không?

- Chúng ta sẽ đi đâu?

- Đi thăm vườn hoa của mình.

Tôi không trốn tránh, cũng không mong chờ. Tôi thực lòng muốn tặng cậu những bó hoa đẹp nhất mà mình có ở khu vườn ấy.

- Mình có trồng rất nhiều hoa, mình muốn tặng cậu. Mình có thể kết chúng lại, dĩ nhiên là nếu Hòa thích.

- Tất nhiên là mình thích.

Hòa mỉm cười đáp lại tôi rất nhẹ. Chúng tôi lại lặng im. Cậu bật radio, tôi cũng không chắc đó là radio hay đĩa nhạc, chỉ cảm nhận được đó đều là những bản nhạc không lời rất hay. Hòa thích nhạc không lời, thích *a time for us, canon in D*. Còn nhớ lần đầu tiên cậu ấy cho tôi nghe nhạc bằng chiếc máy MP3 của Sonny màu xanh lá cây, cậu ấy đã nói nhạc không lời là tiếng nói chân thành nhất của trái tim con người, tôi đã vô cùng ngạc nhiên và thích thú. Cậu ít nhất cũng có thể nói được một câu nào đó nghe thật văn vẻ. Nghĩ lại, tôi bất giác mỉm cười.

Chúng tôi cuối cùng cũng tới khu vườn. Tôi nói cho Hòa nghe về món quà này của Quân. Tôi muốn thấy cuộc sống của chúng tôi đều ổn, tất cả chúng tôi. Hòa không nói gì nhiều, cậu mở cánh cổng bằng nứa, cùng tôi cắt những bông hoa đẹp nhất của khu vườn, cùng tôi thu hoạch cà chua và cà rốt. Nhìn những thứ đẹp đẽ nhỏ xinh này thật tuyệt biết bao nhiêu, tôi chợt nghĩ về cảm giác chăm sóc và nhìn chúng lớn lên mỗi ngày, nhìn chúng nảy mầm, nhìn chúng trổ bông. Ngay trong khoảnh khắc ấy tôi đã nhớ đến

Quân, nhớ về quãng thời gian chúng tôi bên nhau.
Điều tuyệt vời nhất chẳng phải là cùng nhìn nhau trãi
qua cuộc sống khó khăn này một cách bền chặt như
thế, cùng nhau già đi, cùng nhau nhận ra điều gì là
quan trọng. Tôi và Quân. Chi và Hòa. Chẳng phải
tuổi trẻ của chúng tôi đều đã ở bên nhau đẹp như thế?
Cuộc đời gặp nhau đã khó, biết hạnh phúc khi nào là
vẹn toàn. Sao cứ khiến nhau phải tổn thương? Hạnh
phúc đi lên từ tổn thương của người khác có chắc là
lâu bền, có chắc là tình yêu?

- Chúng ta mãi mãi là bạn có phải không... Mãi
mãi là bạn?

Tôi nhìn thăng vào mặt hồ năm nào của mình.
Bàn tay cậu dừng lại trên những bông hoa hồng bạch
đẹp đẽ, cậu mím cười. Nụ cười ấy bỗng dung khiết tôi
thấy đau. Cậu nhẹ nhàng gộp những bông hoa thành
một bó rồi nói:

- Mình không biết điều gì là mãi mãi nữa... Vì
trước giờ, trong lòng mình, Kim vẫn luôn ở đó. Thế
có được coi là mãi mãi không?

Gió vẫn thổi xung quanh chúng tôi, xung quanh những đóa hoa. Cây cỏ rung rinh. Còn tôi thấy trái tim nhỏ của mình đã trôi xa về phía chân trời. Có lẽ, nó đã đi tìm những điều mãi mãi, những điều không bao giờ còn thấy được ở đây nữa. Hoặc cũng có thể, chẳng điều gì là mãi mãi cả.

- Nhiều lúc mình cũng chẳng biết mình đang đợi chờ điều gì nữa. Kim đã bao giờ như thế chưa? Đợi chờ, đợi chờ mà ngay cả một cái đích cụ thể cũng không có.

Hòa lặng lẽ.

- Mình từng tự hỏi, liệu có phải hi vọng chỉ là thứ có trong cổ tích không?

Tôi nhìn Hòa buồn bã nói. Điều ấy cự tự nhiên thoát ra mà chính tôi cũng không nhận thức được. Chúng tôi đã nhìn nhau rất lâu, như nhiều năm về trước.

***

Chúng tôi trở về. Hòa đi trước, cậu xách giùm tôi chiếc giỏ cà chua, cà rốt và bó hoa hồng bạch trắng ngà. Tôi đi phía sau, lòng thầm nhủ, dáng đi này, về sau có lẽ sẽ không còn nguyên vẹn và dễ dàng gặp lại nữa. Hi vọng tất cả chúng tôi có thể yên nhiên và hạnh phúc với cuộc sống này.

Chiếc xe băng băng trên đường cao tốc. Chúng tôi lặng im bên những bản nhạc không lời. Khi đi qua đường Phạm Văn Đồng, ngay tại cổng trường đại học Nguyễn Tất Thành chúng tôi phải dừng lại đôi chút vì tắc đường. Một chương trình sinh viên đang được diễn ra. Tôi chăm chú nhìn chàng sinh viên trẻ bên cây đàn, cậu say mê hát, khúc tình ca nồng nàn của Richie Nionel, *Hello*. Cậu hát rất hay, rất truyền cảm. Đứng phía bên kia đường tôi chợt nghĩ, nếu một ngày nào đó bất kỳ ai đó trong chúng ta tình cờ gặp lại chàng trai của nhiều năm về trước, chàng trai tuổi mười sáu với tất cả sự ngây thơ, khờ dại, say đắm và si mê, chàng trai ôm cây đàn guitar hân hoan hát khúc tình ca cho riêng mình ta, ta có xuất hiện trước người ấy và ôn lại miền ký ức đẹp đẽ ấy không?

Tôi sẽ không làm vậy, mãi mãi không bao giờ
Đào Tiếu Vũ eBook

làm vậy. Vói tôi, cảm giác ấy cũng giống như lúc này, đứng trước mặt hồ phẳng lặng, trong mát của một ngày thu buồn bã, muốn chạm vào thật sâu để cảm nhận sự trầm lắng, tĩnh lặng, yên bình nhưng không đành. Sợ một thoảng lăn tăn thôi cũng có thể phá tan đi tất cả. Cuộc đời này là vậy, có những thứ chúng ta chỉ có thể có thể có được trong khoảnh khắc để rồi khắc ghi thật đậm sâu mà không thể mang theo, không thể cầm nắm, sở hữu hay gọi thành tên.

Và hôm nay, cũng là khung cảnh ấy, cây đàn và sụ si mê ấy, tôi đi bên Hòa. Từng nhịp nhạc cứ như những thước phim quay về ngày hôm qua, nhưng, đã không còn dành riêng cho chúng tôi nữa. Nhiều năm đã đi qua, đổi thay có, biến cố có, những người tôi đã gặp, những người tôi đã yêu, những người cậu ấy gặp, những người cậu ấy yêu, đều như những con mưa của mùa hạ, bước đến, ra đi, chẳng nói trước điều gì, chỉ để lại cho chúng tôi những dấu vết ướt nhèm trong trái tim.

Cả hai chúng tôi đều đã từng cùng nhau ngắm nhìn bức ảnh *The Kiss*. Lần nào cũng vậy, nhìn bức ảnh tôi cũng thấy một điều gì đó thật buồn bã, nửa

Đào Tiếu Vũ eBook

như mất mát, nửa như nuối tiếc. Không một ai có thể chối bỏ hay quên đi phút giây mình từng có ấy. Nhìn lại, chúng tôi chỉ đang sống lại những khoảnh khắc mà thời gian không thể quay trở về. Nó vĩnh hằng vì nó là duy nhất. Cũng giống như vậy, khoảnh khắc gấp lại Hòa khiến tôi hạnh phúc mà không khiến tôi thấy mình cần làm sống dậy ký ức. Một khoảnh khắc chỉ là mãi mãi khi nó là duy nhất.

Vậy nên, ngay bây giờ, ngay đây, giữa biển người với muôn nụ cười, tôi chỉ biết thầm nói rằng: Hòa à, từ đều mong chúng ta hạnh phúc với hiện tại.

***

Xe dừng lại, Hòa mở cửa xe giúp tôi. Tôi mời cậu lên nhà uống chút trà, Hòa từ chối. Tôi hiểu, cậu đã cho tôi quá nhiều thời gian rồi.

- Chúc cậu thật hạnh phúc!

Tôi nhận giỏ đồ từ tay Hòa, nhìn cậu thật tâm chúc phúc. Hòa nhìn tôi, mặt hồ mùa thu năm nào

vẫn hiển hiện trong veo và tĩnh lặng.

- Chúc cậu có một câu chuyện thật đẹp!

Lời chúc ấy của Hòa khiến tôi xúc động mạnh mẽ, tôi thấy tiếc nuối vì tất cả những gì đã xảy ra, Tôi rất muốn nói với Hòa rằng tôi thực sự đã có một câu chuyện thật đẹp với cậu ấy, với tuổi trẻ của mình và nhất định tôi sẽ không bao giờ để nó bị lãng quên. Tôi chỉ biết ôm lấy cậu ấy, bằng tất cả những gì mình có.

Trở về phòng, điều đầu tiên tôi làm là tìm điện thoại và gọi cho Quân. Tôi muốn xin lỗi về tất cả, tôi muốn thời gian có thể cho chúng tôi thêm một cơ hội. Nhưng đáp lại tôi chỉ là tiếng trả lời tự động của tổng đài. Máy anh đã tắt.

*"Sao cứ khiến nhau phải tổn thương?
Hạnh phúc đi lên từ tổn thương của người
khác có chắc là lâu bền, có chắc là tình
yêu?"*

Phần 4

*"Khi đó, tôi mới nhận ra rằng "mãi
mãi" chỉ là một tâm niệm."*

Tôi trở về trường vào ngày 1 tháng 5. Lễ tốt nghiệp diễn ra rất sôi nổi. Chúng tôi ngồi theo danh sách lớp. Năm nay chúng tôi không tổ chức ở hội trường mà chuyển ra ngoài quảng trường của học viện. Bóng bay ngũ sắc, cờ đỏ và hàng chục băng zôn được treo khắp nơi. Lẽ ra tôi đã rất vui, rất mong chờ, rất háo hức nhưng giờ đây lại thấy mình trở nên lạc lõng với khung cảnh này. Tôi khoác trên mình bộ cảnh phục đợi chờ đến lượt mình được lên phong hàm thiếu úy. Phía xung quanh, các bạn đều ríu rít bên bạn bè, gia đình và người thương. Chỉ mình tôi một

mình. Quá nhiều chuyện xảy ra khiến tôi không thông báo cho bố mẹ về dự lễ tốt nghiệp, tôi cũng không mong chờ gì nhiều ở ngày hôm nay. Hiện tại của tôi đã tổn thương, còn quá khứ của tôi đã không còn nguyên vẹn, sự nghiệp của tôi hôm nay lại bắt đầu. Chính tôi cũng không biết mình nên cười hay nên khóc.

Ngay lúc đó, trường cảnh sát chúng tôi nhận được tin Trung Quốc hạ đặt trái phép giàn khoan Hải Dương 981 trong vùng biển của Việt Nam. Lễ tốt nghiệp của chúng tôi khi đó đã dần chuyển sang một cơn giận dữ và sục sôi lòng yêu nước. Mọi thứ bỗng trở nên trầm lắng và bồn chồn hơn. Tôi lên nhận bằng và được phong hàm. Đứng phía trên nhìn xuống những hàng ghế, tôi bắt gặp bóng dáng Quân đang đi về phía cổng trường. Lúc đó quá nhiều người, lúc đó tôi không thể bỏ vị trí để chạy theo anh, tôi cứ ngóng mãi. Ngay khi kết thúc phần nghi lễ. Tôi chạy theo Quân ra ngoài, vừa xuống khán đài thì tôi gặp Hòa.

- Sao cậu lại ở đây?

- Hôm nay là lễ tốt nghiệp của cậu mà.

- Sao cậu biết?

- Quân nói cho tớ. Anh ấy nói hôm nay cậu sẽ rất đẹp... Quả thực nhìn cậu hôm nay rất đẹp!

- Cậu gặp anh ấy ở đâu? Khi nào?

- Hôm qua, dưới góc đường dưới căn hộ cậu thuê.

- Anh ấy đã đến đó ư?

- Ừ.

- Kim! Kim ơi! Nhanh lên.

Tôi còn chưa kịp định thần được chuyện gì thì Nhưng từ phía sau chạy tới vừa kêu vừa kéo tay tôi đi về phía cổng. Hòa cũng ngạc rồi chạy theo ngay cạnh bên.

- Có chuyện gì thế Nhưng?

- Anh Quân! Tớ vừa gặp anh tớ làm ở phòng tổ chức. Anh nói sinh viên trường mình rất tốt. Nhiều người đăng ký về khu vực miền Trung tăng cường. Tớ hỏi ra mới biết có trường hợp anh Quân. Anh ấy đăng ký về các huyện có khu công nghiệp để tăng cường phòng có bạo loạn, bất ổn về chính trị sự kiện biển Đông đấy. Cậu nhanh lên, anh ấy đang tập kết ở ngoài sân tượng đài Bác kia. Mau lên!

Tôi chạy hết sức, ra đến nơi xe đã bắt đầu đi rồi. Tôi nhìn quanh quất tìm chiếc xe có anh. Tôi cứ đi hết xe này đến xe khác tìm anh mà không thấy. Lần lượt, lần lượt, từng chiếc xe rời đi. Cuối cùng, cũng thấy anh ngồi bên cửa chiếc xe đang chuyền bánh qua cánh cổng. Tôi đã cố chạy theo, tôi đã cố gọi tên anh, tôi đã cố để có thể nói cho anh nghe điều gì đó nhưng dường như đã quá muộn. Anh vẫn ngồi đó, gương mặt trầm tư buồn bã nhìn thảng về phía trước. Xe đã đi xa lắm rồi. Tôi vẫn cứ chạy và khóc cho đến khi Hòa níu cánh tay cố giữ tôi lại. Cậu giữ chặt lấy vai tôi, chúng tôi nhìn nhau rất lâu. Tôi thấy bóng hình cậu đã nhòa nhoẹt trước mắt mình.

- Hòa ơi! Sao lại thế này? Sao tất cả chúng ta lại

phải khô như thế này? Sao mọi thứ lại như thế này?

Tôi vẫn nức nở. Vì tôi không thể làm gì nữa. Ngày hôm nay đã không còn là buổi sáng năm 2006 tôi xuất hiện trước Hòa, cũng không còn là bến xe buýt tôi gặp Quân lần đầu, không còn là những ngẫu nhiên đẹp đẽ. Mọi thứ đã đi xa khỏi bàn tay chúng tôi mất rồi.

Hoà nhìn tôi. Dường như chính cậu cũng muốn nói với tôi như thế, rằng, sao mọi thứ là thế này. Sau bao nhiêu năm, chúng tôi hôm nay vẫn chỉ có thể là những lặng im trong ánh mắt để nói cho nhau biết rằng, tất cả đều thuộc về quá khứ rồi.

- Tớ sẽ đi cùng anh ấy!

Phải một lúc lâu sau, khi chúng tôi quay trở lại trường, tôi mới cất lời. Tôi và Quân vốn không gặp nhau ở cùng thời điểm ban đầu đẹp đẽ. Nhưng đi cùng nhau như thế nào, đó không còn là việc của thời gian, không còn là việc ai đến trước ai đến sau nữa, đó là việc của chính chúng tôi. Tôi thực sự mong ước rằng thời gian có thể cho chúng tôi thêm một cơ hội

nữa trong cuộc đời này, một cơ hội để không ai còn phải ước rằng giá mà thời gian có thể công bằng hơn.

- Nhiều lúc mình không thể biết nổi cảm giác yêu một người chính xác là như thế nào. Vì chính điều ấy trong mình cũng là thứ xa xôi lắm. Nhưng hôm nay mình biết rồi. Hóa ra nó là như thế này, chính là như thế này đây Kim biết không? Mình thì không muôn biết nữa. Vì nó khiến mình đau lắm... Nhất định Kim phải có một câu chuyện thật đẹp nhé!

Hòa nhẹ nói với tôi, nhẹ như cơn gió của mùa thu năm nào. Tôi khẽ nắm lấy bàn tay cậu. Khi đó, tôi mới nhận ra rằng “mãi mãi” chỉ là một tâm niệm. Kỳ thực trên đời này làm gì có thứ gì gọi là mãi mãi. Chỉ cần ta thiết tha, chỉ cần ta trân trọng với đời, với người là đủ. Dù một ngày nào đó, cái ta tâm niệm cũng có thể hững hờ trôi tuột đi mất, như tuổi thơ, như người thương đã từng, như hò hẹn đã qua thì cái tâm niệm ấy vẫn còn. Nó còn vì mình còn. Và tôi tin rằng tôi với Hòa thực sự đã có một câu chuyện rất đẹp. Không phải vì điều cuối cùng sẽ xảy ra giữa chúng tôi mà là cái cách nó đã diễn ra. Dù, mãi sau này, thời gian có thể làm tôi già đi, làm tôi quên đi

nhiều điều trong cuộc sống, nhưng câu chuyện này, sẽ mãi mãi còn đó, ngay cả khi tôi chết đi. Mãi mãi là như thế.

*"Và tôi tin rằng, chúng tôi thực sự đã
có một câu chuyện rất đẹp..."*

1. Peavey hoặc peavy – phát âm “pi–vī” – một công cụ để làm với gỗ cây, đầu sắt nhọn như của chiếc xà beng, tay cầm dài bằng gỗ, ở đầu lại có thêm một vòng sắt để móc và đẩy thân cây gỗ. Xin coi hình vẽ trong từ điển Webster. (ND chú thích).

Hiệp hội thể thao Các trường đại học trong nước.

Cục Quản lý ôtô.

Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.

Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lầm lỳ, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

NYPD: Sở Cảnh sát New York.

Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

The Clash: Ban nhạc punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

Stevie Ray Vaughan: Ca sĩ và nhạc công guitar nổi tiếng của Mỹ, là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay năm 1990.

Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải tỏa ức chế, công thức C11H15NO2.

Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

Martha Stewart (sinh năm 1941): Nữ doanh nhân Mỹ, trả lời những câu hỏi về giải trí, nấu ăn trong chương trình The Early Show trên truyền hình.

Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

Đào Tiếu Vũ eBook

Diễn viên điện ảnh Mỹ.

Đội Phản ứng nhanh.

Hội đồng Trọng tài.

Liên đoàn Dân chính.

Hội Ireland.

Ủy ban Kiểm soát ma túy.

Bộ Tư pháp.

Cục Điều tra Liên bang.

Ủy mi, cỗ lỗ sī.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

Cực bắc của thành phố New York.

Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bố già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

Đào Tiếu Vũ eBook

Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

Diễn viên Mỹ, đóng vai trung úy trong phim Viên trung úy tha hóa (năm 1992).

Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942

Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng Mười hai năm 1968.

Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

Món bánh của Mexico, nhồi pho mát, thịt... rồi nướng.

Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vâng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vùng bắc Ý, trung tâm văn hóa thời Phục hưng.

Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

Norman Rockwell (1884-1978): Họa sĩ Mỹ.

Khu vực phía tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bột hoặc quế.

Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York.

MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chủ thích của người dịch).

Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển đông bắc Quintana Roo, Mexico.

Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa.

Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9.

(1) : Cỗ Hoặc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện

Đào Tiếu Vũ eBook

tranh của Hồng Kông.

- (2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc.
- (3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất).
- (4) : Tiểu hổ đội gồm ba thành viên Ngô Kì Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỷ 80, đầu thập kỷ 90 thế kỷ XX.
- (5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006.
- Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông.
- Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.
- Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.
- Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc Đào Tiểu Vũ eBook

nước quả nho, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác.

Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản).

Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales.

Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội.

Trần Tâm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun.

Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Trung Quốc có tục lệ sờ khỉ đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà.

Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kong của đạo diễn Lưu Trần Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân, Đào Tiểu Vũ eBook

cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác. Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông.

Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mĩ được công ty Filmation sản xuất năm 1985.

Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005.

MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh. Trích trong câu thơ “Tầng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khuróc Vu Sơn bát thị vân” của nhà thơ Nguyên Chẩn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thẩm Hiểu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao

Tang.

Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc.

Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương.

Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Một loại rượu truyền thống uống trong dịp Giáng Sinh làm từ rượu vang đỏ pha với nhiều loại gia vị khác nhau và đun nóng lên.

8\ . Fred, Wilma, Barney là các nhân vật trong series phim hoạt hình lấy bối cảnh thời đồ đá The Flintstones (từng được chiếu ở Việt Nam với tên Gia đình Flintstones).

9\ . Obi-Wan Kenobi, Darth Vader: Các nhân vật trong Star Wars.

10\ . Ở đây chơi chữ 'partially absent' - có nghĩa là nghỉ nửa buổi, trong trường hợp này còn có thể hiểu là 'nghỉ một nửa người'.

11\ . Từ 'pead' - đã để hạt đậu lên đồng âm với 'peed' - đã tè lên

1\ . Nguyên văn: cousins once removed: từ để chỉ những

Đào Tiếu Vũ eBook

người họ hàng cách một đời, dịch từng chữ có thể hiểu là “họ hàng từng bị cắt bỏ”. [Mọi chú thích đều của người dịch].

2\ Trong tiếng Anh, “dye” có nghĩa là “nhuộm”, đồng âm với “die” có nghĩa là “chết”.

3\ Trong nguyên tác “Below C level” - dưới điểm C, nhưng “C level” đồng âm với “sea level” có nghĩa là “mực nước biển”.

4\ Troll: sinh vật trong truyện cổ các nước Scandinavi.

5\ Giant: sinh vật thường có mặt trong truyện cổ châu Âu. Khác với cyclop là không lồ một mắt trong thần thoại Hy Lạp

6\ Series truyền hình nhiều tập của Mỹ theo dấu các cảnh sát trong các hoạt động nghiệp vụ của họ

7\ Heimlich là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và choán gần hết diện tích của đường thở. Nguyên tắc của Heimlich là tạo 1 lực tác động mạnh, đột ngột vào 2 buồng phổi bằng cách vỗ từ lưng hoặc ép vào cơ hoành, mục đích tạo ra một áp lực lớn đột ngột trong đường hô hấp đẩy dị vật ra ngoài. Tên thủ thuật được đặt theo tên của người đã sáng tạo ra nó, Henry Jay Heimlich MD, một bác sĩ người Mỹ.

1Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /deɪʒə vu/ nghe; phiên âm tiếng Pháp [deʒa vy] nghe, 'đã nhìn thấy'; hay còn gọi là Đào Tiếu Vũ eBook

ký ức ảo giác, từ 'para' trong tiếng Hy Lạp là παρα, kết hợp với từ μνήμη 'mnēmē' là 'memory - trí nhớ, ký ức') hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắn chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào.

Charles Xavier: Một nhân vật trong bộ phim X-Men (Đi Nhân), có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

1. Chỉ lời tuyên thệ thường được đọc trong các buổi lễ của người Mỹ với nội dung: “Tôi xin thề trung thành với lá cờ của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ và với nền cộng hòa mà lá cờ đại diện. Một quốc gia dưới Thượng đế, không bị chia cắt, với tự do và công lý cho mọi người.” (theo Wikipedia)
2. Đơn vị tiền tệ thời Hy Lạp cổ đại.